Fiarele lui Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Edgar Rice Burroughs

Fiarele lui TARZAN

Sau

ÎN LUPTĂ CU CANIBALII

Editura EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

Ilustraţia coperţii: Neil Adams

Ediţie electronică îngrijită de

The Beasts of TARZAN
1914

CUPRINS

CAPITOLUL I
Răpirea

— Afacerea este învăluită într-un mister de nepătruns. Am informaţii precise că nici poliţia, nici autorităţile militare nu au nici cea mai vagă idee, cum s-au petrecut lucrurile. Nu se ştie altceva decât că Nicolai Rokoff a evadat.

Cuvintele de mai sus erau adresate de către locotenentul D'Arnot, prietenului său John Clayton, lord de Greystoke, cel pe care îl cunoaştem sub numele de Tarzan.

El asculta tăcut şi în aparenţă cât se poate de liniştit relatarea prietenului său.

În realitate însă, îl frământau o mulţime de amintiri neplăcute, răscolite de gândul că duşmanul său de moarte izbutise să scape din închisoarea militară, unde fusese trimis cu o sentinţă pe viaţă, condamnat pe baza dovezilor aduse împotriva lui de către Tarzan.

Gândindu-se la toate nelegiuirile lui Rokoff care a încercat prin toate mijloacele să îl răpună, îşi dădea seama că setea de răzbunare a acestui om îl va împinge acum, când este din nou liber, la fapte care altă dată ar fi fost simple răzbunări copilăreşti.

Tarzan se stabilise cu câteva luni în urmă la Londra, pentru a-şi cruţa familia, soţia şi copilul mic, de neajunsurile şi primejdiile sezonului ploios din ţinutul Wazirilor, unde avea terenuri întinse, încă de pe vremea când domnise peste acel popor primitiv.

În momentul când continuăm această povestire, eroul nostru este la Paris, în casa prietenului său D'Arnot, la care venise pentru o scurtă vizită.

Vestea despre evadarea misterioasă a rusului îi stricase toată plăcerea călătoriei, aşa că se gândea numai la

înapoierea sa cât mai grabnică.

— Să nu crezi, dragă Paul, începu el într-un târziu, că mă tem pentru viaţa mea. Ştii foarte bine că am putut, să-l înfrunt pe acel ticălos în tot ce a întreprins împotriva mea. Dar acum sunt şi alte fiinţe pe care trebuie să le apăr. Îl cunosc foarte bine pe acest om şi sunt sigur că va căuta să mă atace, dar lovind în cineva care îmi este drag. Ştie că astfel voi suferi enorm. Trebuie deci să mă întorc cât mai repede acasă, unde sunt sigur că îl voi întâlni, însă de această dată trebuie să îi vin de hac, pentru totdeauna.

Pe când cei doi prieteni discutau aceste chestiuni la Paris, alţi doi oameni se sfătuiau misterios, într-o căsuţă de la marginea Londrei.

Amândoi erau nişte tipi bruneţi, cu o înfăţişare sinistră, iar unul dintre ei purta o barbă lungă şi stufoasă. Celălalt era mai degrabă palid, datorită unei lungi şederi într-un loc închis şi era foarte nervos.

Acesta din urmă dădea instrucţiuni şi lămuriri celui cu barbă.

— Trebuie să-ţi razi barba Alexis, pentru că aşa poţi fi oricând recunoscut. Câteva ore vom lucra separat, dar după aceea ne vom întâlni pe puntea vaporului *Kinkaid*. Şi sper că vom avea cu noi doi oaspeţi, care deocamdată nu se gândesc de loc la minunata călătorie pe care o vor face. Peste două ore voi fi în drumul spre Dover cu unul dintre ei, iar tu vei urma instrucţiunile date de mine şi vei veni desigur, mâine cu celălalt oaspete, care va sosi şi el, după cum cred.

Apoi, a continuat:

— Dragă Alexis, după cum vezi, pe lângă satisfacţie personală m-am gândit să şi câştigăm ceva bani, care să ne răsplătească întreaga osteneală. Mulţumesc autorităţilor franceze care nu au dezvăluit încă public evadarea mea şi aşa am avut suficient timp să îmi fac toate planurile până în

cel mai mărunt detaliu, fără să mă gândesc la alte necazuri. Acum trebuie să îţi urez noroc bun. La revedere!

Cam după două ore după înţelegerea celor doi indivizi de la Londra, un curier poştal suna la intrarea în apartamentele de la Paris ale locotenentului Paul D'Arnot.

— O telegramă pentru lordul de Greystoke, zise el servitorului care a ieşit să vadă cine sunase. Este aici la dumneavoastră?

Servitorul răspunse afirmativ şi semnând de primire, duse telegrama lui Tarzan, care îşi făcea bagajul ca să plece la Londra.

O deschise şi citind-o, se făcu alb ca varul.

— Vezi Paul, zise el, întinzându-i telegrama, mi s-a şi dat prima lovitură.

Francezul luă telegrama şi citi:

Jack furat din grădină; complice noul servitor. Vino imediat.

Jane.

Cum sosi acasă, Tarzan urcă scările din trei salturi.

Soţia sa, Jane Porter îl întâmpină deznădăjduită, povestindu-i pe scurt, printre suspine, tot ce ştia în legătură cu răpirea fiului lor.

Doica plimba copilul în cărucior, la soare, pe trotuarul din faţa casei lor. La un moment dat, lângă colţul străzii s-a oprit un taxi, căruia femeia nu i-a dat nici o importanţă; atât a remarcat însă că nimeni nu a coborât din maşină. Stătea de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

În acest timp, Carol, noul servitor, ieşi din curte şi o strigă pe doică, spunându-i că stăpâna lor are ceva să-i comunice, adăugind că are el grijă de copil până se înapoiază ea.

Doica, fără să bănuiască nimic, porni spre casă, dar îşi aminti că a uitat să-i spună servitorului să nu ţină

căruciorul în soare.

S-a oprit în loc şi întorcând capul, a vrut să-i strige servitorului această rugăminte, dar acesta s-a îndepărtat cu căruciorul, împingându-l spre taxi.

Văzu şi o figură sinistră apărând în uşa maşinii.

Instinctiv, simţi primejdia în care se găsea micuţul Jack, dădu un ţipăt, repezindu-se spre răpitori. În acest timp, Carol înmâna copilul omului din maşină.

Dar înainte ca doica să ajungă la ei, Carol s-a urcat în maşină, trântind puternic uşa. Maşina însă nu a pornit imediat, cu toate eforturile şoferului, care a fost nevoit să meargă înapoi câţiva metri, înainte de a lua-o din loc.

Aceste momente au fost suficiente ca doica să ajungă la ei. Sărind pe maşină, s-a agăţat cu amândouă mâinile de mânerul uşii.

Uşa s-a deschis şi a început o luptă între doică şi răpitori, lucru neprevăzut în planul răufăcătorilor. Maşina însă a luat viteză, iar Carol, cu o puternică lovitură, a îndepărtat-o pe femeie de pe scara maşinii, reuşind să dispară după colţ.

Strigătele femeii au atras mai multe persoane din casele din vecini, precum şi din reşedinţa lordului Greystoke.

Printre acestea se afla şi lady Greystoke, care a fost martoră la curajoasa luptă a doicii cu bandiţii. Ea însăşi a alergat după maşină, dar nu a putut să o ajungă.

Iată, asta era tot ce putea spune lady Greystoke, iar alte informaţii mai exacte nu avea la îndemână, iar dacă Tarzan nu i-ar fi spus de evadarea lui Nicolai Rokoff din închisoarea franceză, în care toţi au crezut că va sta închis pentru totdeauna, nu şi-ar fi putut imagina cine ar putea fi autorii răpirii.

Pe când Tarzan şi soţia lui se sfătuiau privitor la ce aveau de făcut, se auzi telefonul sunând din camera de alături. Tarzan se duse imediat să ridice receptorul.

— Lordul Greystoke? se auzi o voce de bărbat, la capătul celălalt al firului.

— Da!

— Fiul dumneavoastră a fost răpit, continuă vocea, iar eu sunt singurul care vă poate ajuta să îl găsiţi. Ştiu tot ce s-a plănuit împotriva dumneavoastră şi îi cunosc pe răufăcători. De fapt, am luat şi eu parte la această fărădelege, ca să fiu părtaş la bani.

Omul s-a oprit puţin, apoi a mai spus:

— Văd acum însă, că ei doresc să mă tragă pe sfoară şi ca să mă răzbun, m-am hotărât să îi denunţ. Pun însă o condiţie pe care vreau să mi-o îndepliniţi: să nu fiu urmărit pentru participarea mea la răpire. Sunteţi de acord?

— Din partea mea, să nu ai nici o teamă, dacă îmi spui unde se află acum copilul meu, răspunse Tarzan.

— Bine, spuse celălalt. Dar mai înainte, trebuie să vă întâlniţi cu mine. Vă rog foarte mult, să veniţi singur. Este destul să am încredere în dumneavoastră. Nu risc să implic şi alte persoane.

— Unde pot să te întâlnesc? întrebă Tarzan.

Primi un nume şi o adresă a unei cârciumi de pe cheiul din Dover, loc frecventat numai de marinari.

— Veniţi în această seară, cam pe la zece. Nu este nevoie să veniţi mai devreme. Până atunci, fiul dumneavoastră este în siguranţă, iar eu vă voi conduce în secret, acolo unde este ascuns. Dar vă rog încă o dată, să veniţi singur şi să nu anunţaţi poliţia. Eu vă cunosc şi vă voi aştepta, iar dacă observ că sunteţi însoţit sau văd persoane suspecte prin preajmă, care pot fi agenţi ai poliţiei, nu mă voi arăta, iar dumneavoastră pierdeţi ultima şansă de a vă găsi fiul.

Fără a mai adăuga ceva, străinul a închis aparatul.

Tarzan îi repetă soţiei sale conţinutul convorbirii telefonice. Ea a dorit să îl însoţească, dar el a insistat să meargă singur, ca nu cumva străinul să creadă că este cu cineva care să reprezinte o ameninţare pentru el.

S-au despărţit: el pentru a pleca la Dover, ea rămânând acasă să aştepte rezultatul ciudatei călătorii.

Sărmanii de ei! Nici un dintre ei nu presimţea ce necazuri cumplite vor avea de îndurat până să se întâlnească din nou.

După plecarea lui Tarzan, Jane Clayton se plimbă nervoasă prin camere, timp de zece minute.

Răpirea primului şi singurului ei copil îi produsese o adâncă durere de mamă şi toate gândurile acestea erau o adevărată tortură.

Deşi raţiunea îi spunea că este mai bine ca Tarzan să meargă singur la întâlnire, aşa cum îi ceruse străinul misterios, instinctul îi spunea că mari primejdii îl aşteptau, atât pe copilaş, cât şi pe tatăl lui.

Frământată de aceste gânduri, ajunse la concluzia că acea convorbire telefonică nu fusese decât o înscenare, pentru a-l pune pe Tarzan pe nişte urme false, până când copilul va putea fi dus undeva în siguranţă, probabil în afara Angliei.

Sau ceva şi mai îngrozitor! Acesta putea fi un mijloc de a-l atrage pe soţul ei în ghearele nemilosului Rokoff.

Această presimţire o îngrozi şi încerca să se convingă de faptul că lucrurile vor ieşi aşa cum trebuie, fără nici o greutate.

Se uită la ceasul de pe perete şi constată că era prea târziu ca să mai prindă trenul cu care pleca Tarzan. Era însă un tren expres mai târziu şi s-a gândit că va ajunge şi ea la timp, la acea adresă pe care a primit-o soţul ei, unde urma să aibă loc întâlnirea cu străinul misterios.

O sună pe cameristă, apoi îl chemă pe şofer, dând ordinele necesare ca să fie totul gata în zece minute pentru a pleca în grabă la gară.

La zece fără un sfert, Tarzan a intrat în cârciuma din Dover. Un miros acru şi greu îl izbi imediat.

În acelaşi moment, un individ, cu şapca trasă pe ochi şi cu gulerul ridicat, s-a desprins de la tejghea şi pornind spre uşă, trecu pe lângă el şoptindu-i:

— Veniţi după mine, domnule!

Tarzan s-a întors şi a ieşit în stradă, urmându-l pe necunoscut până la marginea cheiului, unde acesta se opri.

— Unde este fiul meu? Întrebă Greystoke.

— În vaporul acela mic de colo, unde ard acele lumini, îi răspunse necunoscutul.

Pe chei, era mai mult întuneric decât lumină, din cauza nenumăratelor baloturi şi lăzi, care aşteptau să fie încărcate pe vapoare.

Cu tot acest întuneric, Tarzan a încercat să vadă figura individului. Din câte a observat, nu îl cunoştea. Dacă ar fi ştiut că lângă el se afla Alexis Paulvitch, ar fi ştiut că îl ameninţă mari primejdii.

Şi-ar fi dat seama că a fost minţit, pentru că în sufletul acelui răufăcător, nu putea exista decât setea de răzbunare josnică.

— Acum nu este păzit de nimeni, continuă rusul. Cei care l-au răpit se simt în cea mai mare siguranţă că nu vor fi descoperiţi, aşa că nu au lăsat pe *Kinkaid* decât doi marinari, cărora le-am dat de băut destul rachiu ca să doarmă buştean câteva ore. Putem merge pe bord, să luăm copilaşul, fără nici o grijă.

— Să mergem atunci! Hotărî Tarzan.

Văzură o barcă lângă chei şi se suiră amândoi în ea. Paulvitch începu să vâslească în forţă. Fumul negru care ieşea din coşul vaporului nu îi sugera nimic lui Tarzan, atât de mult era copleşit de importanţa momentului, sperând că peste câteva momente îl va strânge din nou în braţe pe fiul lui cel drag.

La prova atârna o scară îngustă, pe care au urcat amândoi, fără zgomot, furişându-se la pupa, spre camera unde spunea rusul că era fiul lui Tarzan.

— Este aici, jos, zise rusul, arătând cu degetul. Mergeţi singur. Cred că este mai bine aşa, pentru că dacă îl iau eu, poate începe să plângă, fiind în braţele unui străin. Eu rămân afară de pază.

Tarzan era atât de nerăbdător să-şi revadă copilul, încât nu a observat ce se petrece pe vas. Fumul gros ce ieşea pe coş însemna că totul este sub presiune, iar vasul este gata să plece.

Cu toate acestea, echipajul care ar fi trebuit să se găsească la o activitate susţinută, nu se vedea niciunde. Nimic nu dădea de bănuit lordului Greystoke, care era preocupat de ideea salvării copilului său.

Coborî pe scara indicată, într-o magazie întunecoasă, fără să mai pună întrebări. Însă imediat după ce a intrat, a auzit un zgomot făcut de un capac de fier, care s-a lăsat cu greutate în urma lui, închizându-i ieşirea din magazie.

Imediat a înţeles că a fost victima unui complot, iar în loc să-şi salveze copilul, a căzut el însuşi în mâinile duşmanilor săi.

Bineînţeles că prima lui mişcare a fost să încerce să se elibereze ridicând capacul. Acest lucru nu i-a reuşit însă. A aprins un chibrit şi a început să examineze încăperea în care se afla.

Văzu că era într-o despărţitură a magaziei, care fusese de curând făcută, care avea o singură intrare, aceea pe care o folosise mai înainte. Dar acum, acea intrare era bine închisă, cu un capac foarte rezistent. Se vede treaba că acel loc a fost pregătit anume pentru el.

Aceste amănunte nu l-au speriat deloc. Mai bine de douăzeci de ani, a colindat pădurea sălbatică, fără să fi văzut fiinţă omenească şi era deprins atât cu plăcerile cât şi cu necazurile pe care fie om, fie animal sălbatic le-ar fi putut avea, indiferent unde era.

Astfel că în loc să se sperie, sau să-i fie ciudă că a fost păcălit, aştepta cu răbdare să vadă ce urma să se întâmple, fiind însă foarte atent la orice mişcare, gândindu-se la orice alternativă, care ar fi putut duce la eliberarea sa.

În acest scop, examină cu minuţiozitate mica lui închisoare, pipăind fiecare scândură, măsurând cu atenţie distanţa de la un perete la altul, sau până la intrare..

Pe când se ocupa cu acestea, simţi vibraţiile vaporului care s-a pus în mişcare, apoi auzi zgomotul elicei.

Vaporul a plecat cu el cu tot!

— Unde mă duce şi oare ce soartă mă aşteaptă? se întrebă Tarzan îngândurat.

În acelaşi moment cu pornirea motoarelor, Tarzan auzi ţipătul de spaimă al unei femei, umplând cu griji sufletul lui.

CAPITOLUL II
În capcană

Cu puţin timp înainte ca Tarzan să se fi suit în barcă, o doamnă bine îmbrăcată, cu faţa acoperită cu un voal gros, cu paşi repezi s-a apropiat de o cârciumă cu o reputaţie dintre cele mai proaste din Dover.

Se opri un moment lângă uşă, dorind parcă să se asigure de ceva. Probabil satisfăcută că găsise locul pe care îl căutase, împinse uşa şi cu mult curaj, intră în local.

Înăuntru se găseau cam douăzeci de marinari, unii beţi, alţi doar afumaţi. Câţiva dintre ei au ridicat capul, privind la doamna bine îmbrăcată, care a apărut în mijlocul lor.

Femeia s-a dus drept spre tejghea, unde a întrebat pe una dintre chelneriţe:

— Te rog să-mi spui, nu cumva ai văzut în urmă cu mai multe minute, un domn înalt şi bine îmbrăcat, care s-a întâlnit cu cineva aici şi au plecat împreună?

Chelneriţa a răspuns afirmativ, dar nu a putut preciza unde s-au dus cei doi.

Atunci, unul dintre marinarii care s-au apropiat mai mult de curiozitate să audă ce doreşte distinsa femeie, s-a amestecat în vorbă, spunând că mai înainte, când el a intrat în cârciumă, a văzut două persoane îndreptându-se către debarcader.

— Te rog, fii bun, arată-mi locul unde s-au dus, îl rugă ea pe străin, punându-i în mână o monedă de argint.

Imediat, marinarul a condus-o pe femeie până la chei, apoi au mers pe mal până când au observat o barcă în care se aflau două persoane. Barca se îndrepta spre un vapor.

— Îţi dau zece lire, dacă găseşti o barcă şi mă duci şi pe mine acolo, spuse doamna.

— Atunci să ne grăbim, acceptă marinarul. Trebuie să ajungem pe *Kinkaid* înainte ca acesta să ridice ancora. De trei ore se află sub presiune şi cred că nu aşteaptă decât un singur pasager. Aşa îmi spunea unul dintre marinarii din cârciumă, explică el.

Ştiind că mai încolo se afla o barcă, se repezi până acolo, o dezlegă, luă lopeţile şi se grăbi să o îmbarce pe femeie. Vâsli cu putere şi în câteva minute a fost lângă vapor.

Aici ceru plata, iar femeia, fără să mai numere banii, îi dădu un pumn de bancnote. Imediat marinarul a văzut că a fost plătit cu mult mai bine decât i s-a promis.

A ajutat-o să se urce pe acea scară nesigură care atârna pe marginea vasului, iar după ce a văzut că a urcat în siguranţă, a mai stat puţin gândindu-se că doamna ar fi dorit să se întoarcă la mal.

Dar nu a stat mult şi a auzit zgomotul motoarelor şi a fost nevoit să vâslească în forţă, ca nu cumva să fie răsturnat de curentul produs de elice.

După ce s-a îndepărtat puţin, a auzit ţipătul pătrunzător al femeii pe care o transportase.

— Aşa mi-a fost norocul, mormăi el. Mai bine puneam eu mâna pe toţi banii din geanta ei, în loc să le las altora bunătatea de avere.

Prima impresie pe care a avut-o Jane Clayton după ce s-a urcat pe *Kinkaid*, a fost că vasul era total părăsit. Nu a văzut pe nimeni, iar persoanele pe care le căuta, cu siguranţă că dispăruseră.

Începu să caute, în speranţa că va găsi pe cineva, care să o ajute în încercarea ei de a-i găsi pe Tarzan şi pe fiul ei. Porni spre cabine, care se aflau în partea centrală a vaporului.

Găsi o scară scurtă, de numai câteva trepte, care ducea spre sala principală, unde se găseau şi cabinele ofiţerilor.

În marea ei grabă, nu a observat că una dintre uşile acestor cabine era întredeschisă. Văzând că în sala principală nu era nimeni, încercă, rând pe rând clanţele fiecărei uşi, după ce înainte se oprise să tragă cu urechea.

Peste tot era linişte, o linişte atât de adâncă, încât îşi auzea bătăile inimii, iar ea era încredinţată că aceste bătăi se auzeau pe întreg vasul.

Uşile se deschideau, dar nu văzu pe nimeni. Cabinele erau goale.

Era atât de absorbită în căutarea ei, încât nici nu a simţit vibraţiile produse de motorul care se punea în mişcare pentru a porni vaporul.

În sfârşit, a ajuns la ultima uşă din dreapta. Dar când a dorit să o deschidă, o mână nevăzută a tras-o înăuntru.

Se trezi fată în faţă cu un om bărbos, foarte oacheş şi cu o înfăţişare înspăimântătoare.

Emoţia şi spaima provocate de această acţiune bruscă, o făcură să scoată un ţipăt pătrunzător, dar care imediat a fost înăbuşit, individul apăsând cu brutalitate palma sa peste gura ei.

— Nu este voie să ţipi, draga mea, cel puţin până ieşim din port. După aceea, poţi urla cât pofteşti.

Lady Greystoke întoarse capul şi privi în ochi atacatorului ei. Acesta începu să o mai slăbească din strânsoare, luând şi mâna de pe gura ei.

Jane îl recunoscu şi făcu îngrozită un pas înapoi.

— Nicolai Rokoff! Monsieur Thuran! Exclamă ea.

— Şi totodată devotatul dumneavoastră admirator, răspunse rusul, înclinându-se adânc.

— Unde îmi este copilul? Dă-mi copilul! strigă ea imediat, fără să ia în considerare politeţea sa exagerată. Cum poţi fi atât de crud? Nu cred că există cineva pe lumea asta care să fie total lipsit de inimă. Dacă în pieptul tău bate o inimă de om, fii bun te rog şi du-mă la fiul meu.

— Copilului tău nu i se va întâmpla nimic, dacă te vei conforma celor hotărâte de mine, răspunse Rokoff. Dar nu

uita însă, că nu din vina ta eşti acum aici. Ai venit de bună voie, deci nu ai decât să suferi pentru nesăbuinţa ta. De altminteri, sfârşi el în sinea lui, nici nu m-am gândit să dau peste aşa un noroc.

Apoi ieşi pe punte, închizând cabina cu cheia, astfel că Jane a rămas prizoniera lui.

Timp de mai multe zile, rusul nu a putut fi văzut, din simplul motiv că a suferit cumplit de rău de mare, mai ales că vaporul a întâlnit valuri mari, provocate de un vânt puternic, imediat ce a ieşit în larg.

În acest răstimp, singura persoană pe care o vedea Jane era bucătarul, un suedez murdar, care îi aducea mâncarea. Numele lui era Sven Andersson, scris cu doi de *s*, lucru cu care se mândrea teribil.

Acesta era un om înalt, slab şi osos. Mai era şi ciupit de vărsat şi purta o mustaţă galbenă şi lungă, care atârna pe ambele părţi ale gurii. Unghiile sale erau murdare şi netăiate şi era suficient ca Jane să-l vadă cum îşi bagă mâinile murdare în mâncare, ca să-i piară orice poftă de mâncare.

Avea aerul că se fereşte în permanenţă de ceva sau de cineva. Acest fapt se observa din toate mişcările sale, iar Jane nu a întâlnit niciodată privirea ochilor săi mici.

La brâu, atârnat de o cruce pe care o purta încinsă peste haină, avea un cuţit lung, îngust, extrem de ascuţit, care probabil era folosit în meseria sa.

Totuşi, îţi făcea impresia că nu s-ar fi sfiit să îl întrebuinţeze şi în alte scopuri decât cele ce ţin de bucătărie.

Faţă de Jane Clayton avea un aer posomorit. Totuşi, de câte ori venea, era întâmpinat cu un zâmbet simpatic şi cu o vorbă de mulţumire, deşi de cele mai multe ori, mâncarea era aruncată pe fereastra cabinei, de îndată ce bucătarul ieşea.

Tot timpul Jane se gândea la soţul ei, la fiul ei drag şi nu avea chef să se hrănească.

Deşi avea convingerea că fiul ei se găsea pe vapor, despre Tarzan nu putea să creadă altceva decât că a fost ucis în capcana în care a căzut singur.

Cunoscând ura adâncă a rusului pentru lordul de Greystoke, îşi închipuia că Tarzan a fost adus pe vas doar cu un singur scop: Rokoff, împins de răzbunare, a căutat un mijloc mai puţin primejdios ca să îl suprime pe cel care îi dejucase mai demult planurile şi îl predase autorităţilor franceze, aducând dovezi zdrobitoare ale vinovăţiei lui.

Tarzan zăcea în întunericul închisorii sale, neştiind că la câţiva paşi se găsea soţia lui, de asemenea captivă.

Acelaşi suedez care o servea pe Jane îi aducea şi lui mâncarea. Cu toate încercările sale de a lega o conversaţie cu bucătarul, nu a reuşit să îl facă pe acesta să scoată nici două vorbe care să îl lămurească.

Ar fi dorit să se informeze de la acest individ, dacă fiul său era într-adevăr pe acest vapor, dar la fiecare întrebare, fie cu privire la acest subiect, fie despre orice altceva, bucătarul avea acelaşi răspuns invariabil:

— Mi se pare că vom întâlni o furtună puternică, foarte curând.

Văzând că încercările lui dau greş, Tarzan s-a hotărât să nu mai întreprindă nimic în acest sens.

Au trecut mai bine de trei săptămâni de când vaporul a părăsit portul Dover. Pentru cei doi prizonieri însă acest răstimp a părut o veşnicie.

Vaporul a făcut doar o mică escală într-un port, unde au încărcat nişte cărbune. Nu a stat decât puţine ore, pornind din nou la drumul care părea că nu are sfârşit.

În toată această perioadă, rusul nu s-a arătat în camera unde fusese închisă Jane Clayton.

Apăru însă într-una din zile, tras la faţă, palid şi cu ochii în fundul capului, într-o stare jalnică, adus de răul de mare care l-a chinuit de la începutul călătoriei.

Scopul vizitei sale era să stoarcă de la ea o sumă importantă de bani. Îi garanta în schimb că nimeni nu se va atinge de ea şi va fi trimisă înapoi în Anglia, în perfectă siguranţă.

— În momentul când mă vei elibera, debarcându-ne pe mine, pe soţul şi pe copilul meu într-un port civilizat, îţi voi plăti în aur de zece ori suma pe care mi-o ceri, îi răspunse ea. Până atunci însă, nu vei primi nici un ban.

— Nu, îmi vei da acum un cec pentru suma ce ţi-o cer acum, mârâi rusul, căci altfel nici dumneata, nici soţul dumitale nu veţi pune vreodată piciorul pe uscat.

— Nu am încredere în dumneata, spuse ea. Cu ce mă poţi asigura că îţi vei ţine făgăduiala şi că după ce îmi vei lua banii, nu vei face alte rele.

— Asta mai rămâne de văzut, dar mai întâi trebuie să faci ce-ţi spun eu, insistă rusul, dând să plece. Nu uita însă că fiul dumitale este în mâinile mele, iar dacă vei auzi cumva ţipătul de agonie al unui copil torturat - propriul dumitale băiat - vei putea reflecta că totul este numai rezultatul încăpăţânării dumitale.

— Nu vei face aşa ceva, strigă ea disperată. Nu cred că eşti atât de crud şi negru la suflet.

— Nu eu sunt crud, ci dumneata, care ţii mai mult la o mizerabilă de sumă de bani decât la viaţa copilului tău.

Rezultatul acestor cuvinte a fost că Jane Clayton îi dădu lui Nicolai Rokoff un cec pentru o sumă mare de bani. Acesta ieşi satisfăcut din cabină.

A doua zi după această ispravă, capacul greu al magaziei în care fusese închis Tarzan a fost ridicat, iar acesta văzu în pătratul de lumină, capul şi umerii lui Paulvitch.

— Urcă! îi porunci acesta. Dar fii atent! Vei fi împuşcat la cea mai mică mişcare de a ataca, pe mine sau pe oricine de pe vapor.

Dintr-o singură săritură, Tarzan a ajuns pe punte. În jurul lui, dar la o distanţă care dădea celorlalţi suficientă

siguranţă, erau vreo zece marinari înarmaţi cu revolvere şi carabine. În faţa lui se postase Paulvitch.

Tarzan îl căută din ochi pe Rokoff, ştiind bine că şi el trebuie să fie pe vas. Nu îl văzu însă nicăieri.

— Lord Greystoke, începu Paulvitch, amestecul dumitale neîncetat şi fără rost în afacerile domnului Rokoff te-au adus împreună cu familia în această situaţie tristă, dar singurul vinovat eşti dumneata. Expediţia aceasta îl costă pe domnul Rokoff o mulţime de bani, lucru pe care ţi-l poţi închipui cu uşurinţă. La fel, dumneata fiind singurul vinovat, despăgubirile le vei achita singur în întregime. Deci, numai conformându-te cererii sale justificate vei putea să îţi salvezi viaţa, scutindu-i pe soţia ta şi pe fiul tău de grave necazuri.

— Cât cereţi? întrebă Tarzan. Dar stai puţin, schimbă el vorba. Aş vrea să ştiu, cu ce mă asiguraţi că vă veţi ţine cuvântul dat. Ştiţi foarte bine, că am toate motivele să nu mă încred în doi nemernici, tu şi Rokoff.

Paulvitch se roşi până în albul ochilor.

— Nu avem timp de insulte. Situaţia în care te afli nu îţi permite să ne jigneşti. Singura garanţie este cuvântul meu. Însă cred că eşti convins că te putem ucide imediat, dacă nu ne dai un cec pentru suma ce o pretindem. Fii sigur însă, că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere să dau ordine acestor oameni să tragă. Numai un dobitoc ca dumneata nu ar înţelege situaţia reală. Noi însă avem alte planuri asupra pedepsei pe care vrem să ţi-o aplicăm, planuri care nu s-ar realiza, dacă te-am ucide acum.

— Răspunde-mi la o întrebare, îl întrerupse Tarzan. Fiul meu este aici, pe acest vas?

— Nu! îi răspunse Alexis Paulvitch. Fiul dumitale este în altă parte, în destulă siguranţă şi nu va fi omorât decât dacă refuzi să ne îndeplineşti condiţiile. Să-ţi explic: noi vrem să te pedepsim prin copilul tău şi dacă vom fi obligaţi să te împuşcăm, nu îl vom cruţa nici pe el, pentru că prezenţa lui ar fi un nesfârşit izvor de neplăceri şi de

primejdii. Vezi deci, că pentru a salva viaţa fiului tău trebuie să ai grijă de viaţa dumitale şi poţi începe acum, dându-ne un cec pentru suma pe care o cerem.

Convins că duşmanii lui ar duce la bun sfârşit orice fărădelege, fie ea cât de sinistră, Tarzan socoti că numai prin acceptarea cererii lor mai poate avea o speranţă să salveze viaţa copilului său.

Nu îşi făcea nici o iluzie că îl vor lăsa viu, după ce va semna cecul.

Cântărind bine toate alternativele se hotărî la un act disperat.

Deşi era înconjurat de oameni înarmaţi până în dinţi, dorea să le dovedească că în faţa lor nu se află un laş.

În caz că i s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost foarte mulţumit doar să îl ia pe Paulvitch cu el pe lumea cealaltă, regretând însă lipsa lui Rokoff.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri, împreună cu stiloul.

— Bine, spuse el resemnat. Spune-mi suma!

Paulvitch ceru o sumă enormă. Tarzan abia putu să nu zâmbească. Cu siguranţă că cei doi mizerabili vor cădea victime propriei lor lăcomii. Tarzan se prefăcu că stă la îndoială şi se tocmi puţin, dar Paulvitch nu a cedat nici o centimă, astfel că iscăli cecul.

Suma de pe cec trecea cu mult depozitul în numerar pe care îl avea depus la o bancă din Londra şi la prezentarea cecului, banca va refuza plata şi vor începe cercetările.

În momentul când i-a înmânat cecul lui Paulvitch, s-a întors puţin spre dreapta şi cu greu a putut să-şi stăpânească o exclamaţie de surprindere.

Văzuse pământ la numai câteva sute de metri de vapor.

Chiar de la marginea apei începea pădurea tropicală, iar mai departe se vedeau dealuri înalte, acoperite de păduri dese. Paulvitch observându-i direcţia privirilor, îi spuse:

— Aici vei fi debarcat şi vei fi liber.

La auzul acestei hotărâri, planul disperat de răzbunare asupra rusului s-a evaporat ca prin farmec.

Crezând că se află pe coasta Africii, îşi făcu socoteala că de îndată ce va fi liber, va putea, după o oarecare vreme şi multe dificultăţi bineînţeles, să ajungă din nou în lumea civilizată.

Uită cu desăvârşire planul de mai înainte.

Paulvitch luă cecul, îl examină cu atenţie şi zise:

— Dezbracă-te! Acolo unde mergi, nu este nevoie să fii frumos îmbrăcat.

Tarzan a vrut să se opună, dar Paulvitch făcu semn marinarilor şi ei au ridicat armele. Atunci, lordul de Greystoke începu să se dezbrace, dându-şi jos toate hainele.

Apoi, cu o pază puternică, a fost urcat într-o barcă şi dus la mal. Peste o jumătate de oră, marinarii erau din nou pe vapor, care porni încet în larg.

Tarzan a rămas pe plaja îngustă unde a fost abandonat, privind nepăsător la vasul care se depărta şi nu îl mai interesa acum nimic în legătură cu acel vas, ştiind că fiul lui nu era acolo.

Peste câteva momente, se gândi să citească biletul pe care un marinar i l-a strecurat în mână când a fost debarcat. Auzind nişte chemări de pe vapor, îşi întoarse privirile în acea direcţie şi văzu un bărbat care striga şi făcea semne ca să-i atragă atenţia.

Lângă acel bărbat apăru un altul, care începu să râdă în hohote, ridicând în acelaşi timp deasupra capului, un obiect lunguieţ, care semăna cu un copil învelit în scutece.

Tarzan făcu repede câţiva paşi spre larg, cu gândul să ajungă mai iute la vas. Dându-şi seama că era imposibilă o astfel de încercare, se opri cu ochii aţintiţi asupra vasului *Kinkaid*, până ce acesta a dispărut în josul coastei, după un promontoriu înalt.

În acelaşi timp însă, dintr-un tufiş de la spate, doi ochi stranii erau aţintiţi asupra lui: ochi mici, injectaţi de sânge,

care priveau pe sub sprâncene stufoase de animal mare şi păros.

În vârful copacilor, maimuţele mici se certau şi se băteau între ele. Din depărtare, din interiorul pădurii, se auzi urletul unui leopard.

Şi totuşi, John Clayton, lord de Greystoke, stătea pe loc, surd şi orb la toate, supărat că renunţase la acel prilej de răzbunare pe care l-a avut, dar mai ales pentru că luase drept de bună credinţă promisiunea tovarăşului unuia dintre cei mai mari ticăloşi din lume.

— Am cel puţin o consolare, gândi el, ştiind-o pe Jane în siguranţă la Londra. Mulţumesc cerului că nu a căzut şi ea în mâinile acestor canalii.

În spatele lui, animalul păros ai cărui ochi îl pândeau, la fel cum pisica pândeşte şoarecele, se apropia încet, pe furiş.

Unde sunt simţurile tale atât de ascuţite, Tarzan?

Unde este auzul tău fin?

Unde îţi este mirosul tău dezvoltat?

CAPITOLUL III
Fiara încolţită

Tarzan desfăcu biletul pe care îl dăduse marinarul la debarcarea sa şi începu să citească încet.

La început, din cauza durerii din suflet, nu îi pătrunse înţelesul; apoi rămase înmărmurit de groaznicul plan de răzbunare conţinut de acele rânduri:

Îţi explic aici, adevăratele mele intenţii în legătură cu tine şi cu copilul tău.

Născându-te maimuţă, ai trăit gol într-o pădure sălbatică. Te înapoiezi acolo unde îţi este locul. Însă fiul tău, conform legii indiscutabile a evoluţiei, trebuie să se ridice cu o treaptă mai sus decât tatăl său. El nu va umbla gol ca o fiară, ci va purta o piele pe şolduri, brăţări de aramă la mâini şi picioare, un belciug atârnat la nas, deoarece va fi crescut de un trib de canibali.

Aş fi putut să te ucid, dar cu asta îţi scurtam suferinţele pedepsei pe care o meritai de la mine şi pe care singur ţi-ai adus-o şi suferinţele tale ar fi fost mici, dacă nu ai fi ştiut de crunta soartă pe care o va avea fiul tău. Trăind însă într-un loc unde nu mai poţi scăpa şi nici să vii în ajutorul copilului tău, vei avea de suportat gândul la ororile pe care le va suporta progenitura ta.

Aceasta nu este decât o parte din pedeapsa ce ţi se cuvine pentru a fi îndrăznit să te măsori cu mine; restul pedepsei ce îţi este rezervat este în legătură cu soţia ta. Această parte însă o las pe seama imaginaţiei tale bogate.

N.R.

Nu a terminat bine de citit biletul şi auzi un zgomot uşor în spate. Acest foşnet l-a readus deodată la realitate.

Toate simţurile i s-au deşteptat instantaneu. A redevenit din nou Tarzan.

S-a răsucit repede pe un călcâi, ca o fiară încolţită, luând instinctiv o poziţie de apărare. În faţa sa, era un maimuţoi enorm, gata să atace.

În decursul celor doi ani de când părăsise pădurea africană, Tarzan nu a pierdut nimic din forţa şi calităţile sale, care odinioară l-au făcut de neînvins.

A avut multe ocazii, în întinsele păduri tropicale să-şi dovedească forţa sa aproape supraomenească. Însă acum, era neînarmat şi nu avea tăria să se încaiere cu fiara enormă din faţa lui.

Totuşi nu avea altă soluţie decât să întâmpine fiara cu singurele arme cu care fusese dotat de natură.

Mai departe, în spatele maimuţoiului, văzu, peste umărul acestuia, încă vreo doisprezece din aceşti strămoşi ai neamului omenesc.

Ştia însă, că nu este nici o primejdie de a fi atacat de întreaga ceată, deoarece antropoidul, cu judecata sa limitată, nu poate concepe şi nici aprecia valoarea unui atac în grup asupra duşmanului.

Dacă nu ar fi fost această şansă, ei ar fi ajuns de mult rasa dominantă în acele ţinuturi, pentru că forţa lor era formidabilă, atât în braţele lor puternice, cât şi în colţii lor ascuţiţi.

Scoţând un mârâit surd, fiara se năpusti asupra lui Tarzan, însă acesta, printre alte lucruri folositoare învăţate în lumea civilizată, a învăţat să gândească şi în luptă, aplicând metode ştiinţifice, necunoscute fiarelor sălbatice.

Acum câţiva ani, ar fi întâmpinat atacul numai cu forţa sa. Azi însă, adoptă o altă tactică: se dădu la o parte din drumul atacatorului, iar când fiara l-a depăşit, îi repezi un pumn în stomac.

Enormul antropoid scoase un urlet de durere şi de îndoi din mijloc, căzând grămadă. Totuşi a încercat să se ridice repede, dar până să fie în picioare, adversarul său cu piele albă, îi şi sărise în spate.

Din acest moment, orice urmă de civilizaţie a dispărut din atitudinea lordului englez.

Devenise din nou fiara din pădure, care găseşte satisfacţie în luptele sângeroase cu cei din jurul său.

A redevenit acelaşi Tarzan, fiul adoptiv al maimuţei Kala, antropoidul uriaş.

Dinţii lui albi şi mici, dar puternici, s-a înfipt adânc în gâtul păros al adversarului, căutând să îl muşte de beregată.

Degetele sale, puternice ca fierul, ţineau deoparte capul maimuţoiului ai dinţii săi puternici şi în acelaşi timp îl izbea, cu lovituri ca de baros, peste faţă şi bot.

Restul tribului de maimuţe s-au strâns în jur, privind lupta cu mare interes. Acest spectacol sângeros îi distra teribil şi scoteau sunete care denotau satisfacţie, îndată ce vedeau vreo bucată de piele sau carne, fie albă, fie păroasă, ruptă de pe spinarea unuia dintre combatanţi.

Deodată au amuţit cu toţii, rămânând în aşteptare, când au văzut că puternica maimuţă albă s-a aruncat, cu o mişcare dibace, în spinarea regelui lor şi cu o strânsoare de oţel îi apăsa puternic capul în jos.

Maimuţoiul se rostogolea de durere fără posibilitatea de a scăpa, când spre copaci, când spre poiana cu iarbă înaltă.

Mica ceată de antropoizi singurii spectatori ai acestei lupte primitive - ascultau uimiţi urletele şi gemetele regelui lor în agonie, mirându-se parcă de straniul sunet ce îl provoca gâtul şi oasele care pârâeau, gata să se rupă.

Peste câteva clipe se auzi o trosnitură puternică, surdă de parcă s-ar fi rupt o creangă groasă în bătaia unui vânt puternic.

În acel moment, capul maimuţoiului s-a lăsat moale pe pieptul său păros, iar urletele şi gemetele au încetat.

Privirile spectatorilor treceau când de la forma nemişcată a cârmuitorului lor, când la maimuţa albă, care s-a sculat în picioare, lângă cel învins. Păreau că se întreabă de ce regele. Lor nu se mai ridică, să-l ucidă pe străinul acela obraznic.

Îl văzură pe acesta punând un picior pe gâtul cadavrului de lângă el, dându-şi capul pe spate, scoţând un răcnet îngrozitor şi sălbatic: strigătul de victorie al maimuţoiului care a ucis.

Abia atunci şi-au dat seama că regele lor a murit.

Pădurea a răsunat de la un capăt la celălalt de acest răcnet fioros. Micile maimuţe s-au oprit din zbenguiala lor. Păsările cu multe pene colorate şi strălucitoare au amuţit, iar de departe, ca răspuns, se auzi răgetul prelung al unui leopard, apoi un răget provocator al unui leu.

Acelaşi Tarzan, care a trăit printre animale ani de zile, aruncă o privire asupra cetei de maimuţe din faţa sa.

Acelaşi Tarzan de odinioară îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi dea părul deoparte din ochi, vechiul obicei de pe vremea când era încă un sălbatic, când avea un păr lung, negru şi des, care îi trecea de umeri şi care deseori îi cădea peste ochi, împiedicându-l să-şi folosească văzul atât de vital în junglă.

Fostul rege al maimuţelor ştia că acum se poate aştepta la un atac imediat din partea acelui maimuţoi care se simţea cel mai puternic şi dorea să devină căpetenia tribului.

Mai ştia, din viaţa dusă alături de aceste animale sălbatice, că deseori se întâmpla ca o maimuţă străină să vină şi să se lupte cu regele, având intenţia să domine tribul şi să ia soţiile regelui.

Dar putea la fel de bine să se întâmple şi că maimuţele tribului să părăsească locul luptei şi să-şi aleagă un alt conducător, mai târziu, fie prin luptă, fie prin supunere.

Deşi era convins că acum ar fi avut ocazia să se impună şi să devină rege al acestui trib, nu îl atrăgea ideea

responsabilităţilor plicticoase ale domniei peste aceşti antropoizi, gândind că nu are nici un fel de folos din aşa ceva.

În acest timp, unul dintre maimuţoii mai tineri, o brută enormă, cu o musculatură frumos dezvoltată, începea să-şi facă loc printre ceilalţi, apropiindu-se ameninţător spre Tarzan, cu colţii ieşiţi, scoţând sunete care dovedeau enervarea animalului.

Tarzan stătea drept ca o statuie şi îi observa fiecare mişcare, dorind să vadă dacă va urma ce ştia el încă de pe vremea când era membru al unui trib de maimuţe: adversarul se va apropia ameninţător de cel care i-a provocat ura, începând să-i dea ocol, de parcă l-ar fi provocat la bătaie.

Cum prevăzuse Tarzan, aşa s-a şi întâmplat. Dar nu întocmai, deoarece scopul maimuţoiului a fost de a-l băga în sperieţi.

La fel de bine, enorma creatură ar fi putut tocmai atunci să-şi schimbe tactica sărind asupra adversarului, dintr-un impuls spontan, fără nici o pregătire prealabilă, în intenţia de a-l sfâşia cu dinţii lui puternici şi să îi rupă carnea cu ghearele.

În timp ce fiara îi dădea târcoale, Tarzan se răsucea după el, fără să îl piardă din ochi nici o secundă. L-a judecat foarte exact pe acest animal: când regele lui era în viaţă nu a putut prelua puterea, dar acum după ce fostul conducător era mort, iată o bună ocazie pentru el ca să se afirme.

Fiara era minunat proporţionată, avea doi metri şi un sfert înălţime, când stătea în picioare bineînţeles, iar braţele sale extrem de lungi şi puternice, parcă ajungeau la pământ.

Ghearele sale, pe care acum le agita în faţa lui Tarzan, erau extrem de lungi şi foarte ascuţite. Ca şi ceilalţi membrii ai tribului, el se deosebea de maimuţele pe care le ştia Tarzan, încă din copilărie.

La început, când văzuse ceata de maimuţe, simţi un fior de plăcere, sperând că printr-un capriciu al sorţii dăduse chiar peste fostul său trib; dar o examinare mai atentă a cetei, îl convinse că maimuţele erau dintr-o altă specie.

Astfel, pe când maimuţoiul îşi continua ocolul în jurul lui Tarzan, acestuia îi veni în minte să folosească limbajul fostului său trib. Se adresă fiarei, în limbajul tribului lui Kerchak.

— Cine eşti tu, întrebă el, de ai curajul să îl ameninţi pe Tarzan, regele pădurii?

Bruta păroasă ridică cu mirare capul.

— Sunt Akut, răspunse acesta în aceeaşi limbă simplă şi primitivă, care este la scara cea mai de jos a evoluţiei limbajului. Molak este mort. Eu sunt rege. Pleacă de aici sau te voi ucide!

— Nu ai văzut oare, cu câtă uşurinţă l-am ucis eu pe Molak? replică Tarzan. La fel te voi ucide şi pe tine, dacă am poftă. Dar Tarzan nu vrea să fie rege în tribul lui Akut. El preferă să fie prieten cu Akut. Tarzan vă poate ajuta, dar la fel de bine puteţi să îl ajutaţi şi voi pe el.

— Pe Akut nu îl poţi ucide, reîncepu celălalt. Nimeni nu este mai mare decât Akut. Dacă nu l-ai fi ucis pe Molak, Akut ar fi făcut-o cu siguranţă, pentru că Akut era pe cale să devină rege.

În loc de orice alt răspuns, Tarzan se aruncă asupra animalului, mai ales că acesta, în timpul conversaţiei a slăbit observarea atentă a potrivnicului său.

Cât ai clipi din ochi, îi apucă laba de încheietură şi apoi, cu repeziciune, i-a dus-o la spate, sărind în spatele lui.

Este drept că în urma acestei manevre rapide amândoi au căzut în iarbă, însă execuţia lui Tarzan fusese atât de dibace, încât înainte de a se dezmetici, maimuţoiul îşi simţi gâtul prins în aceeaşi teribilă strânsoare care îi frânse gâtul lui Molak.

Tarzan îi apăsa capul încet în jos spre piept, dar ca şi în acea întâmplare cu Koz, i-a oferit şi lui Akut şansa să

aleagă între moarte şi supunere.

Văzuse în acesta un aliat puternic şi care îi putea fi de folos. Acestuia i se oferea alternativa fie de a trăi în prietenie cu Tarzan fie să moară aşa cum s-a întâmplat cu regele lor, care până atunci fusese invincibil.

— *Ka-go-da?* şopti el la urechea lui Akut.

Era aceeaşi întrebare pe care o pusese altădată lui Koz, care în limbajul tribului însemna: *Te supui?*

Akut îşi aminti cu groază de trosnitura pe care o auzise atunci când Tarzan a frânt gâtul puternicului Molak.

Totuşi mândria nu îi permitea să lase domnia din mână.

Încercă încă o dată să se elibereze, dar o apăsare mai puternică pe oasele gâtului îl făcură să scoată un dureros *Ka-go-da.*

Tarzan slăbi puţin strânsoarea.

— Akut, zise el, poţi fi regele acestui trib, dacă vrei. Tarzan ţi-a spus că nu vrea să domnească peste voi. Iar dacă cineva îţi contestă dreptul la domnie, să ştii că Tarzan îţi este prieten şi te va ajuta oricând să lupţi şi să învingi.

Zicând aceste vorbe, se ridică şi îl eliberă pe Akut, care s-a sculat şi el la rândul lui.

Scuturându-şi supărat capul şi mârâind puternic, Akut trecu prin faţa membrilor cetei, sfidând cu privirea, unul câte unul, pe toţi maimuţoii, de la care s-ar fi aşteptat să fie contestat în noul său rol.

Dar nici unul dintre ei nu a îndrăznit să îl provoace sau să îi primească provocarea, ci s-au tras înapoi.

În cele din urmă, întreaga ceată a maimuţelor se îndepărtă încet, în adâncul pădurii, iar Tarzan a rămas singur pe malul apei.

Rănile pe care le-a primit în timpul luptei cu Molak îi provocau dureri destul de mari.

Era însă obişnuit cu suferinţa fizică, pe care le îndura cu tăria şi răbdarea fiarelor care îl învăţaseră viaţa în junglă, aşa cum a văzut el de mic copil.

Şi-a dat seama imediat că are nevoie de ceva arme, atât pentru atac, dar şi pentru apărare. Întâlnirea cu maimuţele, precum şi urletele altor animale carnivore, ca ale lui Numa, leul fioros, îl preveneau că viaţa va fi destul de activă şi într-o siguranţă relativă.

Vedea că nu are altă alternativă decât să-şi reia vechiul fel de viaţă, într-o neîncetată vărsare de sânge şi nenumărate primejdii, să vâneze şi să fie vânat.

Fiarele înfometate îl vor urmări, aşa cum l-au vânat şi mai demult şi nu va avea, nici ziua şi nici noaptea un moment în care să nu fie pregătit să se apere. Deci, în primul rând îi trebuiau arme, fie ele şi primitive.

Găsi pe malul stâncos al mării o piatră deosebită de altele, de duritatea cremenei, din care reuşi, cu multă osteneală însă, să despice o bucată îngustă, de o grosime ce nu trecea de un centimetru, dar în lungime avea aproape treizeci de centimetri.

Una din margini era foarte ascuţită spre vârf, pe o lungime destul de mare, aşa că întreaga unealtă semăna cu un cuţit rudimentar.

Luă această unealtă şi se afundă în junglă, unde după o scurtă perioadă de căutări, găsi un copac doborât, cu un lemn foarte tare.

Dintr-o creangă a acestui copac, îşi ciopli un băţ scurt, dar dur, pe care îl ascuţi la vârf.

Pe urmă, scobi în trunchiul copacului o gaură mică şi rotundă, pe care o umplu cu mici bucăţi de scoarţă uscată.

Înfipse băţul în acea gaură şi aşezându-se călare pe trunchi, începu să rotească băţul între palme.

După o scurtă vreme, din scoarţă a ieşit o dâră de fum, semn că focul se va aprinde în curând. Apoi izbucni o mică flacără, peste care Tarzan aruncă frunze şi ramuri uscate. Reuşi să facă un foc destul de mare, care se întreţinea din lemnul în care fusese făcută gaura.

Băgă lama cuţitului de piatră în foc, ţinând-o acolo până s-a înfierbântat puternic, apoi a scos unealta udându-i

marginile cu apă.

Din acel loc se desprinse un strat subţire şi sticlos, care căzu pe pământ.

Astfel, încet, a putut să îşi ascută cuţitul său de vânătoare atât de rudimentar.

Dar nu a continuat operaţia până la capăt. S-a mulţumit să ascută lama doar pe o porţiune de câţiva centimetri.

Pe urmă, a tăiat o creangă dreaptă şi lungă, din care şi-a confecţionat un arc elastic, dar puternic. Apoi, şi-a confecţionat un mâner pentru cuţit şi o măciucă grea.

La urmă a făcut vreo două duzini de săgeţi.

A ascuns întreg acest arsenal într-un copac înalt, la marginea unui râu din apropiere. Tot în acel copac, şi-a construit o platformă rudimentară, cu acoperişul din frunze mari de palmier.

Dar până a terminat tot acest lucru, ziua trecu şi a început să se lase noaptea.

Simţi că îi era foame.

În scurtele sale cercetări prin pădure, observase că mai sus, pe malul râului, la o oarecare distanţă de adăpostul său, era un vad unde probabil veneau animalele să bea apă.

Fostul rege al maimuţelor s-a îndreptat spre acel loc, în cea mai mare linişte, sărind din copac în copac, peste vârful copacilor, cu uşurinţa unei mici maimuţe.

Probabil că s-ar fi simţit fericit de această neaşteptată revenire la viaţa din copilărie, dacă nu ar simţit durerea cea mare pe care o avea în suflet.

Dar şi aşa, cu toată grija din suflet, se adaptă imediat obiceiurilor şi apucăturilor de odinioară, care au dat repede la o parte subţirele strat de civilizaţie, pe care l-a dobândit în ultimii ani trăiţi în societatea oamenilor albi din alte lumi.

Dacă egalii săi din Camera Lorzilor l-ar fi văzut în aceste momente, ar fi ridicat a jale onorabilele lor mâini.

Ajungând la una dintre crengile mai de jos ale unui copac, care atârna deasupra unei cărări de animale, s-a

hotărât să rămână acolo în aşteptare.

Cercetă cu atenţie zona dinspre adâncul pădurii, de unde ştia că vor veni cu siguranţă animale, care îi vor asigura hrana acelei seri.

Într-adevăr nu a avut mult de aşteptat.

Abia au trecut câteva minute de când se instalase în postul său, că Bara, cerbul cel sprinten, venea încet pe cărare, spre locul de adăpat.

Tarzan l-a aşteptat, în poziţie de atac, întocmai ca o panteră care se pregăteşte de atac.

Dar mai era cineva care venea în acelaşi timp cu Bara. În urma cerbului cu mers mlădios venea un animal pe care cerbul nu l-a observat şi nu l-a mirosit, dar pe care Tarzan de la înălţimea la care se instalase, l-a văzut.

Nu a putut observa de la acea depărtare despre ce animal era vorba, pentru că venea furişându-se la sute de metri de animalul pe care îl urmărea.

Tarzan ştia că nu poate fi altcineva decât una dintre carnivorele mari, care îl urmărea pe Bara, cu acelaşi scop, de a-şi asigura hrana pe acea zi. La fel de bine putea fi Numa, leul sau poate Şita, pantera.

În orice caz, dacă Bara nu grăbea pasul, masa de seară era în pericol.

Şi în timp ce Tarzan îşi făcea aceste socoteli, cerbul, care probabil că a auzit zgomotul făcut de fiara care îl urmărea, tresări deodată şi se opri locului tremurând.

Apoi porni ca fulgerul în direcţia în care era Tarzan, desigur cu intenţia de a trece râul şi să ajungă pe malul opus unde putea să fie în siguranţă.

Numai la o sută de metri venea Numa, în cea mai mare grabă.

Acum Tarzan îl putea distinge foarte bine.

Bara va trece peste o clipă dedesubtul lui. Oare îi va scăpa această pradă şi va rămâne nemâncat?

Nu avea timp să se gândească la aşa ceva, pentru că animalul tocmai trecea sub creanga pe care se postase.

Dintr-un salt a fost pe spinarea cerbului.

Trebuia să acţioneze cu cea mai mare iuţeală, dacă voia să mănânce în seara aceea, sau poate în viaţa lui, pentru că după câteva momente va sosi şi Numa, surprinzându-l cu prada.

Dar de îndată ce a sărit în spinarea animalului speriat, acesta, din cauza şocului produs de greutatea din spate, a căzut în genunchi.

Atunci Tarzan a apucat cu câte o mână coarnele animalului căzut şi cu o singură mişcare îi răsuci gâtul, simţind cum trosnesc vertebrele şi oasele gâtului.

Leul a ajuns la câţiva metri de această scenă şi îl văzu pe Tarzan luându-i cerbul de sub nas, ridicându-se împreună cu prada sa pe una dintre crengile copacilor de deasupra lor.

S-a ridicat cu o mişcare rapidă şi puternică, în ultimul moment, pentru că leul a şi sărit să-şi redobândească prada. Dar saltul a fost tardiv.

Tarzan s-a uitat în jos, zâmbind la leul care s-a izbit puternic de pământ. Apoi s-a mai urcat câţiva metri spre vârful crengilor, pentru a fi în siguranţă.

Uitându-se în ochii injectaţi de sânge ai animalului, începu să-i arunce în cap cu tot ce avea la îndemână, arătându-i vânatul şi insultându-l în limba antropoizilor, aşa cum făcuse când era copil. Apoi s-a aşezat comod, atât cât îi permitea o comoditate dintr-un vârf de copac. A luat cuţitul său rudimentar şi a tăiat o bucată de carne din pulpa cerbului.

Leul răgea sub copac, umblând furios încoace şi încolo, iar lordul Greystoke îşi sătură foamea, convins că în nici cel mai renumit restaurant nu ar fi gustat o mâncare mai bună.

S-a murdărit pe mâini şi pe faţă cu sângele cald al prăzii, sorbind mirosul de carne crudă, pe care toate animalele sălbatice carnivore îl iubesc atât de mult.

După ce s-a săturat, a aşezat restul de carne pe o creangă şi o luă înapoi spre adăpostul pe care şi l-a

construit în vârful unui copac uriaş.

A străbătut un drum lung, din creangă în creangă, iar Numa, cu botul în aer, era stăpânit de turbarea unei răzbunări. Se agita zadarnic însă, pentru că omul pe care îl urmărea s-a dus şi s-a culcat liniştit, fără nici o grijă, dormind târziu până la răsăritul soarelui.

CAPITOLUL IV
Pantera

În următoarele zile, Tarzan a fost ocupat cu explorarea teritoriului în care şi-a stabilit reşedinţa şi confecţionarea de noi arme.

Şi-a pus la arc tendoanele de la cerbul pe care l-a mâncat în prima seară. Ar fi preferat maţe de panteră pentru coarda arcului, dar se mulţumi să aştepte până va avea prilejul să ucidă o astfel de pisică enormă şi să-şi facă un arc mai bun.

Şi-a împletit apoi şi o funie de iarbă, una dintre acelea cu care fusese obişnuit, cu mulţi ani înainte, cu care îl supărase pe răutăciosul Tub.

Aceasta era o armă puternică în nişte mâini îndemânatice.

Îşi ciopli o teacă şi o tolbă pentru săgeţi. Din pielea lui Bara şi-a croit o cingătoare şi o haină.

Porni apoi din nou să exploreze ţinutul în care se afla. Ştia că nu este pe coasta de vest a Africii, din faptul că ţărmul nu era spre răsărit.

Soarele răsărea acum dinspre mare, pe când în vremea când el trăia în junglă, acesta apunea spre mare.

Nu putea fi nici coasta de est a Africii. De asta era sigur, pentru că vasul *Kinkaid* nu a avut timp să traverseze Mediterana, să treacă prin canalul de Suez, să traverseze Marea Roşie, precum nu putea ajunge nici prin cealaltă parte, înconjurând Capul Bunei Speranţe.

Era într-un loc pe care nu şi-l putea închipui pe harta lumii.

Deseori se întreba dacă nu au traversat Oceanul Atlantic. Poate că Rokoff l-a abandonat pe vreun ţărm sălbatic şi necunoscut al Americii de Sud.

Totuşi prezenţa leului excludea această ipoteză.

Într-una din zile, pe când mergea singur prin pădure, paralel cu marea, simţi cât este de singur. Ar fi dorit să fie cu cineva.

Începea să regrete că nu a rămas cu maimuţele pe care nu le-a văzut de atunci niciodată, din ziua când a fost debarcat.

Devenise aproape acelaşi Tarzan de odinioară şi deşi era conştient că avea foarte puţin în comun cu maimuţele antropoide, ar fi dorit ca să fie în mijlocul lor acum, decât să hoinărească singur.

Zi de zi se plimba pe jos, alteori prin copaci, culegând fructe, alteori răsturnând câte o buturugă în căutarea unor insecte mari, pe care le găsea la fel de gustoase ca şi în anii când se hrănea cu ce găsea în pădure.

Merse mai bine de doi kilometri, când deodată se opri locului, simţind miros de panteră, din direcţia în care bătea vântul.

Era bucuros să dea peste Şita, pantera, având intenţia să croiască din pielea ei o tolbă mai trainică, iar din maţele ei rezistente o nouă coardă la arc.

Astfel, de unde până atunci a mers fără nici o ţintă, deveni acum din nou o fiară, care se furişa fără nici un zgomot.

Aluneca tăcut pe urmele acelei pisici mari sălbatice şi cu toată nobleţea sângelui său de lord englez, nu era mai puţin sălbatic decât animalul pe care îl urmărea.

Apropiindu-se de panteră, a observat că Şita, la rândul său urmărea o altă pradă. Dându-şi seama de această întorsătură de lucruri, Tarzan şi-a ridicat capul pentru a simţi mirosul viitoarei prăzi a panterei.

Simţi mirosul puternic al unei cete de maimuţe mari.

Era acum destul de aproape să vadă locul unde pândea pantera. Animalul era într-un copac, pe o creangă care se întindea mai mulţi metri spre un luminiş din mijlocul pădurii.

Tot acolo a poposit şi tribul lui Akut. Unii dintre maimuţoi dormitau rezemaţi de câte un copac, alţii umblau încet, pe îndelete, ici-colo, răsturnând câte o buturugă pentru a găsi gândacii atât de gustoşi sau râme cărnoase.

Enorma felină stătea ascunsă pe creanga groasă a copacului, ascunsă vederii maimuţelor de frunzişul des. Aştepta cu răbdare până ce un antropoid va ajunge destul de aproape ca să-i poată sări în spinare.

Tarzan şi-a ales locul de pândă sub acelaşi copac, dar stătea deasupra panterei. Ţinea strâns în mână cuţitul său primitiv.

Ar fi preferat să folosească laţul, dar crengile copacilor împiedicau o astfel de manevră.

Akut ajunsese acum aproape, chiar sub copacul unde se ascundea sângeroasa felină, care îl aştepta. Şita s-a ghemuit mai strâns, apoi a scos un urlet fioros şi a sărit asupra maimuţoiului.

În acelaşi timp, dar parcă o fracţiune de secundă mai repede, o altă fiară sări şi ea, de sus, strigând la fel de fioros.

Speriat, Akut ridică privirea şi zări o panteră care aproape că nu căzuse pe el, iar în spinarea marii pisici, maimuţa cea albă de care fusese învins, zilele trecut, lângă apa cea mare şi nesfârşită.

Dinţii lui Tarzan erau înfipţi adânc în ceafa animalului. Cu braţul drept i-a prins gâtul, în timp ce cu mâna stângă, în care ţinea bucata de piatră îngustă şi lungă, dădea lovituri puternice în partea stângă a animalului, sub umăr.

Akut abia a avut timp să sară la o parte, pentru a nu fi prins sub aceşti doi monştri ai junglei, care acum se luptau pe viaţă şi moarte.

Se auzi o bufnitură surdă, când cei doi combatanţi s-au izbit de pământ. Şita urla, mârâia îngrozitor, dar maimuţa albă, fără să scoată un sunet, stătea nemişcată pe spatele duşmanului care se zbătea cu furie.

Fără încetare sau milă, cuţitul primitiv se înfigea necontenit în pieptul fiarei, până când, în cele din urmă, pantera se rostogoli pe o parte, iar după câteva mişcări spasmodice, rămase nemişcată, moartă.

Tarzan ridică semeţ capul şi stătea drept şi impunător pe cadavrul fiarei şi dădu drumul încă o dată la teribilul răcnet al maimuţoiului victorios.

Akut şi celelalte maimuţe priveau cu cea mai mare mirare, când la cadavrul panterei, când la omul care o omorâse.

Tarzan vorbi cel dintâi.

Salvase viaţa lui Akut cu un anumit scop şi ştiind limita intelectului unei maimuţe, trebuia să lămurească toată ceata de scopul acţiunilor sale, dacă ţinea neapărat să fie înţeles şi ajutat.

— Eu sunt Tarzan, regele junglei, zise el. Luptător puternic şi vânător fără egal. Lângă apa cea mare, i-am dăruit lui Akut viaţa, când la fel de bine puteam să i-o iau. Acum, din nou i-am salvat viaţa din ghearele lui Şita. Când unul dintre voi se găseşte în primejdie trebuie doar să mă cheme, strigându-mă aşa…!

Şi lordul Greystoke scoase strigătul puternic la care tribul lui Kerchak obişnuia să adune pe cei absenţi, în timpul primejdiilor.

— Şi, continuă el, când vreţi să mă chemaţi gândiţi-vă bine la ceea ce am făcut pentru Akut. Eu voi veni în cea mai mare grabă. Înţelegeţi? Veţi face aşa cum vă spune Tarzan?

— *Hâh!* consimţi Akut.

Iar după el se auzi un “*hâh*” unanim de la tot restul tribului.

După aceea, liniştiţi, începură să-şi caute hrana din nou, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Împreună cu ei, a rămas, tot în căutare de hrană şi John Clayton, lord de Greystoke.

De la o vreme a observat că Akut se ţinea mereu în preajma lui, privindu-l deseori cu multă curiozitate. Odată,

făcu ceva curios, lucru pe care Tarzan nu îl observase niciodată la tribul lui Kerchak: maimuţoiul, găsind o bucată de carne fragedă şi gustoasă i-o dete să o mănânce.

În timpul vânatului sau a căutării de hrană, corpul neted şi lucios al lui Tarzan se amesteca printre spinările brune şi păroase ale membrilor tribului de maimuţe.

Deseori se atingeau în treacăt, dar maimuţele s-au obişnuit cu prezenţa lui, considerându-l ca unul dintre ei.

Dacă se apropia de una dintre femele cu pui mici, aceasta mârâia, arătându-şi colţii, alteori un maimuţoi tânăr, mai sălbatic şi mai îndrăzneţ decât ceilalţi mârâia când Tarzan se apropia de el, mai ales dacă maimuţoiul era deranjat de la masă.

În toate cazurile, Tarzan avea aceeaşi comportare ca oricare alt membru al tribului.

Din partea lui, totul era bine, se simţea excelent printre aceşti strămoşi ai omului. Dacă era ameninţat de o femelă cu pui, se dădea la o parte, pentru că aşa era legea lor: să nu se atingă de mame. Mârâia şi el la maimuţoiul îndrăzneţ, arătându-şi la rândul lui colţii.

Reveni astfel cu multă uşurinţă la viaţa din copilărie şi nici nu se cunoştea că ar fi gustat vreodată plăcerile traiului printre fiinţe civilizate de seama lui.

A colindat aproape o săptămână întreagă jungla, împreună cu noii săi prieteni, pentru că îi era foarte urât singur, dar pe de altă parte dorea ca maimuţele să îl cunoască bine şi să nu-l mai uite.

Proceda astfel, pentru că ştia din experienţa lui anterioară, că la o adică un trib puternic de maimuţe la dispoziţia lui, este o armă de temut în situaţii grele.

Când s-a convins că prezenţa sa îndelungată a fost suficientă ca maimuţele să nu îl mai uite, se hotărî să plece singur în explorarea ţinutului.

Porni deci a într-o zi, de dimineaţa, spre nord şi mergând paralel cu ţărmul, făcu cale lungă, până s-a întunecat.

A doua zi, la răsăritul soarelui, a observat că astrul zilei nu mai răsare dinspre mare, ci din dreapta sa, aşa cum stătea el cu faţa la mare şi a crezut că linia ţărmului o coteşte probabil spre vest.

Porni deci din nou la drum, cu un ritm cu mult mai alert, iar acest mers i se părea chiar odihnitor în comparaţie cu felul lui de a se deplasa prin junglă, pe vârful copacilor, mai repede decât o veveriţă.

În seara celei de a doua zi, văzu că soarele apune din direcţie opusă celorlalte zile. Atunci a înţeles în sfârşit adevărul, despre care avusese doar o vagă bănuială.

Prin urmare, fusese abandonat pe o insulă!

Trebuia să se fi aşteptat la una ca asta!

Rusul nu ar fi putut născoci un plan de răzbunare mai odios împotriva lui Tarzan, deoarece nu putea fi ceva mai îngrozitor decât să îl debarce pe o insulă nelocuită, unde îl aştepta o viaţă mizerabilă!

Fără îndoială că după aceea Rokoff a plecat cu vaporul drept spre continent unde nu este greu să găsească un trib de sălbatici, unde să îl predea pe micuţul Jack, care urmau să-l crească în conformitate cu planul teribil descris în bilet.

Se cutremură la gândul suferinţelor pe care fiul lui le va îndura în acel mediu, chiar dacă ar ajunge în mâinile unor oameni cu intenţii dintre cele mai bune.

Avea suficientă experienţă în privinţa triburilor de sălbatici din Africa şi cunoştea faptul că se găseau acolo şi fiinţe sensibile.

Dar viaţa lor, în cel mai bun caz nu era altceva decât o serie de privaţiuni, primejdii şi suferinţe.

Mai era şi soarta oribilă care îl aştepta după ce va creşte puţin. Obiceiurile primitive ale celor care îl vor creşte, pe care desigur le va însuşi, erau suficiente ca să îl excludă pentru totdeauna din rândul oamenilor de rangul, dar mai ales din rasa sa.

Un canibal! Copilaşul lui, un sălbatic, un mâncător de oameni! Numai gândul la o asemenea eventualitate era îngrozitor!

Tarzan gemu de durere.

Ah, ce satisfacţie ar simţi măcar o dată dacă ar simţi gâtul rusului sub degetele sale puternice ca fierul!

Dar Jane?

Ce chinuri trebuie ea să sufere din cauza grijilor, a fricii şi nesiguranţei! Tarzan simţi că starea lui de acum este mai bună decât a soţiei lui, el măcar ştia că una dintre fiinţele pe care le iubea este în siguranţă, acasă, în timp ce ea nu avea nici idee unde sunt soţul şi copilul ei.

Dar sărmanul Tarzan dacă ar fi ştiut că adevărul este cu mult mai negru decât îşi închipuia, desigur că suferinţele sale ar fi fost de o sută de ori mai mari.

Acum mergea încet prin pădure, cu capul în jos, apăsat de gânduri triste, când auzi un zgomot ciudat, un fel de fâşâit, de o provenienţă necunoscută.

S-a îndreptat cu băgare de seamă spre locul de unde a auzit acel zgomot ciudat, iar după un minut sau două, s-a găsit în faţa unei pantere enorme, prinsă sub crengile unui copac doborât.

La vederea lui, animalul a început să mârâie şi a încercat să scape din capcană. Din cauza unor crengi groase care îl apăsau chiar pe şira spinării şi din cauza a zeci de ramuri mici dar puternice, care îi încurcau mişcarea membrelor, fiara era în totală imobilizare.

Tarzan se opri la câţiva paşi în faţa animalului neputincios şi îşi potrivi o săgeată în arc, pentru a ucide animalul, socotind că fiara tot ar fi murit de foame. În momentul când întindea coarda, şi-a schimbat gândul pentru că îi venise o nouă idee.

De ce să răpească sărmanei creaturi atât viaţa cât şi libertatea, când putea să i le redea pe amândouă?

Din mişcările pe care le făcea pantera, Tarzan şi-a dat seama că şira spinării nu fusese atinsă, iar membrele erau

în stare bună.

Şi-a pus săgeata înapoi în tolbă, şi-a pus arcul în spate şi s-a apropiat de fiară, scoţând un sunet fin, asemănător torsului unei pisici enorme în momente plăcute.

Era singurul mijloc, apropiat de înţelegerea animalului, prin care îşi putea arăta intenţiile prieteneşti.

Panteră a încetat să mârâie, uitându-se ţintă la Tarzan. Acesta ştia că pentru a ridica greutatea care apăsa animalul, trebuia să se apropie până acolo unde ar fi putut fi ajuns de ghearele lungi şi puternice ale enormului animal.

Ştia că odată copacul ridicat, ar fi rămas la totala discreţie a animalului; dar frica nu era cunoscută de acest om.

Fără să mai stea pe gânduri, păşi printre crengi, chiar lângă pantera, continuând torsul prietenos şi împăciuitor. Enorma pisică îşi întoarse capul spre om, cu o privire mirată. Îşi scoase ghearele lungi, dar mai mult pentru a fi pregătită de apărare, decât de un atac.

Tarzan şi-a pus umărul lui puternic sub trunchiul cel gros, apropiindu-se atât de mult de panteră, încât genunchiul lui a atins blana ei.

Foarte încet, şi-a încordat muşchii puternici.

Copacul cel mare, cu toate crengile sale, se ridica încet deasupra panterei, care simţindu-se liberă, ieşi imediat de sub capcană.

Tarzan dădu drumul copacului, iar cele două fiare s-au uitat ochi în ochi.

Un zâmbet se ivi pe buzele omului, la ideea că şi-a riscat viaţa cu bună ştiinţă, ca să scape un animal.

Nu ar fi fost deloc surprins, dacă pantera ar fi sărit asupra lui, de îndată ce s-a eliberat.

Dar animalul, se opri la câţiva paşi de copac, aşteptând parcă pe om să se descurce la rândul lui din încâlceala copacului căzut.

Tarzan nu era nici măcar la doi metri de panteră, când a terminat întreaga acţiune. Ar fi fost destul de simplu să sară pe nişte crengi şi să scape, pentru că ştia că Şita nu poate sări chiar aşa de sus.

Nu a făcut aşa ceva, ci dintr-un impuls de curiozitate sau bravură, începu să se apropie de fiară.

Teribila pisică se dădu alene un pas mai departe, de parcă ar fi dorit să facă loc omului să treacă, aşa că Tarzan trecu mai departe, la o palmă de puternicii colţi ai fiarei.

După ce înaintă câţiva paşi a observat că pantera a pornit-o după el, urmându-l de aproape, pas cu pas, ca un câine.

Multă vreme Tarzan nu şi-a dat seama dacă este urmat de animal cu gânduri bune, sau va fi atacat dacă fiarei i-ar fi venit foamea.

În cele din urmă, a fost nevoit să se convingă de sentimentul de prietenie care domneşte în această urmărire nevinovată.

Simţind, după o oarecare vreme, mirosul de cerb, Tarzan o porni printre copaci, prinse animalul de după gât cu frânghia şi îl chemă pe Şita, folosind acelaşi sunet asemănător torsului de pisică, pe care îl folosise mai înainte când a vrut să-i risipească animalului bănuielile că ar putea fi atacat de om. De data asta însă sunetul a fost mai puternic.

Era un sunet asemănător cu cel produs de panterele care vânau câte două şi se chemau una pe alta, după ce prindeau vânatul.

Imediat se auziră trosnind crengile de alături şi apăru corpul lung şi mlădios al ciudatului prieten pe care şi l-a făcut Tarzan.

La vederea cerbului capturat şi la mirosul de sânge cald, pantera scoase un sunet victorios, iar după o clipă ambele fiare se ospătau alături din carnea fragedă a lui Bara.

Această ciudată pereche de prieteni umbla împreună prin pădure de câteva zile.

Cum ucidea unul dintre ei vânatul, imediat celălalt era chemat şi mâncau împreună, des şi bine.

Odată, când tocmai se ospătau liniştiţi şi cu multă poftă dintr-un mistreţ pe care Şita îl vânase, apăru pe neaşteptate lângă ei, Numa, leu, furios şi teribil, ieşind din iarba înaltă şi deasă.

Cu un urlet de mânie, sări asupra lor, în intenţia de a-i goni de lângă prada lor pe care dorea să şi-o însuşească. Şita sări într-un tufiş din apropiere, iar Tarzan se agăţă de creanga unui copac care se afla deasupra capului său.

Îşi desfăcu funia pe care o ţinea de după gât şi îi dădu drumul peste gâtul leului, strângând laţul cu putere, trăgând animalul în sus.

În acelaşi timp, îl strigă pe Şita şi cu toate că leul se zbătea furios, îl trase cu putere în copac, lăsându-i doar picioarele dinapoi să mai atingă solul.

Legă repede dar zdravăn funia de o creangă groasă, iar la apariţia panterei, care sosi la chemarea lui, sări şi el jos din copac, repezindu-se la Numa, izbindu-l cu cuţitul său de piatră în coaste.

De partea cealaltă, Şita îl înhăţase, rupând bucăţi mari de carne de pe spate.

Regele animalelor a fost ucis înainte de a avea timp să rupă, cu dinţii săi puternici, funia cu care fusese spânzurat. Şi atunci, răsunară în pădure, două răcnete sălbatice, un duet al strigătelor de victorie: al panterei şi al lui Tarzan, din al căror amestec sonor ieşi un sunet neînchipuit de fioros.

Pe când ecoul acestor teribile sunete se pierdea în depărtare, douăzeci de războinici negri, cu feţele vopsite, traseră la mal barca lor, cu care sosiseră pe insulă.

S-au oprit în loc, ascultând uimiţi, privind în direcţia din care venea acel sunet înfiorător.

CAPITOLUL V
Sălbaticii

După ce făcu ocolul insulei şi străbătuse interiorul în toate direcţiile, Tarzan s-a convins că nu era fiinţă omenească în acele locuri, în afară de el. Nu găsise nici urmă că oamenii ar fi stat aici, măcar temporar.

Totuşi nu era sigur că nu au trecut fiinţe umane, deoarece vegetaţia tropicală în continua sa dezvoltare, şterge foarte repede urmele unei vizite scurte ale omului prin pădure.

A doua zi după uciderea lui Numa, Tarzan, fiind împreună cu Şita, se întâlni cu tribul lui Akut. La vederea panterei, maimuţele au luat-o la fugă, dar Tarzan a reuşit după câteva minute de discuţii, să îi liniştească şi să-i adune la loc.

Îi veni ideea că ar fi extrem de interesant ca să împace aceşti veşnici duşmani, gândind că acesta ar fi o preocupare excelentă, care să-i ocupe timpul şi mintea şi să îi distragă atenţia de la sumbrele gânduri cărora le cădea pradă, imediat ce nu avea nici o ocupaţie.

În ceea ce îi privea pe maimuţe, nu ar fi fost tocmai greu să îi facă să îi înţeleagă intenţia, cu toate că vocabularul lor era extrem de limitat, dar ca să imprime în creierul mic şi răutăcios al panterei ideea, că de acum încolo, maimuţele îi vor fi tovarăşi de vânătoare şi nu vânat, era o încercare foarte grea, aproape peste puterile lui Tarzan.

Printre alte arme, avea la el şi un ciomag, mai mult chiar, o măciucă zdravănă pe care a întrebuinţat-o în scopul îmblânzirii panterei. A legat fiara de gât cu funia, ca aceasta să înţeleagă că nu trebuie să atace aceste fiinţe păroase şi cu chip de om, care se apropiau cu încredere şi au înţeles rostul funiei petrecute în jurul gâtului felinei.

A fost un miracol că Şita nu a sărit să-i sfâşie pe membrii tribului de maimuţe, dar asta se explică prin faptul că, în două ocazii când s-a întors spre maimuţe şi a mârâit cu colţii scoşi, ameninţători, Tarzan îi dădu câteva lovituri puternice cu ciomagul peste bot, imprimându-i astfel în creier o frică teribilă de arma pe care tovarăşul său o mânuia fără milă.

Se pune întrebarea, dacă în mintea panterei mai persista limpede cauza supunerii ei acestui om. Probabil că sentimentul de recunoştinţă din clipa în care a fost eliberată de Tarzan, împreună cu obişnuinţa şi prietenia cimentată în cele câteva zile de când trăiau într-o continuă tovărăşie de vânătoare, hrană şi plimbare, au făcut ca pantera să suporte acest tratament din partea lui Tarzan, fără să sară asupra lui şi să-l sfâşie, aşa cum ar fi fost reflexul oricărui animal sălbatic.

În afară de acest fapt, mai era şi forţa minţii umane, care îşi exercita puternica sa influenţă asupra acestei creaturi inferioare şi probabil chiar acesta a fost factorul cel mai important în supremaţia lui Tarzan asupra fiarei, la fel ca şi asupra celorlalte animale ale junglei, pe care le domina.

Rezultatul a fost, indiferent de ce am relatat anterior, că pantera, antropoizii şi Tarzan cutreierau împreună pădurea, zi de zi, prin locurile fiecăruia de vânătoare, ucigând şi împărţind vânatul frăţeşte.

Din această întreagă ceată sălbatică, nici unul nu era mai teribil ca puternica fiară cu piele albă, netedă, care două sau trei luni în urmă mai înainte, fusese o persoană cunoscută prin multe din saloanele de aristocraţi din Londra.

Uneori animalele mergeau pe cont propriu, câte o oră sau mai mult, chiar şi o zi întreagă, urmându-şi fiecare instinctele proprii…

Într-un astfel de răstimp, Tarzan porni printre copaci, către malul mării, unde se întinse la soare, pe nisipul

fierbinte al plajei.

De după un deal, o pereche de ochi ageri îl văzu. Acest om privi cu mirare pe sălbaticul alb care se prăjea în arşiţa soarelui tropical. Apoi se întoarse şi făcu un semn cuiva din spate.

O altă pereche de ochi se aţinti asupra lui Tarzan, pe urmă altele, până când pe creasta colinei se adunară vreo douăzeci de negri, stând pe burtă şi privind la străinul cu pielea albă.

Erau în direcţia inversă vântului, aşa că Tarzan nu i-a simţit şi cum era întors pe jumătate către ei, nu a putut observa înaintarea lor, pe furiş peste coama dealului în jos, prin iarba deasă spre plaja nisipoasă unde acesta era întins la soare.

Aceşti sălbatici erau de o statură înaltă, iar penele şi vopselele lor le dădeau un aer fioros. Faţa lor era colorată în diferite nuanţe şi culori, iar la mâini şi picioare, purtau podoabe metalice.

Ajunşi la poalele colinei, s-au ridicat în picioare şi cu corpul aplecat pe jumătate, păşeau în tăcere spre albul care nu bănuia nimic. Suliţele lor grele atârnau ameninţător în mâinile lor negre.

Suferinţele sufleteşti pe care le-a îndurat Tarzan în ultima vreme păreau că au avut un efect de amorţire asupra simţurilor lui atât de agere, pentru că numai aşa se explică faptul că abia târziu a observat că nu este singur pe plajă, deja când sălbaticii erau foarte aproape de el.

Totuşi, muşchii şi mintea sa obişnuite să reacţioneze la cel mai mic pericol, l-au făcut să sară în faţa inamicului în clipa când a auzit că se mişcă ceva în spatele lui.

Tot în acea clipă, se repeziră asupra lui şi războinicii, cu strigăte sălbatice, dar primul care a ajuns la Tarzan, a fost doborât cu o singură lovitură de măciucă. Apoi Tarzan se repezi la toţi, izbind cu furie în dreapta şi stângă, cu o putere şi precizie, care au băgat groaza în atacatori.

Cei care au rămas întregi s-au retras pentru un moment să se consulte la o mică distanţă de Tarzan, care, cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet uşor pe faţă, se oprise privindu-i dispreţuitor.

Peste câteva clipe însă, sălbaticii au înaintat din nou asupra lui, de data aceasta cu suliţele gata de atac.

Ei se găseau între Tarzan şi pădure şi veneau într-o formaţie de semicerc, pe care o micşorau treptat cu înaintarea spre adversar.

După toate aparenţele, Tarzan nu avea prea multe şanse de izbândă în faţa acestui nou atac, mai ales când suliţele vor fi aruncate simultan asupra lui, dar dacă totuşi dorea să scape, nu era. Altă cale decât să treacă printre rândurile sălbaticilor, având în spate marea.

Situaţia era într-adevăr foarte critică, dar îi veni o idee, care îl făcu să râdă. Sălbaticii se găseau la o mică distanţă de el şi înaintau încet, producând, conform obiceiului lor, un zgomot asurzitor cu strigătele lor puternice şi cu izbirea pământului cu picioarele goale, ca într-un dans fantastic de război.

Tarzan scoase atunci un strigăt, apoi o serie de răcnete înfricoşătoare, la auzul cărora negrii se opriră în loc, uluiţi. Nici o fiinţă omenească nu ar fi putut scoate aceste sunete fioroase, erau siguri de asta şi totuşi văzuseră cu proprii lor ochi pe albul acela care a scos acele strigăte groaznice.

Dar nu au mai stat pe gânduri şi au început din nou dansul lor războinic şi înaintarea spre inamic. Dar o trosnitură ce se auzi dinspre pădure îi făcu să se oprească şi întorcând capetele s-au uitat în acea direcţie de unde veniseră cu mai multe minute în urmă.

Au văzut ceva care ar îngheţa sângele unor oameni cu mult mai curajoşi ca aceşti sălbatici.

Din vegetaţia deasă şi încâlcită de la marginea pădurii, apăru o panteră enormă, cu ochii aprinşi, cu colţii ameninţători, urmată de vreo douăzeci de maimuţoi păroşi şi puternici, care alergau spre ei, cu braţele lor lungi

atingând pământul, rezemându-şi teribila lor greutate pe pumni. Animalele lui Tarzan au răspuns la chemare. Mai înainte ca sălbaticii să-şi vină în fire din uimirea lor, fioroasa hoardă s-a şi năpustit asupra lor dintr-o parte, iar Tarzan i-a atacat dinspre mare. Sălbaticii s-au apărat întrebuinţând cu îndemânare suliţele grele şi măciucile lor, doborând vreo două sau trei maimuţe. Dintre negrii însă au căzut cu mult mai mulţi.

Colţii cruzi şi ghearele puternicei pantere rupeau şi sfâşiau carnea războinicilor. Akut singur răpuse pe mai mulţi dintre ei, iar Tarzan alerga de la unul la altul, încurajându-i şi ajutându-i, în timp ce el însuşi ucidea pe câţi putea, cu cuţitul său primitiv, dar lung şi ascuţit.

În câteva clipe, negrii se împrăştiară, cu gândul să scape cu viaţă, dar din douăzeci de atacatori, numai unul reuşi să scape hoardei care îi doborâse.

Acesta era Mugambi, şeful Wagambilor, din ţinutul Ugambi, însă în timp ce fugea spre desişul de ierburi înalte ale pădurii, a fost zărit de ochii ageri ai lui Tarzan.

Lăsând ceata de animale să se sature cu carnea celor ucişi, carne de care el nu s-ar fi atins pentru nimic în lume, începu să îl urmărească pe supravieţuitorul luptei sângeroase de pe plajă.

După ce trecu de colina joasă din apropiere, îl văzu din nou pe sălbatic, care alerga de rupea pământul, către o barcă mare, care fusese trasă sus pe nisip, astfel ca apa să nu o ducă în timpul refluxului.

Fără zgomot, ca o umbră, Tarzan a alergat după sălbaticul mort de frică. La vederea bărcii, mintea lui ageră deja concepuse un plan nou.

Dacă aceşti oameni au venit pe insula aceasta de pe o altă insulă sau de pe continent, de ce să nu folosească şi el barca lor ca să meargă în ţara de unde veniseră ei?

Fără îndoială că acest ţinut nelocuit avea legături cu continentul, dacă nu chiar cu Africa.

O mână grea căzu pe umărul lui Mugambi, mai înainte ca acesta să fi prins de veste că este urmărit şi să se lupte cu cel care îl atacase.

Se văzu trântit la pământ, fără să aibă ocazia să poată da măcar o singură lovitură de apărare.

Tarzan îi vorbi în dialectul întrebuinţat pe coasta de vest a Africii.

— Cine eşti tu? Îl întrebă.

— Mugambi, şef al Wagambilor, răspunse negrul de sub el.

— Te voi lăsa în viaţă, îi făgădui Tarzan, dacă îmi promiţi că mă vei ajuta să plec de pe această insulă.

— Te voi ajuta, acceptă Mugambi. Dar acum, după ce mi-ai omorât războinicii, nu ştiu dacă vom putea pleca, pentru că singur nu pot vâsli şi nu putem trece altfel apa.

Tarzan se ridică, dând voie prizonierului său să se scoale în picioare. Individul avea un fizic bine proporţional. Era un Tarzan negru.

— Să mergem! îl îndemnă Tarzan.

Porniră, spre locul unde a avut loc lupta şi de unde se auzeau mârâituri fioroase.

Mugambi se opri brusc în loc.

— Ne vor ucide, zise acesta.

— Nu cred, îl linişti Tarzan. Este ceata mea de vânători.

Totuşi negrul, speriat de cele întâmplate, ezită să se apropie de creaturile care se ospătau din carnea războinicilor săi. Tarzan însă l-a obligat să înainteze.

Au ieşit în cele din urmă din junglă şi înaintau spre oribila scenă de pe plajă. La apariţia oamenilor, fiarele au ridicat capul, mârâind ameninţător, dar Tarzan s-a dus spre ei, trăgându-l pe sălbatic cu el.

Mugambi tremura ca varga.

Aşa cum i-a obişnuit să se împace între ei, tot aşa au fost nevoiţi să îl accepte şi pe Mugambi.

Dar Şita părea că nu înţelege de ce mai înainte fusese chemat să-i devoreze pe războinicii lui Mugambi, iar acum

nu avea voie să facă acelaşi lucru.

Având însă stomacul plin, se mulţumi să se învârtească în jurul negrului îngrozit, scoţând mârâituri ameninţătoare, uitându-se la sălbatic cu ochi aprinşi şi siniştri.

Mugambi, pe de altă parte, se ţinea aproape de Tarzan, care abia se abţinea să nu râdă de situaţia penibilă în care l-a adus pe şeful tribului. În cele din urmă, apucă fiara de gât şi o plezni peste bot, ori de câte ori mârâia la străin.

La vederea acestei imagini, a unui om bătând cu mâinile goale pe una dintre cele mai fioroase şi sângeroase animale ale pădurii, ochii lui Mugambi erau să iasă din orbite. Până acum respectase numai puterea şi îndemânarea uriaşului alb, dar de acum încolo avu pentru el o adevărată veneraţie.

Pantera s-a obişnuit repede cu străinul şi nu a mai mârâit, nici când devenea foarte flămândă.

Ca să admitem că Mugambi era mulţumit cu noua sa viaţă şi că se simţea în largul lui, ar fi departe de adevăr. În fiecare moment se uita în toate părţile la membrii hoardei fioroase, să vadă dacă nu este ţinta vreunui atac.

Odată, Tarzan stătea la pândă, împreună cu Mugambi, Şita şi Akut, vânând un cerb. Acesta veni să bea apă, iar vânătorii, la un semn al conducătorului lor, s-au năpustit asupra animalului speriat.

Negrul era convins că animalul a murit de spaimă înainte de a fi atins de atacatori.

Mugambi făcu un mic foc şi îşi fripse o parte din vânat, însă Tarzan, Şita şi Akut au mâncat partea lor crudă, sfâşiind carnea cu dinţii lor ascuţiţi şi mârâind unul la celălalt, când se întâmpla ca unul să se apropie prea mult de porţia celuilalt.

Nu era nimic de mirare că obiceiurile omului alb erau mai aproape de cele ale animalelor, decât de cele ale negrului sălbatic.

Orice s-ar zice, însă cu toţii suntem sclavii deprinderilor noastre şi când nu este nevoie să ne servim de alte

obiceiuri căpătate mai de curând, este foarte firesc să ne folosim cu mai mare uşurinţă de acele apucături care ni s-au întipărit în felul nostru de a ne comporta.

Mugambi, în copilăria sa, mâncase numai carne friptă sau fiartă, pe când Tarzan nu gustase mâncare gătită de nici un fel până la maturitate şi abia în ultimii trei sau patru ani a mâncat carne gătită. Nu era numai obiceiul unei mari părţi din viaţă care îl făcea să mănânce came crudă, ci şi pentru că numai aşa îi savura într-adevăr gustul.

Pentru el carnea gătită nu era decât o carne stricată, în comparaţie cu cea bogată, suculentă a vânatului cald încă.

Faptul că putea mânca din carnea crudă, pe care el însuşi o îngropase cu o săptămână înainte şi că îi plăceau micile rozătoare sau dezgustătoarele insecte, ni se pare acum nouă, care am trăit întotdeauna în mijlocul oamenilor civilizaţi, ceva oribil, chiar revoltător.

Dar dacă şi noi ne-am fi obişnuit din copilărie să ne hrănim în acel mod, această hrană nu ni s-ar părea cu mult mai scârboasă ca multe alte delicatese de azi, la a căror vedere un canibal din Africa ar întoarce nasul, privind cu cel mai mare dezgust.

De pildă, un trib din vecinătatea lacului Rudolf, nu ar mânca pentru nimic în lume carne de oaie sau de vită, pe câtă vreme, vecinii lor consideră acestea drept delicatese.

Mai încolo se află un trib pentru care carnea de măgar este o mâncare aleasă. Acest obicei îi revoltă pe cei de dincolo de dealuri, care pentru nimic în lume nu ar mânca un măgar.

Unii dintre noi susţinem că este foarte plăcut să mănânci melci, picioare de broască sau stridii, dar spunem că este dezgustător să mănânci râme şi gândaci.

Dar de ce o stridie înghiţită cu cap, coadă şi picioare, ca să spunem aşa, este mai puţin scârboasă decât carnea curată şi proaspătă a unui cerb ucis de curând?

În săptămâna care a urmat, Tarzan s-a ocupat cu împletitul unei rogojini subţiri, pe care dorea să o

folosească drept pânză la barca sălbaticilor, dar în acelaşi timp învăţa maimuţele să vâslească.

Izbutise totuşi să obişnuiască pe vreo câteva să se urce în barcă, pe când el şi Mugambi vâsleau spre interiorul micului golf, unde apa era liniştită.

Tarzan s-a convins că ar fi avut nevoie de săptămâni întregi de muncă plină de răbdare pentru a-i învăţa pe antropoizi să mânuiască lopeţile.

Era însă şi o excepţie printre ei: Akut. Chiar de la început, acesta s-a arătat interesat de noul sport, denotând prin aceasta o inteligenţă superioară celorlalţi membrii ai tribului său.

A înţeles de la început rostul lopeţilor, iar Tarzan observând acestea, a încercat în limba lui să îi explice, cum s-ar putea ei folosi de barcă.

Tarzan aflase de la Mugambi că distanţa dintre ei şi continent este mică. Negrul îi povesti că plecând cu războinicii săi, cu mica lor ambarcaţiune, au trecut dincolo de limita lor obişnuită.

Apoi au fost prinşi de un curent puternic şi au fost împinşi mai departe în larg.

După ce au vâslit o noapte întreagă, crezând că se îndreaptă spre casă, au zărit spre dimineaţă pământul acesta, despre care nici nu ştia că este insulă, până nu a aflat de la Tarzan.

Şeful Wagambilor nu prea avea încredere în eficacitatea pânzei construite de Tarzan, pentru că până atunci nu văzuse aşa ceva.

Ţara lui se afla departe în susul râului Ugambi şi până acum, nici el şi nici unul din tribul lui nu fusese atât de departe pe ocean.

Totuşi, Tarzan era convins că un vânt bun dinspre apus, îi va conduce spre continent. În orice caz, prefera să moară pe drum, decât să stea la nesfârşit pe acea insulă necunoscută, unde nu avea nici o speranţă să fie salvat.

De îndată ce a început să bată un vânt prielnic, s-au îmbarcat pentru călătoria mult aşteptată, având cel mai bizar şi înfricoşător echipaj, care a fost vreodată văzut, sub comanda unui căpitan sălbatic.

Nu numai că îl luaseră pe Mugambi şi pe Akut, dar luaseră şi pantera şi o duzină de maimuţe antropoide, din cele mai mari ale tribului lui Akut.

CAPITOLUL VI
Un echipaj ciudat

Barca, plină cu animale, înainta încet pe apa liniştită a mării. Tarzan, Mugambi şi Akut mânuiau lopeţile, pentru că vântul nu bătea, iar pânza nu le era încă de nici un folos.

Şita, pantera, stătea culcată la proră, lângă picioarele stăpânului său. Tarzan a socotit că este mai bine să aibă felina uriaşă lângă el şi mai departe de ceilalţi.

Acestui animal nu i-ar fi trebuit multă provocare ca să sară la gâtul cuiva, bineînţeles în afară de omul alb, pe care îl considera stăpân.

La pupa era Mugambi şi în faţa sa Akut, iar între ei cele douăsprezece maimuţe, clipind speriate şi tot uitându-se înapoi cu dor spre uscat.

Totul a decurs normal până când barca a trecut de stâncile care opreau vântul. Aici, pânza se umflă, împingând vasul cu viteză mare, viteză ce creştea în timp ce se îndepărtau de ţărm.

Odată cu primele oscilaţii de barcă, maimuţele s-au speriat şi au început să mormăie, să se vaiete şi să dea semne de nelinişte.

Akut îi ţinu în frâu câteva momente, dar când un val mai mare izbi barca, odată cu înteţirea vântului, spaima maimuţelor a trecut toate limitele.

Maimuţele sărind în picioare, au provocat o mişcare care era cât pe aici să le răstoarne barca. Tarzan şi Akut abia i-au potolit.

În cele din urmă, marea s-a liniştit, iar maimuţele s-au mai obişnuit cu ciudatele oscilaţii ale micului vas în care se aflau, iar conducătorii lor nu au mai avut probleme cu ei.

Călătoria a continuat fără nici un alt incident. Vântul a fost prielnic, pânza a rezistat, iar după zece ore de mers în

continuu, au zărit umbrele înălţimilor de pe coasta de vest a Africii.

Era prea întuneric să vadă dacă se aflau în apropierea râului Ugambi, aşa că Tarzan a îndreptat vârful bărcii către cel mai apropiat punct de pe ţărm, fiind hotărât să aştepte până în zori, pentru o orientare mai bună.

Marea era în reflux. Ai ieşit cu toţii din barcă, în apa până la genunchi şi au tras vasul pe nisip, aproape o sută de metri.

Toţi au ajuns cu bine pe ţărm.

În tot restul nopţii, maimuţele s-au îngrămădit una în alta să se încălzească, dar Mugambi făcu un foc mare, lucru necunoscut pentru ei, la care s-au încălzit şi s-au uscat cu toţii.

Numai pantera şi Tarzan aveau alte intenţii, nici unuia nefiindu-i frică în noapte. Căutând ceva de mâncare, s-au cufundat în jungla întunecoasă, inaccesibilă.

Mergeau unul lângă celălalt, când era loc pentru amândoi, sau când unul, când celălalt o lua înainte pe cărarea îngustă. Tarzan simţi primul mirosul de vânat, de bivol sălbatic, către care s-au furişat.

L-au găsit dormind în mijlocul unui tufiş des, aproape de râu.

S-au apropiat tiptil de animalul care se odihnea. Şita era în dreapta, Tarzan era în stângă, partea inimii. Vânaseră de câteva ori împreună, aşa că fiecare ştia ce are de făcut, înţelegându-se printr-un tors uşor, obişnuit felinelor.

Ajunşi aproape de prada lor, s-au oprit un moment. La un semn al lui Tarzan, Şita sări asupra bivolului, înfigându-şi adânc dinţii în ceafa groasă.

Animalul sări instantaneu în picioare, cu un muget de furie şi de durere, dar în acelaşi timp, Tarzan îi sări în stânga, izbindu-l neîncetat cu cuţitul.

Bivolul o luă la fugă. Tarzan se şi apucase de coama lui şi nimic nu i-ar fi dezlipit de prada lor.

Animalul s-a oprit din goana sa nebună după câteva sute de metri, rostogolindu-se mort la pământ, cu inima străpunsă de cuţitul lui Tarzan, care împreună cu pantera şi-au început ospăţul.

După ce au mâncat pe săturate, s-au culcat într-un tufiş, capul cu părul negru al omului rezemat de blana moale, galbenă, de pe şoldul animalului.

S-au trezit în zori şi au mâncat din nou, apoi s-au întors pe plajă, ca să-i aducă şi pe ceilalţi, acolo unde se afla vânatul.

Maimuţele s-au înfruptat şi ele, după care au vrut să mai doarmă, aşa că Tarzan a plecat împreună cu Mugambi, să caute râul Ugambi. Nu au mers decât câteva sute de metri şi s-au trezit în faţa unei ape curgătoare, pe care negrul a recunoscut-o ca fiind acelaşi râu, de pe care pornise împreună cu războinicii săi, în expediţia cu un sfârşit atât de tragic.

Au luat-o amândoi pe firul apei către ocean, descoperind că acesta se vărsa în apa cea mare, cam la un kilometru de locul unde lăsaseră ei barca lor.

Tarzan era peste măsură de încântat de cele descoperite, ştiind că în preajma apelor mari, se puteau găsi indigeni, de la care ar fi aflat câte ceva despre Rokoff şi copilaş. Era sigur că rusul va căuta să scape şi de acesta cât mai repede, după ce pecetluise într-un fel soarta lui Tarzan.

Împinse împreună cu Mugambi barca spre apă, deşi acest lucru nu a fost uşor, din cauza valurilor mari care se rostogoleau neîncetat pe plajă.

În cele din urmă au reuşit şi luând lopeţile, au pornit-o paralel cu coasta către gura râului Ugambi.

Aici au întâmpinat mari greutăţi până să intre pe râu, deoarece curentul era foarte puternic, cu forţă mărită de reflux.

S-au dat jos din barcă şi au transportat-o pe uscat până să depăşească locul de vărsare al râului în ocean. Curând

au ajuns în locul unde au lăsat ceata să doarmă după masa lor bogată.

Se lăsase întunericul. Legând bine barca de un copac gros ce atârna deasupra apei, s-au afundat amândoi în pădure, unde după câteva minute întâlniră câteva dintre maimuţele lor culegând fructe în locul unde mai erau rămăşiţe ale bivolului.

Pantera nu se vedea niciunde şi nici nu apăru în acea seară. Tarzan îşi închipui că a plecat să-şi caute semenii, dacă aceştia ar fi existat în acele locuri.

A doua zi, devreme, au pornit-o cu toţii spre râu.

Pe drum, au lansat strigăte de adunare, la care primeau răspunsuri din depărtări, printre care şi un urlet subţire şi prelung. După o jumătate de oră, apăru dintr-un tufiş, forma mlădioasă a panterei, tocmai când ceilalţi îşi ocupaseră locurile în barcă.

Cu spatele încovoiat ca un motan enorm, fiara torcea mulţumită, frecându-şi coastele de genunchii lui Tarzan. La un semn al acestuia, sări cu uşurinţă în barcă, ocupându-şi locul pe care îl avusese la venire.

După ce s-au aşezat cu toţii, au văzut că lipsesc două maimuţe ale lui Akut, dar cu toate strigătele de chemare din partea lui Tarzan şi Akut, nu au primit nici un răspuns şi au fost nevoiţi să plece fără ele.

Din întâmplare, erau exact aceleaşi maimuţe care se speriaseră mai rău decât celelalte în călătoria lor peste apă, aşa că Tarzan socoti că nu s-au mai întors de frică să nu se suie în barcă din nou.

Pe la amiază, s-au oprit să caute ceva de mâncare.

În frunzişul des, îi spiona un negru sălbatic, care după câteva minute, dispăru în susul râului, mai înainte ca vreunul dintre cei din barcă să fi observat ceva neobişnuit.

Surescitat de cele văzute, alergă iute ca un cerb pe firul apei, până ce a ajuns într-un sat de indigeni, la câţiva kilometri de locul unde Tarzan şi ai lui se opriseră pentru mâncare.

— Mai vine un om alb! strigă el, lui Kaviri, şeful tribului, care şedea în faţa colibei sale. Mai vine unul şi cu el o mulţime de războinici. Vin într-o luntre mare de război, la fel ca aceea a albului cu barbă neagră, care a plecat alaltăieri de aici.

Kaviri sări în picioare. Nu au trecut multe zile de când gustase din „civilizaţia omului alb”. Inima îi era plină de amărăciune şi ură.

Dădu ordin de adunare şi într-o clipă, tot satul răsună de tam-tamul tobelor, chemând războinicii din pădure şi pe cei de pe câmp.

În câteva minute, se îmbarcară în şapte bărci de război, vopsiţi pe faţă şi pe piept, înarmaţi cu suliţe lungi, ale căror vârfuri luceau în razele puternice ale soarelui.

Bărcile alunecau fără zgomot în josul apei, manevrate cu dibăcie de războinicii ai căror muşchi se încordau sub pielea neagră ca abanosul.

Nu se mai auzea nici tam-tamul, nici sunetul de chemare. Kaviri dorea să atace prin surprindere, înlăturând orice pericol de a pierde luptători.

Dorea să atace prin surprindere, cu cele şapte bărci, asupra singurei bărci a albului şi până ce armele de foc ale acestuia să poată ucide pe careva dintre ai lui, voia să îi învingă prin numărul lor cu mult mai mare de războinici.

Barca în care se afla Kaviri mergea la o mică distanţă în faţa celorlalte, iar la un cot al râului, unde curentul era mai tare, se întâlni pe neaşteptate cu cei pe care urma să îi atace.

Dar după o clipă, dându-şi seama de natura echipajului pe care o conducea albul, Kaviri ar fi dat toate mărgelele şi sârma, care era toată averea lui, numai să se fi găsit în siguranţă în satul lui îndepărtat.

Nici nu s-a apropiat prea mult de ei, când a văzut îngrozitoarele feţe ale maimuţelor lui Akut, care s-au ridicat din fundul bărcii, mârâind furios, întinzând deodată

braţele lor păroase, smulgând suliţele ameninţătoare ale războinicilor.

Cu toată spaima lor de nedescris, ei nu au avut altă alternativă decât să se apere, mai ales că sosiseră şi celelalte bărci, pline cu războinici dornici să ia parte la luptă, crezând că inamicii sunt oameni albi, iar vâslaşii sunt indigeni din alte triburi.

Dar după ce au dat ocol bărcii lui Tarzan, văzură cu cine au de a face şi-au întors repede bărcile, vâslind în susul apei.

Una singură nu reuşi să scape, pentru că era prea aproape de barca cetei lui Tarzan. Ei şi-au dat seama cu cine vor lupta, nu cu oameni, ci cu monştri.

În momentul când barca lui Kaviri s-a lipit de cea a lui Mugambi, Tarzan mormăi ceva lui Akut, făcând şi un semn panterei să atace.

Mai înainte ca sălbaticii să se poată îndepărta, pantera scoase un răget, care a îngheţat sângele atacatorilor şi sări asupra lor.

Din celălalt capăt ataca şi Akut.

Dintr-o parte Şita producea o învălmăşeală sângeroasă, sfâşiind cu ghearele şi colţii săi ascuţiţi tot ce îi ieşea în cale, în timp ce, de partea cealaltă Akut îşi înfigea colţii în gâtul negrilor, aruncându-i în apă, pe măsură ce înainta spre mijlocul bărcii.

Kaviri, deşi sări în ajutorul oamenilor săi, trebuia să se apere şi pe sine de demonii care intraseră în barca lui, aşa că nu putea fi de nici un folos oamenilor săi.

Un alb uriaş îi smulsese lancea de parcă ar fi luat o jucărie din mâna unui copil. Monştrii păroşi îi copleşeau pe războinicii, iar umăr la umăr cu aceşti monştri, văzu şi un negru, exact ca el.

Kaviri lupta cu curaj împotriva acestui echipaj ciudat, dar deşi ştia că vor fi învinşi, făcea toate eforturile să-şi vândă pielea cât mai scump, dar se vedea că toate eforturile lor sunt zadarnice împotriva forţei şi agilităţii

fiinţei albe, care tocmai îl apucase de gât, îndoindu-l de spate spre fundul bărcii.

Îşi simţi capul ca într-un vârtej, începea să vadă lucrurile ca prin ceaţă. Simţi o mare durere în piept şi se opintea să răsufle sub greutatea care îl apăsa. Îşi pierdu apoi cunoştinţa.

Când s-a trezit, descoperi, spre marea lui surpriză că nu este mort. Era însă legat strâns de fundul bărcii sale, iar o panteră enormă şedea alături de el, păzindu-l să nu se mişte. Se cutremură şi închise ochii din nou, aşteptând ca animalul feroce să sară asupra lui şi sfâşiindu-l, să pună capăt spaimei lui.

Dar după un moment, văzând că nu este atacat, deschise din nou ochii. Dincolo de panteră, văzu pe omul alb care îl biruise.

Acesta vâslea cu o lopată, iar în spatele lui era un războinic al lui Kaviri, făcând acelaşi lucru. Câteva maimuţe înfiorătoare era tolănite mai departe de el.

Tarzan, văzând că şeful tribului de războinici îşi revine, începu să vorbească.

— Războinicii tăi mi-au spus că eşti şeful unui trib numeros şi că te numeşti Kaviri.

— Da, răspunse negrul.

— De ce m-ai atacat? Eu veneam în pace.

— A mai venit un alb, tot aşa „în pace”, acum vreo câteva săptămâni, răspunse Kaviri, iar după ce i-am dat lapte, bostan copt şi carne de miel, s-a năpustit asupra noastră cu arme de foc, omorându-mi mai mulţi războinici, luându-ne toate caprele şi câteva femei şi mai mulţi copii.

— Eu nu sunt ca acel om alb, îl asigură Tarzan. Nu ţi-aş fi făcut nici un rău, dacă nu mă atacai. Spune-mi însă: cum arăta acel om alb? Eu îl urmăresc pe unul dintre e; care mi-a făcut mult rău şi poate fi chiar cel care v-a atacat.

— Era un om cu priviri răutăcioase, cu faţa acoperita de o barbă mare şi neagră şi era foarte crud, da, de o răutate nemaipomenită.

— Nu avea cu el şi un copilaş? Întrebă Tarzan, aşteptând răspunsul cu inima la gură.

— Nu Buana (stăpâne)! răspunse Kaviri. Copilul cel alb nu era cu acest om, ci cu ceilalţi.

— Cu ceilalţi? exclamă Tarzan, cu care ceilalţi?

— Cu aceia pe care albul cel rău îi urmărea el însuşi. Era un om alb, o femeie albă şi un copilaş. Aveau şase cărăuşi din tribul Mosula. Au luat-o în susul râului, cu vreo trei zile mai înainte de sosirea celui de-al doilea alb şi se părea că fug de el.

Un alb, o femeie şi un copil!

Tarzan era foarte încurcat. Copilul trebuie să fi fost micul său Jack. Dar femeia? Ea cine era? Dar al doilea alb?

Era posibil ca unul dintre tovarăşii lui Rokoff să fi conspirat cu o femeie, care îl întovărăşise pe Rokoff şi să-i fi furat copilul?

Dacă lucrurile stăteau aşa, desigur că aveau intenţia să se întoarcă în civilizaţie cu copilul şi să ceară recompensă sau chiar să-şi păstreze copilul pentru ei.

Dar acum, când Rokoff a pornit pe urmele lor mai departe spre interior, nu încăpea nici o îndoială că îi va ajunge în curând.

La fel de probabil puteau fi prinşi şi omorâţi de canibalii din partea locului.

Tarzan era convins că Rokoff avusese intenţia să predea copilul unor astfel de sălbatici.

Pe când vorbea cu Kaviri, bărcile înaintau spre satul negrilor. Războinicii lui Kaviri vâsleau cu putere, aruncând priviri speriate şi pe furiş spre îngrozitorii lor pasageri.

Dintre maimuţele lui Akut, numai trei au căzut în luptă, aşa că au mai rămas numai opt cu Akut, fără a mai socoti pantera, pe Tarzan şi Mugambi.

Războinicii, bineînţeles nu au mai văzut niciodată în viaţa lor o adunătură atât de înspăimântătoare şi se aşteptau ca dintr-un moment în altul, fiarele să sară asupra lor şi să îi rupă în bucăţi.

De fapt, Akut şi Mugambi făceau tot posibilul să ţină în frâu brutele sângeroase care mârâiau necontenit, agitate mai ales de frica negrilor.

Au hotărât să facă un mic popas în satul lui Kaviri, ca să poată mânca hrana adusă de negri şi să se înţeleagă asupra tocmirii a vreo zece inşi care să vâslească mai departe barca lui Tarzan.

Kaviri era bucuros să îndeplinească orice dorinţă a lui Tarzan, numai să grăbească plecarea fioroasei cete.

Însă repede a observat că este mai uşor să promită ceva decât să dea, pentru că de îndată ce vorbi supuşilor săi, celor care au mai rămas în sat după sosirea hoardei lui Tarzan, se văzu singurul membru al tribului care a mai rămas în preajmă. Ceilalţi au fugit îngroziţi în pădure.

Tarzan zâmbi fără voie.

— Nu prea par bucuroşi să meargă cu noi, constată el. Dar să nu îţi faci probleme. Stai aici şi îi vei vedea numaidecât venind înapoi.

Chemând lângă el pantera şi maimuţele, îi porunci lui Mugambi să rămână cu Kaviri, iar el dispăru în pădure cu teribila ceată.

Timp de o jumătate de oră nu s-a auzit nimic. În pădure domnea o linişte de mormânt, exceptând acele sunete obişnuite care accentuează şi mai mult teribila ei singurătate.

Deodată se auzi din depărtare un urlet fioros. Mugambi recunoscu strigătul de sfidare al lui Tarzan.

Imediat, din mai multe părţi ale pădurii, au răsunat strigăte şi mârâituri, distingându-se clar răgetul fioros al unei pantere înfometate.

CAPITOLUL VII
Trădarea

Cei doi sălbatici, Kaviri şi Mugambi, se priviră unul pe celălalt. Kaviri nu îşi putea ascunde frica.

— Ce a fost asta? Întrebă el în şoaptă.

— Este Buana Tarzan şi războinicii lui, îi explică Mugambi. Dar nu pot şti ce fac, în afară de faptul că ar putea să devoreze pe câţiva dintre supuşii tăi care au fugit de lângă tine.

Kaviri se cutremură, aruncând o privire speriată către pădure. În întreaga sa viaţă de sălbatic, nu a auzit asemenea sunete îngrozitoare, sau un zgomot atât de asurzitor.

Aceste urlete care îngheţau sângele în vine, au ţinut vreo douăzeci de minute, apropiindu-se de aşezare.

Kaviri sări ca ars şi a vrut să fugă, dar Mugambi l-a prins de o mână şi îl opri, aşa cum îi poruncise Tarzan.

Peste câteva momente, o ceată mare de indigeni înspăimântaţi sosi în goană, alergând să se adăpostească în colibe. După ei veneau Tarzan, Şita şi fioroasa ceată de antropoizi.

În cele din urmă, Tarzan cu vechiul său zâmbet, se opri în faţa lui Kaviri.

— Supuşii tăi s-au înapoiat, îi zise. Cheamă-i acum şi alege-i pe cei care vor veni cum mine să vâslească.

Cu voce slabă, tremurătoare, Kaviri îi chemă pe supuşii lui şi aceştia, unul câte unul, cu ochi holbaţi, s-au alăturat şefului lor.

Acesta a ales imediat doisprezece războinici, explicând că Buana Tarzan nu doreşte să le facă nici un rău, dar dacă nu îl ascultă şi refuză să meargă cu ei, desigur că va da drumul fiarelor să-i sfâşie.

Neavând altă scăpare, războinicii s-au dus tăcuţi la locurile lor din barcă, iar şeful lor a răsuflat uşurat când a văzut hoarda înfiorătoare dispărând în susul apei.

Bizarul echipaj de fiare şi oameni, şi-a continuat drumul trei zile, înaintând adânc în inima ţinuturilor sălbatice care se întindeau de o parte şi de alta a râului Ugambi, locuri puţin sau deloc explorate de europeni.

Dintre cei doisprezece vâslaşi, trei au dezertat în primele nopţi, dar pentru că mai multe maimuţe au învăţat să vâslească, Tarzan nu dădu atenţie fugii lor.

De fapt, ar fi putut înainta cu mult mai repede pe uscat, dar pentru a ţine întreaga ceată unită, a preferat să meargă pe firul apei.

De două ori pe zi se opreau să vâneze pentru hrană, iar noaptea rămâneau pe mal sau pe una dintre micile insule care se găseau în drum.

Indigenii fugeau alarmaţi din faţa lor, aşa că oricât de adânc înaintau în ţinutul sălbatic, nu dădeau decât peste sate părăsite.

Tarzan era dornic să discute cu cineva şi să afle dacă este pe drumul cel bun.

În cele din urmă s-a hotărât să meargă singur pe uscat, lăsându-şi ceata să îl urmeze cu barca. Îi explică lui Mugambi ce avea de gând şi îi porunci lui Akut să asculte de negru.

— Vă ajung din urmă în câteva zile, le spuse el. Acum mergeţi înainte şi aflaţi tot ce puteţi în legătură cu albul cel rău pe care îl caut eu.

Zicând acestea, coborî din barcă, pierzându-se prin pădurea cea deasă.

Dădu peste câteva sate părăsite, ceea ce îi dovedea că vestea sosirii haitei fioroase venise înaintea lui.

Totuşi spre seară, a ajuns la marginea unui sat, înconjurat cu întărituri puternice, în interiorul căruia se aflau cam două sute de indigeni.

Femeile tocmai pregăteau cina, când Tarzan a ajuns şi s-a aşezat pe o creangă a unui copac puternic, ce atârna peste gardul de apărare.

Nu ştia cum să intre în vorbă cu aceşti oameni, fără să îi sperie sau să îi facă să-l atace.

Nu era deloc dispus să se lupte cu ei, având altceva mai bun de făcut. Născoci un plan care i s-a părut potrivit.

Cum era ascuns privirilor celor de jos, începu să imite mârâitul fioros al panterei.

Toţi sălbaticii şi-au îndreptat privirile către copacul de unde venea zgomotul acela fioros.

S-a lăsat întunericul, iar ei nu puteau vedea nimic prin paravanul de frunze. Tarzan coborî apoi, fără a mişca o frunză şi alergă sprinten către poarta satului.

Aici, a început să bată cu pumnul în grinzile porţii, strigând către indigeni, în limba lor, că le este prieten şi doreşte hrană şi adăpost pentru o noapte.

El cunoştea foarte bine firea sălbaticilor. Mârâitul panterei i-a înspăimântat, dar la fel s-au speriat şi de zgomotele care venea de la poartă.

Nu a fost surprins că ei nu au răspuns la strigătul lui, pentru că indigenilor le este foarte frică de orice voce care se aude în puterea nopţii, atribuind-o unor demoni sau duhuri rele.

Tarzan însă a continuat să strige.

— Daţi-mi drumul înăuntru, prieteni! le zise. Sunt un om alb şi îl urmăresc pe un alt alb rău, care a trecut pe aici acum câteva zile. Îl urmăresc ca să îl pedepsesc pentru păcate pe care le-a înfăptuit împotriva mea şi a voastră.

Apoi, a continuat:

— Dacă vă îndoiţi de prietenia mea, vă pot dovedi că sunt sincer, urcându-mă în copacul de lângă satul vostru şi să îl gonesc pe Şita, înainte de a vă ataca. Dacă nu îmi promiteţi că mă primiţi în sat şi nu mă trataţi ca pe un prieten, las pantera să vă mănânce.

O tăcere totală domni câtăva vreme. Pe urmă se auzi vocea plăpândă a unui bătrân.

— Dacă eşti într-adevăr un om alb şi ne eşti prieten, te vom lăsa înăuntru. Dar mai întâi goneşte fiara!

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Ascultaţi şi veţi auzi cum fuge fiorosul animal.

Se întoarse imediat la copac, pe care se sui, dar de data asta cu mult zgomot, amestecând vocea sa cu mârâitul furios al panterei, convingându-i pe cei de jos că fiara mai era încă acolo.

Ajungând chiar pe creanga de deasupra satului, începu să o scuture cu violenţă, strigând către presupusa panteră să fugă de acolo, că altminteri o va ucide.

La mici intervale, urla întocmai aşa cum ar fi făcut un animal furios.

Apoi alergă mai departe în pădure, izbind cu putere în trunchiurile copacilor, în vreme ce imita mârâitul panterei care se îndepărta de sat.

Peste câteva minute s-a întors la porţile satului, strigând:

— Am gonit pantera. Acum lăsaţi-mă înăuntru, aşa cum mi-aţi promis.

După poartă, au început discuţii aprinse, care au durat câteva minute, dar tocmai când Tarzan începuse să îşi piardă răbdarea, porţile s-au deschis încet şi vreo cinci sau şase războinici bine înarmaţi, dar foarte înspăimântaţi şi-au scos capul afară, să vadă ce fel de fiinţă aştepta să intre.

Vederea unui uriaş alb, fără haine, nu i-a prea liniştit, dar după ce Tarzan i-a asigurat de bunele sale intenţii, vorbind calm şi împăciuitor, îl lăsară să intre.

După ce s-au închis porţile, sălbaticii au mai prins ceva curaj, aşa că în timp ce Tarzan se îndrepta către coliba şefului, era înconjurat de o ceată de bărbaţi, femei şi copii, curioşi să îl vadă mai îndeaproape.

De la şeful satului, a aflat că Rokoff trecuse pe acolo cu o săptămână înainte, mergând apoi în susul râului.

I s-a spus că avea coarne în frunte şi că era însoţit de o mie de draci. Mai târziu, a mai spus că acel alb foarte rău stătuse la ei o lună întreagă.

Tarzan nu a fost surprins de nepotrivirea unor detalii, fiind obişnuit cu mentalitatea sălbaticilor şi cu bizara lor imaginaţie.

Aflase însă ce dorea cel mai mult. Era pe drumul cel bun, drum care îl conducea spre interiorul continentului. Rokoff nu putea să îi mai scape.

După câteva ore de discuţii şi cercetări amănunţite, a aflat şi despre o ceata formată din trei albi: un bărbat, o femeie şi un copilaş, împreună cu nişte sălbatici din tribul Mosula, care au trecut pe acolo înaintea rusului.

Tarzan îi spuse şefului de trib că după el, vin într-o barcă, războinicii lui, care probabil ajung peste două zile. Dacă el nu mai este în sat, să îi primească bine, fără să le fie frică de animale, deoarece Mugambi va avea grijă ca nimeni să nu fie atacat, dacă oaspeţii sunt bine primiţi.

— Iar acum mă duc să mă culc, încheie Tarzan, să dorm sub copacul acesta. Să nu lăsaţi pe nimeni să îmi tulbure somnul.

Şeful îi oferi o colibă în care să se odihnească, dar Tarzan cunoştea foarte bine mizeria din casele lor, aşa că a preferat să doarmă afară, la aer curat.

În afară de asta, avea unele planuri, care puteau fi realizate numai dacă rămânea afară, sub un copac.

Răspunse deci şefului de trib că doreşte să rămână să doarmă afară, pentru a fi pregătit să gonească fiarele sălbatice, care s-ar apropia.

Şeful îl lăsă bucuros afară.

Tarzan a observat că întotdeauna îi fusese de mare folos ideea de a face asupra indigenilor impresia că este înzestrat cu forţe mai mult sau mai puţin supranaturale.

Ar fi putut să intre în acel sat cu multă uşurinţă, fără să mai treacă pe la poartă, sau să plece în pădure să doarmă liniştit, dar plecarea lui atât de facilă, ar fi făcut o impresie

neclară asupra minţilor sătenilor, cu consecinţe incalculabile.

Deci, după ce întreg satul s-a dus la culcare, Tarzan se sculă şi sărind pe crengile copacului cel gros, dispăru fără zgomot în întunericul misterios al junglei.

Fără să se mai oprească pentru odihnă, merse toată noaptea, preferind vârful copacilor, pe unde luna îşi revărsa lumina. Era deprins cu toate greutăţile unei deplasări nocturne încă de când era copil mic şi putea cutreiera pădurea chiar dacă jos pe pământ era întuneric beznă.

Nimeni dintre noi nu ar merge pe străzile principale ale unui mare oraş, nici măcar cu a zecea parte din siguranţa şi viteza cu care Tarzan străbătea labirintul junglei africane.

Se opri în zori să mănânce. Apoi dormi câteva ore, după care porni din nou la drum, în urmărirea celor pe care dorea să îi întâlnească.

De două ori, s-a întâlnit cu indigeni şi a trebuit să depună eforturi supraomeneşti pentru a-i apropia de el şi să le potolească teama. A trebuit să acţioneze aşa, pentru a obţine informaţii de la ei dacă se află pe drumul cel bun, adică pe urmele rusului.

După încă două zile de mers în susul râului Ugambi, ajunse la un sat mai populat.

Şeful de trib, un individ urâcios, cu dinţii piliţi, care întotdeauna înseamnă canibalism, îl primi destul de prietenos.

Tarzan fiind foarte obosit, avea intenţia să se odihnească opt sau zece ore pentru reîmprospătarea forţelor, de care avea atâta nevoie când îl va întâlni pe Rokoff.

A aflat de la şeful tribului că albul cu barbă plecase din sat în dimineaţa precedentă.

— Nu este departe Buana, îl asigură negrul. În scurt timp, poţi să îl ajungi.

Dar despre ceilalţi albi, cei cu copilul, spuse că nu i-a văzut, dar nici de la alţii nu a auzit nimic.

Pe Tarzan îl indispunea atitudinea negrului, care părea, deşi destul de prietenos, să manifeste oarecare dispreţ faţă de acest alb, pe jumătate gol, care venise neînsoţit de nimeni şi nu le dăduse nici un dar.

Având însă nevoie de odihnă, dar şi de hrană, care se putea procura mai uşor din sat decât din pădure şi cum nu ştia ce este frica de om, sau de fiară, Tarzan se făcu ghem la umbra unui copac şi adormi adânc.

Nu s-a îndepărtat bine de şef, că acesta a şi chemat doi războinici, cărora le dădu nişte ordine în şoaptă. După câteva momente, două umbre se furişau afară din sat, mergând pe cărarea de pe malul râului, în susul apei, către răsărit.

În sat, şeful menţinu o linişte perfectă. Nu a permis nimănui să se apropie de albul care dormea. Nu au avut voie nici să cânte, nici să vorbească tare, dându-şi osteneala ca musafirul să nu fie deranjat.

După vreo trei ore, câteva bărci au apărut în tăcere, având sălbatici la vâsle.

Pe mal, îi aştepta şeful de trib, cu suliţa ridicată orizontal, semn recunoscut de cei din barcă.

Şi într-adevăr acesta era chiar semnalul prin care confirma că străinul mai doarme încă.

La prora uneia dintre bărci se aflau cei doi războinici, pe care şeful îi trimisese cu câteva ore mai înainte şi care, desigur, primiseră ordin să aducă aceste bărci înapoi, iar semnalul fusese convenit mai demult.

În câteva clipe, bărcile au fost trase la mal. Războinicii indigeni au sărit pe pământ şi împreună cu ei au coborât vreo şase oameni albi. Erau posomorâţi şi încruntaţi, dar omul cu barba neagră, care îi comanda, era şi mai supărat, iar pe figura lui se putea citi răutatea întruchipată.

— Unde este albul despre care oamenii tăi îmi spun că este la voi? întrebă el pe şeful de trib.

— Poftiţi pe aici Buana! răspunse negrul. Am dat ordin ca să fie linişte deplină, ca să nu se scoale până veniţi.

Apoi a continuat:

— Nu sunt sigur că este acela care caută să îţi facă rău, dar mi-a pus o mulţime de întrebări despre sosirea şi plecarea voastră şi în afară de asta se aseamănă foarte mult cu descrierea ce mi s-a făcut. Cred că este unul şi acelaşi cu cel pe care l-ai debarcat pe insulă. Dacă nu mi l-ai fi descris, poate nu l-aş fi recunoscut şi ar fi putut ajunge uşor la voi şi să vă ucidă.

După o ezitare mai zise:

— Însă dacă îţi este prieten şi nu duşman, tot nu cred că am făcut rău chemându-te aici, Buana. Dacă este însă duşmanul vostru, vreau să-mi dai ca răsplată, o puşcă şi muniţii.

— Ai făcut totul foarte bine, îi zise albul. Vei primi tot ce ai cerut în orice situaţie, fie că îmi este prieten, fie că îmi este duşman. Pun însă o condiţie: să fii mereu de partea mea.

— Voi fi, Buana, promise şeful. Acum te rog vino cu mine, să vezi albul care mai doarme încă.

Zicând toate acestea, o porni înainte, conducându-i pe toţi până lângă locul unde se culcase Tarzan.

În spatele celor doi, mai veneau şi ceilalţi albi, urmaţi de vreo douăzeci de războinici, dar degetul ridicat al şefului îi făcea să păstreze o linişte desăvârşită.

Un zâmbet sinistru flutură pe buzele bărbosului, la vederea lui Tarzan.

Şeful se uita întrebător la alb. Acesta dădu din cap, arătând că bănuielile şefului fuseseră întemeiate. Apoi, întorcându-se către cei din spate, le făcu semn să îl imobilizeze şi să îl lege pe Tarzan.

Vreo douăsprezece brute au sărit imediat şi într-o clipă, Tarzan, surprins încă într-un somn adânc, a fost legat zdravăn, mai înainte de a putea face cea mai mică tentativă de a scăpa. Totul s-a petrecut într-o clipă.

După aceea, îl trântiră la pământ, întins pe spate. Când Tarzan îşi întoarse privirea către duşmanii săi, văzu figura

răutăcioasă lui Nicolai Rokoff.

Buza de sus a rusului se zbârci într-un râs hidos.

— Porcule! strigă el. Nu ţi-a intrat încă în cap să nu te ţii după Nicolai Rokoff?

Apoi, izbindu-l pe Tarzan în obraz, mai zise:

— Asta este doar de bun venit!

Pe urmă continuă:

— La noapte, înainte ca prietenii mei să te mănânce, îţi voi povesti de copilul şi soţia ta şi despre planurile mele în legătură cu ei.

CAPITOLUL VIII
Dansul morţii

Prin întunericul de nepătruns al unei nopţi în junglă, se strecura acum, fără nici un zgomot, făcându-şi drum prin vegetaţia deasă, un corp mlădios, care înainta pe nesimţite, călcând pe labe moi.

Numai două puncte fosforescente, ca o flacără galbenă verzuie, străluceau uneori, reflectând lumina lunii ecuatoriale, se furişau prin frunzişul deranjat doar de vântul uşor al nopţii.

Uneori, fiara se oprea cu nasul în vânt, privind în jur cu atenţie. Alteori sărea pe crengile unui copac, întrerupându-şi drumul spre est.

Cu nările sale sensibile pătrundea mirosul abia perceptibil a zeci de animale patrupede pe care nu le vedea, dar ideea unei prăzi uşoare şi suculente îi făceau să-i curgă balele de poftă.

Totuşi, îşi continua drumul fără oprire, neluând în seamă poftele sale răscolite, care ar fi trimis imediat fiorosul animal la gâtul moale al victimei.

Toată noaptea îşi urmă drumul fără oprire, mâncând o singură dată vânatul prins în grabă, sfâşiat în bucăţi. Devora prada, mârâind furios de parcă era mort de foame.

Pe înserat a ajuns lângă un gard înalt, care înconjura un sat mare de indigeni. Ca o umbră a morţii tăcute şi fulgerătoare, dădu ocol satului, cu nasul în pământ şi se opri în locul unde gardul se întindea lângă nişte copaci groşi.

Mirosi aici îndelung, apoi aplecându-şi capul într-o parte, ascultă cu urechile ciulite.

Ceea ce auzi nu era un sunet care putea fi distins de urechea umană, dar datorită simţurilor sale ascuţite, se

părea că primeşte o veste îndepărtată, în creierul său de carnivor.

O stranie transformare se petrecu în masa puternică de oase şi muşchi, nemişcată ca o statuie până în acea clipă.

Ca şi cum ar fi fost montat pe nişte arcuri, care au fost destinse brusc, sări peste gard şi se ascunse în spatele unei colibe.

Ceva mai departe, în mijlocul satului, femeile aprindeau focurile, adunându-şi oalele umplute cu apă din râu, pregătindu-se pentru ospăţul ce urmă, după ce se va fi întunecat bine.

Împrejurul unui stâlp puternic, în centrul satului, câţiva indigeni canibali, cu trupurile vopsite în alb, albastru şi galben, stăteau la discuţii.

În jurul ochilor şi al buzelor, pe piept şi pe abdomen, îşi desenaseră cercuri mari, concentrice, de diferite culori, iar din părul lor, lipite cu lut, ieşeau pene viu colorate sau bucăţi lungi şi drepte de sârmă.

Satul se pregătea de festin, iar într-una dintre colibe, mai departe de această scenă, zăcea victima poftelor lor canibalice, în aşteptarea sfârşitului.

Dar ce sfârşit! Tarzan şi-a încordat muşchii, trăgând de funia cu care fusese legat, dar nodurile proaspăt întărite la insistenţele rusului, nu au putut fi rupte nici chiar de forţa sa uriaşă.

Moartea!

De multe ori privise Tarzan moartea în faţă şi zâmbise. Va zâmbi şi acum când va simţi că i se va da lovitura de graţie.

Dar nu de propria sa fiinţă era acum îngrijorat, ci de cei absenţi, de fiinţele dragi lui, care vor suferi cu mult mai mult pierzându-l.

Jane nu va avea cum să afle felul în care a murit soţul ei. Mulţumea cerului pentru asta, la fel cum mulţumea pentru faptul că ea se găseşte în siguranţă într-un oraş mare.

Da, ea era în siguranţă, cu prieteni buni şi iubitori, care se vor strădui să îi aline suferinţele.

Aşa credea el, cel puţin.

Dar copilul său!

Tarzan se zvârcoli de durere, gândindu-se la el. Fiul lui! Şi acum el, fostul rege al antropoizilor, el regele pădurii, singurul capabil pe această lume să îl găsească şi să îl salveze pe micul Jack de planurile îngrozitoare ale lui Rokoff, fusese el însuşi prins în cursă, ca un animal inconştient.

Va muri deci peste câteva ore şi odată cu el va dispare şi ultima şansă de scăpare a copilului.

Între timp, Rokoff îl vizitase de câteva ori, să îl insulte sau să îl lovească, dar nu smulse nici un cuvânt dispreţuitor sau vreun geamăt de durere, de pe buzele uriaşului său prizonier.

Acum îl lăsă în pace, rezervându-i, pentru ultima oară, o tortură morală, de o răutate rafinată, bucurându-se încă de acum de chinurile sufleteşti ale victimei sale.

Lovitura lui va veni înainte ca indigenii să fi dat ultima lovitură de suliţă, care îl va face insensibil la alte chinuri.

Avea de gând să îi destăinuiască adevăratele împrejurări în care se afla Jane, pe care Tarzan o credea în siguranţă la Londra.

În sat s-a lăsat întunericul.

Tarzan auzea pregătirile care se făceau pentru uciderea lui şi a ospăţului care va urma.

Vedea în imaginaţia sa, dansul morţii. Îl ştia de mult, pentru că a asistat de multe ori la aşa ceva. Acum însă, el era cel legat la stâlpul osândiţilor.

Nu îi era frică nici de tortură şi nici de moartea lentă datorată războinicilor care îi vor da ocol şi îi vor tăia bucăţi din trup, dar cu atâta îndemânare, încât îl vor mutila, fără să îl ucidă.

Era obişnuit cu moartea, cu vederea sângelui, dar dorinţa lui de a trăi era foarte puternică, atâta timp cât mai

exista în el o ultimă scânteie de viaţă. Era hotărât să nu piardă nici o speranţă şi să nu renunţe la dorinţa de a scăpa.

Numai de ar slăbi ei paza puţin, o clipă doar, căci mintea lui ageră, cu ajutorul muşchilor săi puternici, ar găsi un mijloc de scăpare; scăpare şi răzbunare.

Pe când era copleşit de aceste gânduri, cântărind toate posibilităţile de a scăpa, simţi un miros slab, dar foarte cunoscut.

Deodată, toate simţurile lui i s-au ascuţit, iar auzul său fin a putut distinge prezenţa tăcută a unei fiinţe care se găsea chiar în spatele gardului care înconjura coliba unde era el legat şi trântit pe pământ.

Buzele s-au mişcat, dar cu toate că nu a scos nici un sunet, care putea fi perceput de urechea omenească, a fost sigur auzit şi înţeles de cineva din spatele peretelui.

Nările sale fine i-au dat de veste la fel cum vedem noi ziua cu ochii, că a sosit un vechi şi mult aşteptat prieten.

Peste câteva clipe auzi zgomotul surd al săriturii unui animal sălbatic cu blană şi labe moi, salt făcut peste zidul exterior, din spatele colibei.

Simţi imediat cum se rupe peretele din spatele său, iar pe gaură apăru o fiară enormă, care îşi apropia botul rece de pielea gâtului lui.

Era Şita, pantera.

Mirosi în jurul omului, scâncind uşor. Era totuşi o limită în schimbul de idei ce putea exista între aceste două fiinţe, aşa că Tarzan nu putea şti cu siguranţă, dacă pantera înţelege tot ce dorea el să îi comunice. Faptul că omul era legat şi fără ajutor era evident că pantera înţelesese, dar faptul că stăpânul ei era în primejdie nu era clar că îl poate simţi.

Ce îndemnase fiara să vină la el? Venirea felinei îi dădu speranţe. Mai rămânea să vadă modul în care putea să îi dea ajutor. Cum să facă acest animal să înţeleagă că legăturile trebuie rupte.

Fiara, în loc să îl ajute, începu să îi lingă braţele şi picioarele.

Dar iată că venea cineva spre colibă. Pantera scoase un mârâit surd şi s-a furişat în colţul opus. Vizitatorul nu auzise nimic suspect, căci în uşa colibei apăru un războinic negru, înalt şi gol, care apropiindu-se de Tarzan îl împunse în şold cu lancea.

De pe buzele victimei se auzi un sunet foarte ciudat, la care pantera sări din întunericul ce domnea în fundul colibei, drept în pieptul sălbaticului.

Amândoi se rostogoliră la pământ, fiara înfigându-şi colţii în carnea canibalului, iar colţii săi puternici apucaseră gâtul.

Negrul scoase un ţipăt cumplit de durere şi spaimă, care s-a amestecat cu urletul de sfidare al panterei. Apoi a urmat o tăcere întreruptă doar de sfâşiatul cărnii şi de rosul oaselor.

Zgomotul din colibă produse o adâncă nelinişte în sat. Iar după câteva momente se auziră vocile unor oameni care se consultau: voci stridente ale celor cuprinşi de spaimă şi tonuri joase, autoritare ale şefului.

Tarzan şi pantera au auzit paşii mai multor persoane care se apropiau şi spre marea surpriză a lui Tarzan, fiara se ridică de pe cadavrul canibalului, ieşind domol pe spărtura pe care intrase.

Dispăru în întuneric.

Tarzan auzi cum sare uşor peste gard. Nu prea avea speranţe să se mai întoarcă, pentru că dacă ar fi vrut să îl apere ar fi rămas lângă el.

Cunoştea de asemenea mecanismul de înţelegere al puternicelor carnivore din junglă: uneori au un curaj de neînchipuit, chiar în faţa morţii, alteori sunt de o timiditate excesivă.

Desigur că vreun accent al fricii negrilor, a ajuns vibrând până la urechea sa, lovind o coardă sensibilă din sistemul nervos, alungând-o în pădure, cu coada între picioare.

Tarzan dădu din umeri. Ei, ce folos? Tot aşteptase să moară, iar pantera nu ar putea face mai mult pentru el decât să sfâşie încă vreo doi sau trei duşmani, până ce un glonţ de carabină ar fi ucis animalul.

Însă dacă pantera l-ar fi ajutat să se dezlege...!

Situaţia ar fi fost alta. Dar un asemenea ajutor depăşeşte limitele ei de înţelegere, iar acum că este plecată, Tarzan trebuia să renunţe definitiv la orice speranţă.

Indigenii au ajuns la uşa colibei, uitându-se cu teamă în interiorul întunecos. În fruntea lor se aflau doi inşi, fiecare cu o torţă aprinsă în mâna stângă, iar cea dreaptă, câte o suliţă grea, gata de atac.

De frică, îşi proptiseră picioarele în pământ, fiind rezemaţi de la spate de cei care îi împingeau înainte.

Ţipetele victimei, amestecate cu mârâiturile fiarei, au avut o influenţă puternică asupra simţurilor sălbaticilor, iar teribila linişte din colibă părea acum cu mult mai înfricoşătoare decât strigătele de care se înspăimântaseră cu câteva minute mai înainte.

În cele din urmă, unul dintre cei doi cu torţe, a fost împins către colibă şi a crezut că a găsit mijlocul prin care putea afla natura exactă a pericolului care îi ameninţa din interior.

În acest scop, cu o mişcare rapidă, a aruncat torţa aprinsă în centrul colibei. Tot interiorul a fost deodată luminat, dar numai pentru o clipă, deoarece flacăra s-a stins odată cu atingerea pământului.

Nu au văzut decât figura prizonierului lor, acesta fiind la fel de strâns legat, aşa cum îl lăsaseră, iar în mijlocul încăperii, o altă formă, a unui negru, la fel nemişcată, dar al cărui gât şi piept erau sfâşiate şi mutilate îngrozitor.

Priveliştea care se prezenta sălbaticilor care erau mai în faţă, a insuflat în mintea lor superstiţioasă o groază cu mult mai mare decât însăşi prezenţa panterei.

Rezultatul unui atac dintre cele mai feroce asupra tovarăşului lor era o imagine greu de suportat.

Neobservând însă şi cauza, mintea lor înfricoşată avea acum întreaga libertate să atribuie aceste fapte unor forţe supranaturale. La acest gând, au rupt-o la fugă, iar din cauza spaimei celor din faţă, cei din, spate au fost sălbatic călcaţi în picioare.

Timp de mai bine de o oră, Tarzan nu auzi altceva decât murmurul unor voci speriate şi tocmai dintr-un capăt îndepărtat al satului.

Era clar că războinicii se îmbărbătau unul pe celălalt, însă veneau până la o oarecare distanţă de colibă, dar nu mai îndrăzneau să se aventureze înăuntru.

Răsunau strigăte sălbatice de îmbărbătare, aşa cum obişnuiesc indigenii când îşi fac curaj în luptă.

În cele din urmă, doi albi, înarmaţi cu carabine, au intrat în colibă, fiecare cu câte o torţă aprinsă în mână.

Tarzan nu l-a văzut pe Rokoff printre aceştia, dar asta nu l-a surprins.

Ar fi pus pariu pe orice că nimic în lume nu l-ar fi putut convinge pe acest mişel să vină şi să înfrunte primejdia din colibă.

Văzând că albii nu au fost atacaţi, indigenii s-au îngrămădit şi ei la uşă, privind cu groază la cadavrul mutilat.

Albii au încercat zadarnic să scoată vreo lămurire de la Tarzan, însă acesta clătina negativ la toate întrebările lor, deşi avea pe buze un zâmbet al celui care ştie ceva, dar nu vrea să spună.

În cele din urmă sosi şi Rokoff.

Se făcu alb ca varul la vederea negrului mutilat, a cărui figură schimonosită de durerile cumplite ale morţii, părea că rânjeşte la el, de jos, de pe pământ.

— Hai, la lucru! îl îndemnă el pe şeful de trib. La muncă acum, să isprăvim cu acest demon, care nu mai are puterea de a repeta astfel de lucruri îngrozitoare şi împotriva altora.

Şeful a dat poruncă unor războinici ca Tarzan să fie ridicat şi dus la stâlpul de tortură. Au trecut însă multe minute până a putut îndupleca pe câţiva dintre canibali să se apropie de prizonier.

În sfârşit, patru războinici tineri l-au tras cu brutalitate afară, iar ceilalţi văzându-l singur şi legat, nu s-au mai speriat de el.

Vreo douăzeci de canibali l-au împins şi l-au lovit în timp ce treceau prin sat, apoi l-au legat strâns de stâlpul care era în centrul nenumăratelor focuri aprinse pentru apa din oalele de pământ.

După ce a fost legat bine, fără nici o posibilitate de a scăpa, Rokoff a prins curaj, văzând că nu mai este nici o primejdie pentru el.

Apucând suliţa din mâna unui negru, se apropie de Tarzan şi a fost primul care a lovit victima neputincioasă sub coaste.

O dâră subţire de sânge a început să curgă din rana de pe pielea netedă şi albă a uriaşului, dar nici un murmur de durere nu ieşi de pe buzele lui.

Zâmbetul de dispreţ de pe figura sa l-a scos din răbdări pe rus, care trase o serie de înjurături şi sări asupra omului legat, care nu se putea apăra, lovindu-l cu pumnii peste faţă, izbindu-l fără milă cu cizmele peste picioare.

Pe urmă, a ridicat suliţa cea grea, gata să îi străpungă pieptul, însă Tarzan continua să zâmbească, cu aceeaşi expresie dispreţuitoare.

Însă mai înainte ca Rokoff să folosească această armă şi să-şi răpună duşmanul, şeful de trib sări asupra lui, trăgându-l la o parte.

— Opreşte-te albule! strigă el. Dacă ne privezi de acest prizonier şi de dansul morţii, află că tu însuţi îi vei lua locul.

Ameninţarea a avut efectul dorit şi rusul se feri să îl mai atace pe prizonier, cu toate că îi arunca diverse insulte, de la distanţă.

Printre altele, îi spunea că îi va mânca inima.

Exageră grozăviile pe care le va îndura fiul lui Tarzan, adăugind că răzbunarea lui se va răsfrânge şi asupra soţie lui, Jane Clayton.

— Tu crezi că soţia ta se află acum la Londra? Mare tâmpit eşti! În acest moment, ea se află în mâinile unui individ de cea mai joasă speţă, departe de siguranţa pe care ţi-o oferă un oraş şi de protecţia prietenilor voştri. Nu doream să îţi comunic toate acestea decât atunci când m-aş fi întors pe insula pe care te-am debarcat.

Apoi a continuat:

— Acum însă, pentru că vei muri de cea mai oribilă moarte la care se poate aştepta un alb, vreau ca ştirea despre soarta soţiei tale să îţi intensifice suferinţa până la ultima lovitură de suliţă, care te va scăpa de această lume.

Dansul morţii începuse, iar strigătele războinicilor l-au împiedicat pe Rokoff să continue cu ameninţările.

Sălbaticii, pe ale căror trupuri vopsite juca lumina flăcărilor, săreau în ritm susţinut în jurul victimei.

Tarzan îşi aminti de o scenă identică, atunci când îl scăpase pe D'Arnot de o soartă asemănătoare, în ultimul moment când trebuia dată lovitura de graţie.

Dar pe el cine să îl scape? Nu exista nimeni pe această lume, care să fi fost în stare să îl salveze de la tortură şi de la moarte.

Nu îl îngrozea gândul că aceste fiinţe îl vor mânca, după ce vor fi terminat dansul. Suferinţele lui nu erau mai mari la acest gând, aşa cum ar fi fost la alţi oameni, deoarece toată viaţa văzuse fiare din pădure devorând carnea animalelor ucise.

Nu se luptase chiar el pentru o bucată dezgustătoare din braţul unei maimuţe antropoide, când cu ocazia unor lupte între maimuţe, l-a ucis pe Tub, câştigându-şi respectul din partea tribului lui Kerchak?

Canibalii dansau în jurul lui, micşorând cercul, care se strângea în jurul lui. Suliţele care zburau în jurul lui,

începeau să îşi găsească ţinta.

Primea lovituri din ce în ce mai dureroase.

De acum, sfârşitul nu era departe. Tarzan dorea ca lovitura de graţie să vină cât mai repede şi să pună capăt tuturor suferinţelor.

Dar tocmai în aceste momente se auzi din desiş un urlet prelung şi subţire.

Dansatorii s-au oprit o clipă, iar în aceste momente de tăcere, de pe buzele victimei ieşi un strigăt şi mai pătrunzător, mai înspăimântător decât acela pe care fiara din pădure îl scosese.

Sălbaticii s-au oprit în loc şi nu au îndrăznit să continue dansul lor, timp de mai multe minute. La stăruinţele lui Rokoff şi la încurajarea şefului de trib, au început din nou salturile dansului, pentru a pune capăt vieţii victimei lor.

Dar înainte ca orice suliţă să îşi atingă ţinta, o siluetă cărămizie, plină de ură şi ferocitate, se desprinse ca fulgerul din întunericul colibei unde fusese închis Tarzan şi apăru mârâind furios, aşezându-se lângă stăpân.

Era o enormă panteră înfometată.

O clipă, albi şi canibali au rămas încremeniţi de groază, cu ochii aţintiţi asupra colţilor groaznicei feline.

Numai Tarzan a putut vedea ce mai venea din întunecosul interior al colibei.

CAPITOLUL IX
Cavalerism

Pe fereastra cabinei sale de pe *Kinkaid*, Jane Clayton urmărise debarcarea soţului ei pe ţărmul verde al insulei, după care vaporul pornise mai departe.

Câteva zile nu văzu pe nimeni altcineva decât pe Sven Andersson, taciturnul şi respingătorul bucătar. Îl întrebă dacă ştie numele ţărmului pe care fusese abandonat soţul ei.

Primi invariabilul răspuns al suedezului:

— Mi se pare că vom avea în curând furtună mare.

Atât se putea afla de la acest om.

A ajuns la concluzia că acesta nu ştia în engleză decât această propoziţie, aşa că s-a hotărât să înceteze cu întrebările.

Totuşi, nu uita să îl primească zâmbind, dându-i bună ziua şi mulţumindu-i pentru scârboasa şi împuţita mâncare ce i-o aducea.

După trei zile de la debarcarea lui Tarzan, *Kinkaid* a ancorat la gura unui râu ce se vărsa în mare. Zece minute mai târziu, Rokoff se prezentă în cabina ei.

— Am sosit la destinaţie, scumpa mea, i se adresă el cu un zâmbet răutăcios. Doresc să îţi ofer siguranţă, libertate şi un trai îmbelşugat. Mi s-a înduioşat inima de suferinţele tale şi vreau să îndrept lucrurile.

Continuă pe acelaşi ton, zicând:

— Soţul tău a fost un animal. Şi asta o ştii mai bine decât oricine, pentru că l-ai cunoscut pe când umbla gol, în jungla sa natală, cutreierând împreună cu fiarele care l-au crescut. Eu însă sunt un gentleman. Nu numai că am sânge nobil, dar am fost crescut şi educat aşa cum se cade unui om de familie bună.

După o scurtă pauză, în care a dorit să vadă reacţia femeii, a mai spus:

— Aşadar, îţi ofer, dragă Jane, iubirea unui om educat şi compania unei persoane culte şi stilate, a cărui lipsă, sunt sigur că ai simţit-o foarte mult în relaţiile tale cu sărmana maimuţă, cu care te-ai măritat fără să stai mult pe gânduri, datorită unor porniri copilăreşti.

A mai urmat o scurtă pauză.

— Te iubesc, Jane şi ajunge să spui un cuvânt ca de acum încolo, să nu ai nici un necaz. Până şi copilaşul îţi va fi redat, fără nici o condiţie.

Afară, la uşa cabinei, Sven Andersson se oprise cu prânzul ce îl aducea pentru lady Greystoke. Capul său mic, care părea înfipt în gâtul său lung şi cu vene proeminente, era aplecat puţin pe o parte, ca să asculte ce se întâmplă în cabină.

Ochii erau adunaţi unul lângă altul şi îi ţinea pe jumătate închişi, iar urechile păreau că sunt ciulite, ca şi la animale, atât de expresivă era atitudinea sa de a asculta pe furiş.

Până şi mustaţa sa galbenă, rară şi lungă, părea că participă la ce face restul corpului.

După ce Rokoff termină cu pledoaria sa, rămânând în aşteptarea răspunsului, Jane Clayton se uită la el plin de dezgust, cutremurându-se.

— Nu m-ar surprinde în nici un fel, domnule Rokoff, zise ea, dacă ai încerca să foloseşti forţa ca să mă supun dorinţelor tale diabolice. Dar ca să fii atât de dobitoc să crezi că eu, soţia lui John Clayton, aş veni la tine de bună voie, fie doar pentru a-mi salva fiul, nu aş fi crezut niciodată. Eram convinsă că eşti o canalie, domnule Rokoff, dar până acum nu te-am socotit şi prost.

Ochii rusului au devenit şi mai mici. Roşul ruşinii îi înlocui paloarea cadaverică a feţei.

— Vom vedea cine este mai prost, la urma urmei, şuieră el, când te voi înfrânge şi te voi supune voinţei mele.

Încăpăţânarea ta de plebeu yankeu te va costa tot ce ai mai scump: viaţa copilului tău.

Continuă apoi pe un ton ameninţător şi solemn:

— Jur pe mormântul sfântului Petru, că renunţ la tot ce am plănuit pentru acest copil şi îi voi spinteca inima în faţa ochilor tăi. Îţi arăt eu ţie, ce înseamnă să îl insulţi pe Nicolai Rokoff.

Jane Clayton îi răspunse, plină de dispreţ:

— La ce bun să îmi tot aminteşti de josnicia ta la care te poate conduce firea ta răzbunătoare? Nu poţi schimba hotărârea mea nici cu ameninţări, nici cu fapte mârşave. Copilul meu nu poate judeca la această vârstă, dar dacă i-ar fi dat să trăiască până la majorat, şi-ar sacrifica bucuros viaţa pentru onoarea mamei sale. Însă oricât l-aş iubi acum, nu îi pot răscumpăra viaţa cu acest preţ. Dacă aş face aşa ceva, copilul ar blestema memoria mamei sale, până în ultima sa clipă de viaţă.

Furia lui Rokoff era la intensitate maximă, datorită insuccesului în opera de înspăimântare pe care o plănuise pentru Jane Clayton. Nu simţea decât ură pentru ea, dar prin mintea sa bolnavă îi trecuse ideea că ar putea-o sili să îi cedeze, umplând cupa răzbunării sale.

Ar fi prezentat-o pe soţia lordului de Greystoke, prin capitalele europene, drept amanta sa.

Se apropie încă o dată de ea. Faţa lui răutăcioasă era contractată de furie şi dorinţe.

Sări asupra ei ca un animal de pradă, apucând-o de mână, de gât, împingând-o spre patul din cabină.

În acelaşi moment, uşa se deschise cu mult zgomot. Rokoff sări în picioare şi întorcându-se se trezi fată în faţă cu bucătarul suedez.

Expresia, de obicei şireată a acestui individ, era acum de o stupiditate ieşită din comun. O falcă îi atârna în jos, accentuând această expresie.

Părea foarte preocupat să aranjeze masa pentru lady Greystoke.

Rusul se uită furios la el.

— Ce înseamnă asta? strigă el: Cum ai îndrăznit să intri fără să ceri voie? Ieşi afară!

Bucătarul întoarse ochii săi albaştri spălăciţi către Rokoff şi zâmbi prosteşte.

— Mi se pare că vom avea în curând o furtună mare, zise el, începând să aranjeze cele câteva farfurii de pe masă.

— Ieşi afară sau te arunc eu, mizerabil idiot ce eşti! răcni Rokoff, făcând un pas ameninţător către suedez.

Andersson continua să îi zâmbească, dar una din mâini apucă pe furiş mânerul cuţitului său lung şi ascuţit, pe care îl purta la brâu.

Rokoff îi văzu mişcarea şi se opri brusc. Apoi se întoarse către Jane Clayton, zicându-i:

— Îţi dau timp până mâine dimineaţă să revii asupra hotărârii tale la oferta mea. Voi trimite întreg echipajul pe mal, rămânând pe vas numai eu, tu, copilul şi Paulvitch. Astfel, fără teama de a fi deranjaţi, vei asista la execuţia copilului tău.

Vorbise în franceză, pentru ca bucătarul să nu îl înţeleagă. Apoi trânti uşa cabinei, fără să mai arunce măcar o privire asupra omului, care îl oprise din pornirile sale mârşave.

Cum ieşi rusul, Sven Andersson se întoarse către lady Greystoke. Expresia prostească îi dispăruse. Apăru din nou vechea faţă de om şiret, dar rafinat.

— Crede că m-a prostit, bodogăni el. Este prost dânsul, pentru că eu ştiu şi franceză.

Jane Clayton se uită surprinsă la el.

— Ai înţeles tot ce mi-a spus?

Andersson zâmbi.

— Sigur! răspunse el.

— Atunci trebuie să fi auzit şi ce s-a întâmplat aici, mai înainte. Ai intrat ca să mă aperi!

— Ai fost bună cu mine, explică suedezul. El mă tratează mai rău ca pe un câine. Eu te voi ajuta, lady. Ai răbdare şi

vei vedea. Am fost de multe ori pe coasta de vest şi o cunosc foarte bine.

— Dar cum mă poţi ajuta, Sven? întrebă ea. Nu vezi că sunt cu toţii împotriva noastră?

— Mi se pare, răspunse Andersson, că în curând vom avea o furtună mare.

Ieşi din cabină cu figura prostească de mai înainte, întipărită pe faţă.

Jane Clayton deşi se îndoia de capacitatea bucătarului de a-i putea face vreun serviciu, îi era totuşi recunoscătoare pentru puţinul pe care îl făcuse deja.

Ideea că, printre toţi oamenii de pe vas, era măcar unul care nu îi este duşman, i-a adus prima rază de bucurie, care i-a mai uşurat chinul închisorii de pe *Kinkaid*.

Rokoff nu mai veni în ziua aceea şi spre seară veni Sven cu cina. Cu toate că Jane a încercat de multe ori să aducă vorba despre un plan de evadare, nu primi alt răspuns decât stereotipa profeţie privitoare la vreme şi furtună.

Părea că suedezul a căzut din nou în starea sa veche de totală idioţenie.

Dar când a ieşit pe uşă, cu farfuriile goale, s-a aplecat peste capul ei şi i-a şoptit:

— Rămâi îmbrăcată şi strânge patul.

A vrut să iasă imediat, dar Jane l-a apucat de o mânecă.

— Dar fiul meu? Întrebă disperată. Nu plec fără el.

— Fă aşa cum îţi spun, îi spuse răstit Andersson. Eu sunt cel care te ajut. Nu te amesteca prea mult.

După plecarea lui, Jane Clayton rămase tristă şi nedumerită. Cum să procedeze?

Tot felul de bănuieli cu privire la intenţiile suedezului îi frământau mintea. Nu era oare posibil să ajungă mai rău decât acum, dacă se lăsa în voia planurilor acestui bărbat?

Îşi răspunse singură că nu putea fi mai rău nici chiar cu necuratul, pentru că şi dracul dracilor s-ar purta altfel decât acest ticălos care era Nicolai Rokoff.

De zece ori a jurat că nu va pleca de pe *Kinkaid* fără copilaşul ei.

Totuşi a rămas îmbrăcată până târziu, după ora ei obişnuită de culcare. Cearşaful şi restul hainelor de pat le-a făcut pachet, legându-le cu sfoară.

Aproape de miezul nopţii, la uşa cabinei se auzi un râcâit uşor repetat de două ori.

Jane s-a dus în grabă şi a tras zăvorul. Uşa s-a deschis uşor şi apăru figura suedezului. Avea gulerul de la haină ridicat.

Într-o mână ţinea o legătură, probabil bagajul lui. Cealaltă mână a ridicat-o ducând-o la buze pentru a-i atrage atenţia că trebuie să facă toate mişcările în perfectă linişte.

S-a apropiat de ea.

— Ia acest bagaj! Să nu cumva să scoţi un sunet după ce te uiţi ce este. Este copilul tău!

Jane îi smulse bagajul şi strânse la piept copilaşul care dormea. Lacrimi fierbinţi de bucurie îi curgeau pe obraji, iar întreaga ei făptură tremura de emoţia momentului.

— Să mergem! zise Andersson. Nu avem timp de pierdut.

Luând legătura de pe pat, precum şi bagajul lui de afară, a condus-o până la marginea vaporului, unde a ajutat-o să coboare pe o scară mobilă, până la o barcă ce se găsea lângă vas.

A coborât şi el, apoi a tăiat funia cu care fusese legată barca. Cu mişcări puternice a început să vâslească, îndepărtându-se de vapor.

După o vreme a părăsit marea, intrând într-un golf unde se vărsa râul Ugambi. Porni în susul râului cu toată forţa.

Vâslea cu mare siguranţă de parcă ar fi umblat pe aceste locuri de când era copil. După o jumătate de oră, lumina lunii apăru după un nor şi se zări gura unui râu mic, afluent al râului Ugambi.

Suedezul cârmi în acea direcţie, întrând pe cursul acelei ape.

Jane Clayton se întreba care ar putea fi ţinta lui, neştiind că, în calitate de bucătar, mai fusese tot în aceeaşi zi în susul râului, până la un sat mic, unde târguise de la indigeni provizii pe care aceştia le aveau de vânzare, înţelegându-se cu ei şi asupra tuturor amănuntelor planului referitor la călătoria pe care o făcea acum cu ea.

Cu toată luna plină, pe râu era întuneric. Copacii uriaşi de pe ambele maluri, îşi împreunaseră crengile deasupra apei.

Plante parazite atârnau ca nişte mustăţi lungi de pe crengile lor, iar nenumărate tulpini agăţătoare se urcau de la pământ până în vârful copacilor, ca apoi să se lase graţios în jos cu fire lungi şi delicate, până aproape de suprafaţa liniştită a apei.

Din când în când, liniştea apei era tulburată de vreun crocodil enorm, speriat de loviturile de vâslă, sau de vreo familie de hipopotami, care fornăind puternic, se scufunda după un banc de nisip, în adâncul răcoros al apei.

Din jungla de nepătruns, de pe fiecare mal se auzeau răgete fioroase ale carnivorelor: râsul ciudat al hienei, tuşea răguşită a leopardului sau urletul puternic şi înfricoşător al leului.

Împreună cu acestea, multe alte zgomote sinistre, ciudate şi de neînchipuit, care par mai teribile prin misterul lor.

Ghemuită la un capăt al bărcii, Jane Clayton şedea cu copilaşul strâns la piept şi prezenţa acestei fiinţe delicate o făcea să se simtă, în acea noapte, mai fericită ca oricând, de când plecase din Londra.

Deşi ştia că pleacă spre necunoscut era totuşi fericită că în acele clipe putea să-şi strângă la piept copilaşul.

Ardea de nerăbdare să se facă ziuă şi să poată privi faţa şi ochişorii negri ai micului ei Jack.

De multe ori îşi încordase privirile să pătrundă întunericul nopţii, pentru a zări, măcar pentru o clipă, faţa lui dragă, dar singurul detaliu ce se vedea, era doar conturul feţei.

Strânse din nou la piept cu putere, mica legătură vie şi caldă din braţele ei.

Era aproape ora trei dimineaţa când Andersson opri barca în faţa unui luminiş, unde se distingeau în depărtare, la slaba lumină a lunii, mai multe colibe indigene, înconjurate de un gard de mărăcinişuri.

Suedezul a strigat de câteva ori, până să obţină vreun răspuns şi numai pentru că se ştia că vine i s-a răspuns la chemări.

Negrilor le este teribil de frică de întuneric şi mai ales de voci care răzbat prin acest întuneric.

Andersson a ajutat-o pe Jane Clayton să coboare împreună cu mica legătură vie, apoi a legat barca de un tufiş.

Luând în spinare bagajele, au mers către aşezare.

La poarta satului au fost întâmpinaţi de o femeie, soţia şefului pe care Andersson îl plătise să îi ajute.

Ea a dorit să îi conducă în coliba soţului ei, dar Andersson îi spuse că preferă să rămână la aer şi să doarmă pe pământ.

Suedezul se întoarse către Jane explicându-i, în felul său aspru, că înăuntrul colibelor este murdărie şi este plin de insecte. Aşternu păturile pe pământ, pentru Jane şi copil, iar mai departe pentru el.

Jane nu a putut adormi imediat. A avut nevoie de multă vreme ca să-şi găsească o poziţie comodă pe pământul tare.

În cele din urmă zdrobită de oboseală, adormi cu copilaşul în braţe.

Când s-a trezit, era deja târziu spre amiază. În jurul lor erau vreo douăzeci de indigeni curioşi. Cea mai mare parte o formau bărbaţii, pentru că la popoarele primitive, bărbaţii sunt extrem de curioşi.

Instinctiv, Jane Clayton strânse copilul la piept, deşi a observat imediat că indigenii nu aveau nici o intenţie agresivă.

Unul dintre ei îi oferi un vas primitiv de lut, plin cu lapte proaspăt, dar vasul era murdar de lapte vechi care se aşezase în straturi.

Intenţia băştinaşului a impresionat-o pe Jane şi faţa i s-a luminat de acele zâmbete care o făcuseră vestită pentru frumuseţea ei, atât în Baltimore, cât şi la Londra.

Luând vasul într-o mână, ca să nu îl supere pe negru şi îl duse la buze. Cu toată voinţa ei, cu mare greutate îşi reţinu scârba ce o cuprinse, apropiind vasul puturos de nasul ei fin.

Andersson îi veni în ajutor, luându-i vasul din mână şi după ce a băut o parte din lapte, o dădu înapoi negrului, dăruindu-i un şirag de mărgele albastre.

Soarele strălucea acum cu putere şi totuşi copilul mai dormea. Jane ardea de nerăbdare să îi vadă faţa.

Indigenii s-au retras la un ordin al şefului, care acum vorbea cu Andersson, ceva mai departe.

În mintea ei se gândea dacă este bine să tulbure somnul micuţului, ridicând pânza subţire care acum îl proteja de razele soarelui.

Ridicând privirea îl văzu pe Andersson discutând cu şeful tribului chiar în limba acestora.

Ce om extraordinar trebuie să fie acest individ!

Cu o zi înainte, îl socotise un om stupid, ignorant, iar acum parcă este altul!

În ultimele douăzeci şi patru de ore, a aflat că vorbeşte engleza şi franceza, iar acum discută cu indigenii în limba lor.

Îl socotise un om crud, şiret, în care nu poţi avea încredere, însă cele întâmplate în ultimele două zile i-au dovedit contrariul vechilor ei păreri.

Era aproape de necrezut ca el să o ajute din motive pur cavalereşti. Trebuie să fi avut un motiv mai temeinic, în

intenţiile şi planurile sale, mai mult decât îi dezvăluise ei până acum.

Se mira şi ea de toate acestea, dar când s-a uitat la el, la ochii lui răi şi la privirile sale aruncate pe furiş, se cutremură: nici un suflet nobil nu putea să se ascundă sub un exterior atât de respingător.

În timp ce se gândea la toate acestea, precum şi că ar face mai bine dacă ar descoperi faţa micuţului Jack, auzi din mica legătură o tuse slabă şi un gângurit dulce, care îi umplu inima de fericire.

Copilaşul ei s-a trezit. Acum putea să se desfete admirându-l.

Trase pânza de pe faţa lui, în aceste clipe, privirile lui Andersson erau îndreptate spre ea.

O văzu cum se clatină, sculându-se în picioare, ţinând copilul departe, la lungimea braţelor, cu ochii ţintuiţi de groază asupra feţei rotunde care clipea din ochi.

Auzi apoi strigătul disperat al femeii, căreia i s-au înmuiat genunchii, căzând în nesimţire la pământ.

CAPITOLUL X
Suedezul

Când războinicii din jurul lui Tarzan au observat că nu este decât o panteră lângă victima lor, au prins puţin curaj, fiind siguri că în faţa puternicelor suliţe, chiar şi teribila Şita era pierdută.

Rokoff îl îndemna pe şef să ordone oamenilor săi să îl ucidă mai repede pe uriaşul alb.

Negrul era pe cale să dea un asemenea ordin, când privirile sale s-au întors în direcţia în care se uita Tarzan.

Cu un urlet de groază se răsuci pe călcâie şi o porni în fugă spre porţile satului, iar ceilalţi uitându-se şi ei în spate, au înţeles cauza spaimei lui, luând-o la goană.

Văzuseră hoarda de maimuţe hidoase a lui Akut, ale căror trupuri enorme erau mărite de jocul luminii lunii şi a focului din jurul stâlpului.

În acelaşi timp, Tarzan scoase un răcnet sălbatic şi ca răspuns Şita şi maimuţele s-au repezit, mârâind şi scrâşnind din colţi, după fugari.

Unii dintre ei s-au oprit să se apere, luptându-se cu înverşunaţii lor duşmani, dar şi-au găsit moartea, nefiind nici un mijloc de scăpare în faţa ferocităţii fiarelor turbate.

Alţii au fost prinşi din urmă şi numai după ce satul s-a golit complet de oameni, ceata a fost chemată înapoi de Tarzan.

Abia atunci îşi dădu seama, spre marea sa amărăciune, că nici unul, nici măcar Akut, care era puţin mai inteligent decât ceilalţi, nu a înţeles că el doreşte să fie eliberat de frânghia cu care fusese legat de stâlp.

Cu timpul, animalele probabil că vor înţelege situaţia, dar până să intre aşa ceva în capetele lor leneşe, multe se pot întâmpla.

Sălbaticii ar putea să se întoarcă şi să pornească un atac bine gândit şi organizat, iar albii ar fi putut cu multă uşurinţă să îi împuşte până la unul, la adăpostul copacilor din apropiere.

Mai mult, el ar putea să moartă de foame, până când idioatele de maimuţe să-şi dea seama că el le cere să roadă funia cu care fusese legat.

Cât despre Şita, această pisică enormă înţelegea şi mai puţin decât antropoizii. Totuşi Tarzan s-a minunat de remarcabila inteligenţă dovedită de felină aducând ceata în sat.

Nu era nici o îndoială că nutrea o afecţiune deosebită pentru el.

După izgonirea canibalilor, pantera s-a întors lângă el, frecându-şi blana de picioarele lui, torcând ca un motan mulţumit. Tarzan ştia că din proprie iniţiativă adusese ceata ca să îl salveze. Pantera s-a dovedit un prieten nepreţuit.

Absenţa lui Mugambi îl nelinişteа însă.

A încercat să afle câte ceva de la Akut, cu privire la soarta negrului, bănuind că în lipsa lui, fiarele au sărit asupra lui şi l-au devorat.

La toate întrebările lui, maimuţoiul nu făcea decât să arate spre junglă, în direcţia de unde au venit şi ei.

Noaptea a trecut şi Tarzan era încă legat de stâlpul de tortură. Odată cu venirea dimineţii, temerile lui s-au adeverit.

Observase mai mulţi canibali furişându-se la marginea pădurii, încercând să pătrundă în sat.

Curajul lor era mai mare acum la lumina zilei şi probabil vor trece la atac împotriva fiarelor care erau în colibe.

Dacă sălbaticii superstiţioşi nu se temeau, desigur că efectul luptei din noapte s-ar fi pierdut.

Desigur că în faţa unui număr covârşitor de oameni, înarmaţi cu suliţe şi săgeţi otrăvite, atât pantera cât şi maimuţele nu ar fi rezistat la un atac.

Faptul că se făceau pregătiri de atac era evident, căci după mai multe minute, începură să se adune în grupuri la marginea luminişului, sărind, dansând, învârtind deasupra capetelor suliţe grele, îmbărbătându-se reciproc cu strigăte războinice.

Tarzan ştia că aceste manevre vor continua până când indigenii vor ajunge la paroxism, având astfel curajul să atace.

Chiar dacă la primul atac nu se vor dovedi foarte curajoşi, ştia că la a doua sau a treia tentativă vor năvăli în forţă şi atunci sfârşitul nu putea fi decât exterminarea apărătorilor săi, foarte curajoşi dar neînarmaţi şi neorganizaţi.

În timp ce se gândea la acestea, primul atac al negrilor porni şi un grup a ajuns până la o mică distanţă de poartă, dar a fost suficient un strigăt al lui Tarzan, ca ei să fugă speriaţi, înapoi în tufişuri.

Peste o jumătate de oră, strigară şi se îmbărbătară din nou, încercând un nou atac.

De data aceasta, au ajuns chiar la porţile satului, dar Şita şi antropoizii au mârâit şi şi-au arătat colţii. Sălbaticii au fugit în pădure cu ţipete de groază.

Peste scurtă vreme, dansul de război porni şi strigătele se repetară, dar nu era nici o îndoială că vor răzbi până în sat, isprăvind ceea ce ar fi terminat o mână de albi chiar de la prima încercare.

Tarzan era foarte supărat că avusese ocazie să fie salvat şi că nu putea să îi facă pe cei din ceată să înţeleagă ce voia.

Totuşi nu putea să dea vina pe ei, pentru că ei s-au comportat aşa cum i-a tăiat capul, făcând tot ce a fost posibil, iar acum ar fi rămas lângă el, murind până la ultimul, într-o zadarnică încercare de a-l proteja.

Canibalii se pregăteau de ultimul atac.

Câţiva au şi ajuns aproape de sat, îmbărbătându-i pe ceilalţi să îi urmeze.

Peste câteva minute, întreaga ceată de războinici indigeni va trece de poiană şi va intra în sat.

Tarzan nu se gândea la altceva decât la copilaşul lui, care desigur era undeva prin ţinuturile acestea sălbatice.

Îl durea inima pentru fiul lui, pe care nu îl va putea scăpa, imaginând-o şi pe Jane zbătându-se în chinuri. Deşi ajutorul îi venise la timp, nu îi mai folosea la nimic şi nici o speranţă nu mai avea.

Canibalii au ajuns aproape de porţi, când deodată atitudinea ciudată a unei maimuţe i-a atras atenţia.

Fiara şi-a întors capul spre una dintre colibe. Uitându-se şi el în acea direcţie, o bucurie imensă îi cuprinse sufletul, la vederea staturii înalte a lui Mugambi, care alerga spre el. Uriaşul negru sufla din greu, ca după un efort teribil Dintr-o singură privire a înţeles situaţia şi cu câteva mişcări îndemânatice, a tăiat legăturile care îl ţinuseră pe Tarzan la stâlpul torturii.

Pe drum, înaintea lor, zăceau cadavrele sălbaticilor care au murit în noaptea precedentă, în timpul atacului maimuţelor.

Tarzan a luat de pe jos o suliţă şi o măciucă şi împreună cu Mugambi, înconjurat de hoarda mârâitoare, întâmpină atacul indigenilor la porţile satului.

A urmat o bătălie cumplită, dar în cele din urmă sălbaticii au fost izgoniţi, mai mult pentru că s-au speriat văzând un negru şi un alb luptând alături de o panteră şi de înspăimântătoarele maimuţe ale lui Akut.

Făcură şi un prizonier, pe care imediat l-au întrebat unde este Rokoff şi ceilalţi albi.

Promiţându-i libertatea în schimbul informaţiilor cerute, Tarzan i-a cerut să îi povestească tot ce s-a întâmplat în pădure.

Negrul le spuse că pe la răsăritul soarelui, şeful lor căutase să îi înduplece pe albi să vină şi ei, cu armele lor de foc, să distrugă fiarele care puseseră stăpânire pe sat.

Însă Rokoff, probabil că era dominat de o teamă mai puternică decât canibalii, fată de uriaşul cei alb şi mica lui armată îngrozitoare.

Nu a acceptat aşa ceva pentru nimic în lume şi nici să se apropie de sat.

În schimb a luat-o în graba cea mai mare către râu, de unde a furat mai multe bărci pe care indigenii le ţineau ascunse.

Ultima oară când a fost văzut, acesta vâslea grăbit în susul apei, având la vâsle pe cei din satul lui Kaviri.

Astfel, Tarzan şi hidoasa lui ceată porniră în căutare lui.

Timp de câteva zile, lungi şi obositoare, au trecut printr-un ţinut aproape nelocuit, descoperind că au greşit drumul.

Mica lor ceată a mai scăzut: trei dintre maimuţele lui Akut au fost doborâte în lupta din sat.

Împreună cu Akut mai erau cinci maimuţe, Şita, Mugambi şi Tarzan.

Tarzan ar fi dorit să afle şi despre femeia şi copilul care fugeau de Rokoff. Se gândea în fiecare clipă la băiatul lui şi era hotărât să îl găsească.

Era sigur că şi Rokoff avea aceeaşi intenţie, aşa că dacă se lua după urmele rusului, va câştiga timp ca să îi poată lua copilaşul.

Întorcându-se de pe drumul greşit, găsi din nou urme ale prezenţei lui Rokoff, acolo unde acesta părăsise râul şi pornise spre interior, prin pădure, îndreptându-se acum spre nord.

Această schimbare de direcţie nu şi-o putea explica altfel decât presupunând că cele două persoane în mâna cărora era copilul s-au îndepărtat şi ele de râu.

Cu toate acestea, nu a putut să primească nicăieri o informaţie clară că aceştia sunt în faţa lor.

Nici unul dintre indigenii pe care îi întreba dacă nu văzuseră sau auziseră de cele trei personaje, nu răspundea pozitiv, aflând însă tot felul de experienţe triste care îl aveau drept autor pe Rokoff.

Peste tot însă avea dificultăţi în a lua legătura cu indigenii, care de îndată ce observau fioroasa lui ceată, fugeau rupând pământul, ascunzându-se în pădure.

Singura soluţie era să meargă singur, înaintea cetei sale şi să prindă eventual, câte un războinic pe care l-ar fi întâlnit în pădure.

Într-o zi, fiind preocupat de gânduri, zări un sălbatic care ridicase suliţa să străpungă un alb rănit, care se ghemuise după un tufiş, la marginea drumului.

Pe alb, Tarzan l-a recunoscut imediat. Era un om pe care l-a întâlnit foarte des, pe vapor.

În memoria lui erau întipărite adânc acele trăsături respingătoare, ochii mici şi apropiaţi, expresia artificială şi mustaţa galbenă şi rară.

Îşi dădu imediat seama că acest om nu fusese printre însoţitorii lui Rokoff din sat. Îi văzuse pe toţi atunci, însă acesta nu fusese printre ei.

Acest amănunt nu avea decât o singură explicaţie: el era cel care fugea înaintea rusului cu femeia şi copilul, iar femeia era Jane Clayton.

Abia acum înţelegea perfect ce spunea Rokoff!

Faţa lui deveni albă ca varul, la vederea feţei suedezului. Pe fruntea lui Tarzan apăru o pată roşie, o veche cicatrice, urmă a unei vechi lupte, când Terkoz îi sfâşiase pielea capului, în bătălia pentru supremaţie în tribul lui Kerchak.

Albul era al lui deci; negrul nu trebuia lăsat să ucidă. Trebuia să intervină înainte ca sălbaticul să îl străpungă pe suedez cu suliţa sa grea. Sări asupra sălbaticului.

Negrul îşi scoase cuţitul din teacă, gata să se apere împotriva acestui atacator, iar rănitul a fost martorul unui duel cum nici în vise nu văzuse: un alb aproape gol luptându-se cu un negru la fel de gol, la început cu arme primitive, apoi cu ce i-a înzestrat natura, ca şi brutele primordiale din care se trăgeau strămoşii lor.

Câtăva vreme Andersson, căci el era, nu l-a recunoscut pe alb. În cele din urmă, şi-a amintit că l-a mai văzut

undeva, rămânând mut de uimire, la ideea că această fiară fioroasă ar fi putut fi elegantul domn englez care fusese prizonier pe *Kinkaid*.

Un nobil englez!

Aflase identitatea prizonierilor de pe *Kinkaid*, de la lady Greystoke în timpul fugii în susul râului Ugambi, dar mai înainte, la fel ca şi ceilalţi din echipaj, habar nu avea cine sunt captivii.

Lupta se terminase. Tarzan a trebuit să-şi ucidă adversarul, care nu voia să se predea în nici un fel.

Suedezul îl văzu ridicându-se, lângă cadavrul inamicului său, punând un picior pe gâtul acestuia şi scoţând înfiorătorul strigăt de sfidare al maimuţoiului victorios.

Andersson se cutremură din cap până în picioare.

Tarzan se întoarse către el. Faţa lui era rece şi crudă, iar în privirile uriaşului alb, suedezul îşi citi sentinţa de condamnare la moarte.

— Unde este soţia mea? Strigă Tarzan. Unde este copilul meu?

Andersson a încercat să îi răspundă, dar un acces de tuse îl înăbuşi.

Avea înfiptă în piept o săgeată lungă, iar când tuşi, sângele din plămânul rănit îi izbucni deodată pe gură şi pe nas.

Tarzan aşteptă să îi treacă acest acces de tuse.

Drept ca o statuie, rece, aspru şi fără milă, stătea şi privea la suedez, în intenţia de a smulge informaţii de la el, apoi să îl ucidă.

În cele din urmă, tuşea şi hemoragia s-au oprit şi rănitul a încercat să vorbească din nou. Tarzan a îngenunchiat, apropiindu-şi urechea de buzele lui Andersson.

— Soţia şi copilul, repetă el. Unde sunt?

Andersson arătă în lungul drumului.

— Rusul... i-a prins, şopti el.

— Tu cum ai ajuns aici? A continuat Tarzan. De ce nu eşti împreună cu Rokoff?

— Ne-au ajuns din urmă, îl lămuri Andersson, cu o voce atât de slabă încât Tarzan abia înţelegea ce i se spune.

Rănitul a mai spus:

— Ne-au ajuns. Eu m-am luptat dar ajutoarele mi-au fugit. M-au prins după ce am fost rănit. Rokoff a dat ordin să fiu lăsat aici drept hrană pentru hiene. El ţi-a luat soţia şi copilul.

— Dar tu ce făceai cu ei, unde îi duceai? Mai întrebă Tarzan, apropiindu-se furios de suedez, cu ochii arzând de ură şi răzbunare. Abia se putea reţine să nu îl nimicească pe cel din faţa lui.

Tarzan a reluat discuţia:

— Vorbeşte, ce-ai făcut cu soţia mea şi cu fiul meu? Vorbeşte de îndată sau te ucid! Hai, roagă-te! Spune-mi tot sau te voi sfâşia în bucăţi!

O mare mirare apăru pe faţa lui Andersson.

— De ce? Şopti el. Nu le-am făcut nici un rău. Am vrut să îi scap din mâinile rusului. Soţia ta a fost bună cu mine, când era pe *Kinkaid*, iar pe copilaş l-am auzit deseori plângând. Am şi eu o soţie şi un copil în Christiania, aşa că nu puteam să mă împac cu gândul să îi ştiu pe ai tăi despărţiţi şi prizonieri ai lui Rokoff.

Urmă o scurtă pauză, după care a reluat ideea:

— Asta este tot. Am eu figura unui om care a făcut atâta drum numai de dragul de a face rău? Termină acesta arătând săgeata înfiptă adânc în pieptul său.

După felul în care vorbise şi din expresia feţei lui, Tarzan şi-a dat seama că a spus adevărul.

Ceea ce dădea greutate vorbelor sale, era faptul că rana din piept îi pricinuia mai multă suferinţă decât îl înspăimânta Tarzan.

Ştia că va muri, aşa că nici o ameninţare nu avea efect asupra lui. Dar se vedea că se străduieşte ca englezul să cunoască întreg adevărul şi să nu fie greşit judecat de acesta, ci să rămână cu convingerea că suedezul a acţionat corect.

Tarzan se lăsă în genunchi lângă muribund.

— Îmi pare foarte rău, zise el simplu. Nu m-am aşteptat să găsesc decât bandiţi în tovărăşia lui Rokoff. Se pare că am greşit. Dar să nu discutăm despre asta, pentru că este ceva mai important şi mai grabnic de făcut. Trebuie să te duc într-un loc unde poţi fi îngrijit şi să te vindeci cât mai repede.

Suedezul zâmbi trist şi clătină din cap.

— Du-te şi caută-ţi familia, zise el. Eu sunt ca şi mort. Dar mă înfior la gândul hienelor. Ai milă şi ucide-mă înainte să pleci.

Tarzan se cutremură la auzul acestor cuvinte.

Cu câteva momente înainte era gata să îl ucidă pe acest om, dar acum nu i-ar fi făcut nici un rău, considerându-l prieten.

Îi ridică uşor capul, sprijinindu-l pe braţe, ca să îi schimbe incomoda poziţie în care se afla.

Accesul de tuse şi teribila hemoragie l-au apucat din nou pe suedez, care a rămas apoi cu ochii închişi, nemişcat.

Tarzan îl crezu mort, dar suedezul deschise ochii şi îl privi lung. Oftă şi vorbi, slab, într-o şoaptă abia perceptibilă:

— Mi se pare că foarte curând vom avea o furtună mare, mai zise el.

Apoi, muri.

CAPITOLUL XI
Tambudza

Tarzan a săpat o groapă nu prea adâncă pentru bucătarul de pe *Kinkaid*, sub al cărui exterior respingător bătuse o inimă cavalerească.

Atât a putut face, în această junglă sălbatică, pentru omul care îşi dăduse viaţa pentru soţia şi copilul lordului de Greystoke.

Porni apoi în urmărirea lui Rokoff.

Era pe deplin convins că femeia care fugise de Rokoff înaintea lui era într-adevăr Jane şi că ea căzuse din nou în mâna rusului.

I se părea că merge ca melcul, deşi avea o viteză de deplasare considerabilă.

Cu multă greutate a reuşit să găsească urmele trecerii rusului în acea parte de pădure africană, datorită unor dese încrucişări de poteci şi unei mai dese circulaţii a sălbaticilor.

Urma albului fusese ştearsă de cea a cărăuşilor indigeni care îl urmau, iar peste aceste urme apăreau altele, ale altor indigeni sau fiare sălbatice.

Era o încercare grea să găsească urma unui european prin desişul pădurii. Mergea şi bazându-se pe mirosul său fin, pentru a se convinge că este pe calea cea bună.

Cu toată osteneala sa, noaptea l-a apucat din nou într-un loc unde era sigur că greşise din nou drumul.

Ştia însă că ceata sa de animale fioroase se ţine după el după miros şi avusese grijă să lase urme vizibile ale trecerii lui, frecându-se de viţa sălbatică ce creştea ca o perdea de nepătruns, de o parte şi de alta a cărării lăsând semne distincte pentru cei care veneau după el.

Odată cu lăsarea întunericului, începu şi o ploaie deasă, aşa că nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să aştepte până dimineaţa, la adăpostul insuficient al unui copac mare. Dar şi după ce s-a luminat, ploaia a continuat, devenind torenţială.

O săptămână întreagă, soarele a fost după nori groşi, iar ploaia violentă a continuat cu dese furtuni, care au şters toate urmele din pădure, făcând inutile cercetările lui Tarzan.

În tot acest timp, nu a văzut nici un sălbatic, dar nici pe careva dintre animalele sale, fiind acum convins că i s-a pierdut şi lui urma.

Ţinutul în care se afla îi era în totalitate străin şi nu putea socoti exact direcţia în care se deplasa, pentru că ziua nu era soare, iar noaptea nu erau stele sau. Lună, după care ar fi putut să se ghideze.

Când în a şaptea zi soarele a răsărit, Tarzan era într-o stare vecină cu disperarea.

Pentru prima dată în viaţă se rătăcise în pădure.

Dar pentru a i se întâmpla lui aşa ceva, era semn că era urmărit de o soartă nemiloasă.

Undeva, în ţinuturile acestea sălbatice, se găseau soţia şi fiul lui, în ghearele fiarei de Rokoff.

Prin ce încercări au trecut ei în decursul acestor şapte zile groaznice, când natura l-a împiedicat să îi caute?

Îl ştia foarte bine pe Rokoff, că acesta simţind că Tarzan se află pe urmele sale, nu se va da în lături de la cele mai mizerabile fapte, pentru a se răzbuna.

Acum, soarele strălucea puternic, însă Tarzan nu ştia în ce direcţie să mai meargă.

Ştia că Rokoff a părăsit linia râului ca să îl urmărească pe Andersson, dar nu ştia dacă a continuat drumul spre interior sau spre râu.

De la o vreme, Tarzan a observat că râul se îngustează, iar viteza curentului creşte, aşa că nu mai era navigabil decât pe încă o mică distanţă spre izvor.

Dar dacă Rokoff nu se deplasează paralel cu apa, încotro a luat-o?

Judecând după cele spuse de Andersson, se convinsese că intenţia suedezului a fost ceva peste măsură de greu: să traverseze întreg continentul şi să ajungă în Zanzibar.

Întrebarea era dacă şi Rokoff ar fi îndrăznit să se aventureze într-o asemenea incursiune primejdioasă.

Dar împins de frică, probabil să fi încercat şi aşa ceva, cunoscând că este urmărit de o hoardă de animale condusă de Tarzan care dorea să se răzbune pentru tot ce i s-a întâmplat.

În cele din urmă, Tarzan se hotărî să îşi continue drumul spre nord-est, în direcţia Africii germane de Est, unde va întâlni sălbatici de la care s-ar putea informa mai bine.

A doua zi după încetarea ploii, intră într-un sat indigen, ai cărui locuitori se refugiaseră cu toţii în tufişuri, de îndată ce l-au văzut.

Pe Tarzan l-a indispus această atitudine, aşa că îi urmări şi după scurtă vreme ajunse din urmă un războinic tânăr.

Acesta era atât de speriat, încât nu mai era în stare să se apere. Şi-a aruncat armele trântindu-se la pământ, ţipând şi uitându-se cu groază la cel care îl prinse.

Cu multă greutate, Tarzan a reuşit să îl liniştească, vorbindu-i liniştit, întrebându-l de ce le-a fost tuturor frică de el şi au fugit atât de înspăimântaţi.

A aflat, după multă osteneală, că un grup de albi au trecut prin acel sat cu câteva zile în urmă şi indigenilor li s-a spus că după ei vine un drac alb, îngrozitor, care îi urmăreşte.

Negrul a recunoscut în Tarzan pe demonul alb descris de cei care au trecut pe acolo şi se aştepta să vadă în urma lui restul de draci deghizaţi în maimuţe şi pantere.

Tarzan a înţeles că aici este mâna lui Rokoff.

Rusul a încercat să îi pună piedici, spunând sălbaticilor toate acestea, bazându-se pe superstiţia lor.

Tânărul războinic îi mai spuse lui Tarzan că albul care conducea expediţia le promisese negrilor o recompensă fabuloasă dacă îl ucid pe demonul alb, iar toţi indigenii erau foarte hotărâţi să facă asta. Dar de îndată ce l-au văzut, sângele le-a îngheţat în vine.

Văzând că Tarzan nu are nici o intenţie de atac, sălbaticul şi-a recăpătat curajul şi la cererea lui, l-a condus în sat, strigând după ceilalţi să se întoarcă la casele lor.

— Veniţi înapoi! le zise el. Demonul cel alb ne-a făgăduit că nu ne va face nici un rău, dacă vă întoarceţi şi îi răspundeţi la întrebări.

Unul câte unul, sfioşi, au apărut sălbaticii, dar se vedea foarte clar că teama lor încă nu s-a risipit.

Majoritatea dintre ei aruncau tot timpul priviri piezişe spre Tarzan.

Şeful satului a fost primul care s-a întors în sat şi tocmai cu acesta dorea Tarzan să discute. Intră în vorbă cu el, fără să mai piardă nici o clipă.

Acesta era un individ scund şi solid cu o înfăţişare ce denota degenerare avansată, având şi nişte braţe lungi ca de maimuţă.

Întreaga sa făptură dădea impresia de om ascuns şi şiret. Numai groaza superstiţioasă ce o stârniseră poveştile ce i le spuseseră albii şi negrii din ceata lui Rokoff îl opreau să nu sară asupra lui Tarzan şi să îl ucidă pe loc, pentru că acel trib era de canibali.

Dar de teama că acesta ar fi într-adevăr un demon şi ca mai departe în junglă, aşteptau alţi draci numai un semn, îl reţinea pe M'ganwazam să nu atace.

Tarzan îi puse mai multe întrebări şi comparând cele spuse de şef şi de tânărul războinic, a tras concluzia că întreaga caravană a lui Rokoff se retrăgea înfricoşată către îndepărtata coastă de est a Africii.

A mai aflat că unii dintre indigenii rusului au dezertat. Chiar în acel sat Rokoff a spânzurat pe cinci dintre ei pentru furt şi dezertare.

Judecând totuşi după ceea ce M'ganwazam a aflat de la indigenii care îl însoţeau pe rus, era limpede că nu parcurg distanţe mari, dar va fi părăsit pe rând de toţi indigenii, lăsându-l singur.

M'ganwazam a negat că printre albi s-ar afla o femeie cu un copil, dar după accentul lui, Tarzan s-a convins că minte.

Ca să se asigure, a mai adus vorba de aceştia de câteva ori, dar nu reuşi să surprindă pe faţa şefului nici o tresărire că nu ar spune adevărul.

El o ţinea morţiş că nu erau nici femei şi nici copii printre albi.

Tarzan îi ceru ceva de mâncare şi după o mică tocmeală reuşi să obţină o cină.

În tot acest timp, a încercat să mai descoase şi pe alţii din trib, mai ales pe tânărul războinic pe care îl prinsese în tufişuri, dar prezenţa lui M'ganwazam le pecetluia buzele.

În cele din urmă, s-a convins că aceşti oameni ştiau mai mult decât i s-a povestit despre rus, Jane sau copil şi se hotărî să rămână acolo peste noapte, în speranţa că ar putea afla şi alte lucruri.

A rămas surprins când, spunându-i şefului hotărârea lui de a rămâne peste noapte în sat, acesta şi-a schimbat total atitudinea.

Până atunci M'ganwazam îşi manifestase evident neplăcerea şi suspiciunea, dar acum deveni cel mai amabil şi îndatoritor dintre gazde.

Îi oferi imediat cea mai bună colibă din sat, din care dădu afară, fără prea multe discuţii pe cea mai bătrână dintre soţiile sale, iar el s-a mutat să doarmă în coliba uneia dintre soţiile lui mai tinere.

Dacă s-ar fi întâmplat ca Tarzan să îşi aducă aminte de răsplata princiară pe care a oferit-o Rokoff negrilor dacă reuşesc să îl ucidă, ar fi înţeles cu mult mai repede motivul rapidei schimbări de atitudine a şefului.

Acesta îşi făcuse desigur socoteala că albul va dormi liniştit într-o colibă, uşurându-se posibilitatea capturării

sale şi a obţinerii recompensei făgăduite de rus.

De aceea a stăruit, cum s-a priceput mai bine, ca Tarzan să se retragă cât mai devreme în colibă, pentru a se odihni după oboseala acumulată după atâta drum.

Tarzan era dezgustat de ideea că ar dormi într-o murdară colibă de sălbatici, dar se hotărî să facă şi aşa ceva, numai ca să nu scape ocazia de a discuta cu vreunul dintre tinerii, care vor şedea în jurul focului ce îl va aprinde în centrul colibei, în încercarea lui de a descoase pe cineva, pentru descoperirea adevărului.

Primi deci invitaţia şefului, obiectând însă că ar vrea să stea într-o colibă cu tineri.

A motivat cererea sa, spunând că nu vrea ca o femeie bătrână, mai ales că este şi una dintre soţiile şefului, să doarmă altundeva din cauza lui.

Babornița cea ştirbă zâmbea prosteşte, manifestându-şi mulţumirea faţă de atitudinea cavalerească a lui Tarzan.

Ideea a fost acceptată, mai ales că se potrivea cu planul şefului. Tarzan putea fi capturat mai uşor, dacă era înconjurat de o ceată de războinici.

Consimţi imediat, aşa că după puţină vreme, Tarzan se găsi instalat într-o colibă, aproape de porţile satului.

Pentru că în seara aceea trebuia să aibă loc o ceremonie cu dans în onoarea unei cete de vânători întorşi de curând acasă, el a fost lăsat singur în colibă, M'ganwazam explicându-i că tinerii trebuie să ia parte la ceremonie.

Dar de îndată ce Tarzan a fost instalat în coliba sa, şeful i-a adunat în jurul lui pe tinerii războinici pe care i-a ales să stea cu demonul alb în acea noapte.

Nici unul nu era entuziasmat de planul şefului, fiind cu toţii stăpâniţi de o frică superstiţioasă faţă de uriaşul acesta alb.

Însă cuvântul şefului este lege pentru săteni, aşa că nici unul nu a încercat să refuze serviciul pe care trebuia să îl ducă la bun sfârşit.

Pe când M’ganwazam îşi expunea planul în şoaptă, baba căreia Tarzan îi dăduse înapoi coliba, se învârtea în jurul bărbaţilor, prefăcându-se că întreţine focul, în realitate dorea să tragă cu urechea la convorbirea lor.

Tarzan adormise de mai bine de o oră, cu tot zgomotul care era afară, când simţurile lui l-au trezit la auzul unor mişcări de parcă cineva s-ar fi furişat în colibă.

Din focul care fusese aprins nu au mai rămas decât câţiva tăciuni arşi, care cu raze slabe de lumină accentuau şi mai mult întunericul, în loc să lumineze.

Totuşi, Tarzan simţi că acolo mai era cineva, care se apropia de el.

Probabil că era unul dintre tovarăşii lui de noapte, care se întorcea de la ceremonie, dar după cum auzea el, dansul încă mai continua.

Cine putea să fie acela care îşi dădea întreaga osteneală să îşi ascundă identitatea.

Când persoana s-a apropiat la numai un pas de el, Tarzan sări de partea cealaltă a colibei, cu suliţa ridicată asupra capului.

— Cine este acolo? întrebă el cu voce puternică. Cine îndrăzneşte să se furişeze prin întuneric ca o leoaică flămândă?

— Tăcere, Buana, îi răspunse o voce hodorogită. Sunt eu Tambudza, căreia nu ai vrut să îi iei coliba, pentru a lăsa o biată bătrână fără casa ei, în noaptea cea rece.

— Şi ce vrea Tambudza de la Tarzan?

— Pentru că ai fost atât de bun cu mine, cu care nimeni nu mai este acum bun, vreau să te anunţ ceva, în schimbul bunătăţii tale de azi.

— Să mă previi adică? De ce?

— M’ganwazam a ales anume nişte tineri războinici care să doarmă cu tine, în colibă.

Baba a continuat:

— Eram lângă ei, când am auzit ordinele pe care le dădea băieţilor. Vor veni după miezul nopţii.

După o scurtă pauză, a mai spus:

— Dacă te găsesc dormind, vor sări asupra ta şi te vor omorî, iar dacă nu vei dormi, se vor preface osteniţi şi se vor preface că dorm, aşteptând ca tu să adormi şi să te omoare atunci. M'ganwazam este hotărât să câştige recompensa pe care a promis-o albul.

— Uitasem de asta, zise Tarzan mai mult pentru sine.

Apoi, a adăugat:

— Şi cum speră şeful să încaseze răsplata, acum când albii au plecat de aici şi s-au dus aiurea, departe.

— Nu sunt departe, replică Tambudza. Şeful ştie unde este tabăra lor. Oamenii noştri îi pot ajunge, pentru că ei merg încet.

— Unde sunt? întrebă Tarzan.

— Vrei să mergi la ei? întrebă baba în loc de răspuns.

— Da, dacă îmi spui unde sunt.

— Nu ştiu să îţi explic prea bine, dar pot să te conduc eu până acolo, Buana.

În mijlocul aceste discuţii, nici unul nu a observat o siluetă mică, care s-a furişat în întunericul colibei, până aproape de ei şi nici nu au simţit când a plecat.

Era micul Bulour, un fiu al şefului de la o altă soţie, un drac de copil, degenerat şi răzbunător, care o ura şi o spiona pe Tambudza tot timpul, ca să îi spună şefului de orice abatere a ei de la obiceiurile tribului.

— Sa mergem atunci, o îndemnă Tarzan, să plecăm de aici cât mai repede.

Acestea au fost şi ultimele cuvinte auzite de Bulour, pentru că imediat a ieşit, alergând în direcţia în care şedea tatăl lui. Acesta sorbea dintr-o cană, berea puturoasă a indigenilor şi se distra de salturile şi dansul sălbatic al canibalilor.

Pe când Tarzan şi Tambudza se strecurau prin întuneric, doi războinici dintre cei mai iuţi au pornit şi ei în aceeaşi direcţie, dar pe un alt drum.

După ce s-au îndepărtat puţin, Tarzan a întrebat-o pe babă, dacă nu cumva a văzut cu albii şi o femeie albă cu un copil.

— Ba da, Buana, răspunse Tambudza, era şi o femeie cu ei, care avea un copilaş, o păpuşă mică, albă. A murit aici în satul nostru de friguri şi l-au îngropat.

CAPITOLUL XXII
Dezamăgirea

Când Jane Clayton s-a deşteptat din leşin, îl văzu pe Andersson aplecat asupra ei, ţinând copilul în braţe. O fixă cu privirea, în timp ce pe faţa femeii a apărut o expresie de jale şi groază.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el. Îţi este rău?

— Unde îmi este copilul? strigă ea, fără să răspundă la întrebarea pe care i-a pus-o suedezul.

Acesta îi întinse copilul înfăşat, dar ea a refuzat să îl ia.

— Nu este al meu. Ai ştiut că nu este al meu. Eşti un diavol, ca şi rusul.

Ochii albaştri spălăciţi ai lui Andersson se deschiseră mari de surpriză.

— Nu este al tău? exclamă el. Nu. Mi-ai spus că băieţelul tău se află pe *Kinkaid*!.

— Nu acesta, ci celălalt! răspunse Jane cu o voce disperată. Trebuie să fi fost doi, dar eu nu am ştiut şi de acesta.

— Nu a mai fost nici un alt copil. Eu am crezut că este al tău. Îmi pare foarte rău!

Andersson dădea semne de nervozitate, schimbându-şi greutatea când pe un picior, când pe altul.

Jane şi-a dat seama că suedezul habar nu avea de adevărata identitate a copilului.

Deodată copilaşul a început să plângă şi să se frământe în mâinile suedezului, aplecându-se cu mânuţele lui, încercând să ajungă la Jane.

Ea nu a putut rezista la această chemare afectuoasă şi cu un ţipăt uşor, sări în picioare, strânse copilaşul la piept şi cu faţa ascunsă în scutecele murdare, plânse în tăcere câteva minute.

Supărarea şi dezamăgirea pe care le simţise la constatarea că acest copil nu este Jack al ei, au făcut loc unei mari speranţe. După toate necazurile, poate era o minune, ca băiatul ei nu a fost în mâinile lui Rokoff şi nu a fost îmbarcat pe *Kinkaid*.

Copilaşul scâncea şi Jane simţi milă pentru acest mic orfan, părăsit în pădurea africană fără nimeni pe lume.

Deşi sufletul ei era zbuciumat, inima ei de mamă nu a putut lăsa ca acest copil să sufere.

— Nu îţi închipui al cui este acest copil? întrebă ea pe Andersson.

Acesta dădu negativ din cap.

— Nu, răspunse el. Dacă nu este al tău nu pot să ştiu al cui poate fi. Rokoff zicea cu toată convingerea că este al tău.

Văzând că Jane îl priveşte cu mirare, a continuat:

— Acum ce ne facem cu el? Eu nu mă pot întoarce pe *Kinkaid*, pentru că Rokoff m-ar împuşca. Dar tu te poţi întoarce. Te conduc până la mare, iar acolo un negru te va duce până la vapor. Ce zici?

— Nu, nu, se opuse Jane, pentru nimic în lume! Mai bine mor decât să cad în mâinile acelui om.

— Atunci ce doreşti să facem?

— Mergem înainte, luând acest sărman copil cu noi. Cu voia lui Dumnezeu, vom fi salvaţi într-un fel sau altul.

Au pornit din nou la drum, luând cu ei şase indigeni din tribul Mosul, pentru a-i ajuta la transportul proviziilor şi a pânzelor de cort pe care Andersson le strecurase în barcă, când a pregătit fuga lor de pe vapor.

Zilele şi nopţile de chin pe care le-a îndurat tânăra femeie se contopiră într-un coşmar, pierzând orice calcul al timpului.

Nu mai era în stare să spună dacă este în junglă de câteva zile sau de câţiva ani.

Singurul punct luminos în acea eternitate plină de grozăvii şi suferinţe era acest mic copil, de care inima ei se

lipi cu putere.

Într-un fel, acest micuţ străin a umplut golul dureros făcut după răpirea propriului ei fiu.

Desigur că nu era. Acelaşi lucru; totuşi observa zi de zi, că dragostea ei de mamă învăluie acest orfan din ce în ce mai mult, până când, uneori, rămânea cu ochii închişi, pierdută într-un vis, în care trupul cel mic şi cald de la pieptul ei era cu adevărat fiul ei.

Înaintarea lor a fost foarte dificilă.

Din când în când, aflau de la indigenii care veneau de pe coastă în expediţii de vânătoare, că Rokoff nu a ghicit încă direcţia deplasării lor.

Acest amănunt, împreună cu dorinţa de a asigura femeii nobile o călătorie cât mai plăcută, îl făcură pe Andersson să înainteze încet, în etape scurte şi facile, cu multe popasuri.

Insista de multe ori, să ducă el copilaşul pe drum. În multe alte moduri, încerca să uşureze drumul, ca să nu o epuizeze pe Jane.

Suferise de cea mai mare durere, la descoperirea greşelii pe care o făcuse, înşelându-se asupra identităţii copilaşului, iar după ce tânăra femeie s-a convins pe deplin că în tot ce făcuse, a fost condus de motive pur cavalereşti, ea nu l-a mai lăsat să se tot învinovăţească pentru o greşeală, pentru care nu era deloc vinovat.

La sfârşitul fiecărei zile de marş, Andersson avea grijă să se construiască un adăpost comod pentru Jane şi copil.

Cortul ei era întotdeauna aşezat în cea mai favorabilă poziţie, iar gardul de mărăcini era cel mai tare şi de nepătruns pe care cei din tribul Mosuli îl putea construi.

Hrana ei era întotdeauna cea mai bună ce se putea găsi printre proviziile lor şi aşa nu prea îndestulătoare.

Jane era impresionată de politeţea şi întreaga purtare a acestui om. Faptul că atâta nobleţe s-a ascuns într-un om cu un exterior atât de respingător era pentru Jane un mister.

Când a aflat că Rokoff nu era decât la câţiva kilometri de ei şi că în cele din urmă a descoperit direcţia în care mergeau, au început să înainteze mai repede.

Andersson a cumpărat o barcă de la şeful unui sat, care se găsea la o mică distanţă de râul Ugambi, pe malul unui afluent al acestuia şi au pornit-o pe râu în sus.

O vreme Rokoff le-a pierdut urma datorită vitezei lor sporite de deplasare.

Au mers până acolo unde râul nu mai era navigabil, apoi au părăsit barca, luând-o din nou pe jos.

Din nou înaintarea a devenit dificilă, înceată şi primejdioasă.

După ce au părăsit cursul râului, copilaşul s-a îmbolnăvit de friguri.

Andersson cunoştea rezultatul acestei boli, dar nu avea inima să îi spună lui Jane adevărul.

Văzuse şi el că tânăra femeie ajunsese să iubească acest copil de parcă ar fi fost al ei.

Dar starea micuţului excludea orice înaintare. Andersson s-a retras la o mare distanţă de drumul principal, construind o bază, într-un luminiş, pe malul unui pârâu.

Aici, Jane îşi petrecea tot timpul îngrijind micuţul bolnav. Dar ca şi cum necazurile şi durerile nu erau suficiente, au mai primit o lovitură.

Unul dintre indigeni, care s-a dus în cercetare prin pădure, a adus vestea că Rokoff îşi stabilise sediul în apropierea lor şi era evident pe urmele lor, către acel loc, pe care îl socotiseră o ascunzătoare perfectă.

Informaţia aceasta nu putea duce decât la o singură soluţie şi anume părăsirea taberei şi să fugă.

Jane Clayton îl cunoştea foarte bine pe rus ca să nu fie sigură că o va despărţi de acel copilaş îndată ce îi va prinde şi mai ştia că această despărţire înseamnă moarte sigură pentru acesta.

În timp ce înaintau prin vegetaţia deasă şi încâlcită, pe cărări neumblate de foarte mult timp, cărăuşii indigeni au dezertat pe rând. Aceşti oameni au fost credincioşi şi au dus greul expediţiei, fără să se plângă, până nu au fost în primejdia de a fi ajunşi de Rokoff.

Au auzit atâtea de cruzimea rusului, încât aveau o frică de moarte de acesta.

Iar acum când ştiau că vor fi prinşi de el, nu au mai avut curaj şi au fugit, lăsându-i pe cei trei albi singuri.

Şi totuşi Andersson şi Jane Clayton îşi continuau fuga. Suedezul mergea înainte, ca să facă drum unde nu era cărare, aşa că mai tot timpul Jane era nevoită să poarte copilul.

Au mers zile întregi. Într-una din seri însă şi-au dat seama că vor fi prinşi.

În spatele lor, din ce în ce mai aproape, se auzea zgomotul unui grup numeros, care înainta pe cărarea pe care ei o făceau.

Când urmăritorii au ajuns foarte aproape, Andersson a ascuns-o pe Jane după un copac mare, acoperind-o cu un maldăr de uscături.

— Cam la vreo doi kilometri de aici este un sat, îi zise el. Mi l-a arătat unul dintre indigeni. Eu îl voi face pe rus să îţi piardă urma şi atunci mergi în sat. Cred că şeful este prietenos cu albii. Oricum, altă soluţie nu avem.

— Dar tu ce vei face?

— Ascultă-mă! o întrerupse suedezul. În sat să încerci să îl înduplеci pe şef să îţi dea oameni să te conducă înapoi spre mare. Mai curând sau mai târziu va ancora un vas şi atunci vei fi salvată. La revedere şi noroc la drum, doamnă!

— Dar tu unde te duci? reluă ea. Nu poţi să te ascunzi şi tu aici cu mine şi să mergem împreună înapoi spre coastă?

— Trebuie să îi spun rusului că ai murit, ca să nu te mai caute, zise Andersson zâmbind.

— Şi de ce nu te întâlneşti apoi cu mine? insistă Jane.

Andersson dădu din cap.

— Nu cred că mă voi mai întâlni cu cineva, după ce îi voi spune că ai murit.

— Sven, nu se poate aşa ceva. Este îngrozitor!

În inima ei însă ştia ce soartă îl aşteaptă pe Andersson. Rusul nu va sta pe gânduri şi se va răzbuna pentru tot ce făcuse suedezul împotriva lui.

Andersson nu a mai spus nimic. I-a făcut semn să tacă arătându-i cărarea pe unde au venit.

— Nu îmi pasă de nimic, şopti Jane. Voi face şi eu tot ce pot, ca să te scap. Dă-mi revolverul tău. Ştiu să trag şi poate aşa, amândoi vom putea să îi ţinem la distanţă, până găsim un mijloc de scăpare.

— Nu se poate, doamnă, replică Andersson. Ne vor împuşca pe amândoi şi atunci chiar că nu aş mai putea face ceva.

Continuă în şoaptă:

— Gândeşte-te la copil şi la tine. Ce crezi că veţi face, dacă Rokoff vă prinde. Fă mai bine aşa cum spun eu. Ia carabina şi muniţia. Poate le vei folosi mai bine.

Împinse în adăpostul improvizat pentru Jane şi copilaş, arma şi cartuşiera, după care s-a îndepărtat.

Jane s-a uitat după el, cum mergea înapoi pe cărare, ca să iasă înaintea caravanei rusului. După câteva minute, la o cotitură l-a pierdut din vedere.

Primul ei impuls a fost să îl urmeze. Înarmată cu puşcă ar fi putut poate face ceva pentru el.

În afară de asta, nu putea să sufere ideea de a rămâne singură în jungla înfricoşătoare, fără un prieten la nevoie.

Voia să părăsească adăpostul cu intenţia de a-l ajunge pe Andersson, cât mai repede cu putinţă.

Şi-a aruncat ochii asupra copilaşului.

Ce roşii îi erau obrăjorii!

Ce culoare nefirească!

Îşi puse faţa pe pielea fierbinte a copilului. Scoase o exclamaţie de groază şi sări în picioare pe cărare.

Carabina şi cartuşiera le-a uitat acolo în adăpost, unde le pusese Andersson.

Uitase acum şi de rus şi de suedez şi de marea primejdie care era foarte aproape.

Prin creierul ei trecea o singură idee, că acest copil neputincios era bolnav de friguri tropicale şi ea nu mai era în stare să facă nimic pentru a-i uşura suferinţele.

Singurul ei gând era să găsească pe cineva care să o ajute, vreo femeie care se pricepea la boli. Îşi aminti de satul cu indigeni prietenoşi de care vorbise Andersson.

De ar ajunge odată acolo, la timp!

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Porni ca o căprioară speriată în direcţia indicată de suedez.

Departe, în spatele ei, s-au auzit deodată strigăte, câteva împuşcături, apoi linişte deplină.

Ştia acum că Andersson l-a întâlnit pe Rokoff.

După o jumătate de oră de mers, a ajuns într-un sat cu colibe de stuf.

Imediat a fost înconjurată de bărbaţi, femei şi copii, care o năpădiră cu sute de întrebări, din care ea nu înţelegea nimic.

În încercarea ei de a fi înţeleasă, arăta spre copilaşul care plângea de ţi se rupea inima, repetând mereu:

— Friguri, friguri…, friguri…

Indigenii nu au înţeles cuvintele ei, dar au priceput cauza deznădejdii ei. Una dintre femei a condus-o într-o colibă, unde împreună cu altele au început să facă ce ştiau, pentru liniştirea şi alinarea suferinţelor micuţului.

În cele din urmă, a apărut şi moaşa satului, cu descântecele ei, care după ce a făcut un foc în faţa copilaşului, a fiert într-un vas de pământ un amestec de ierburi, făcând tot timpul semne ciudate cu mâna, deasupra vasului şi a copilului, mormăind stranii cântece monotone.

După un timp, a înmuiat vârful cozii unei zebre în fiertură şi mormăind fără încetare, a scuturat câteva picături peste faţa copilaşului.

Apoi a plecat, dar celelalte au rămas văitându-se şi jelind, de Jane credea că va înnebuni.

Ştia însă că tot ce făceau era din bunătatea lor sufletească, aşa că a îndurat cu resemnare mută şi răbdare supraomenească, coşmarul îngrozitor al acestor clipe teribile.

Pe la miezul nopţii a auzit mai multe voci, care strigau în întuneric.

Sătenii discutau aprins, dar nu înţelegea nimic din vorbele lor.

După puţină vreme, auzi paşi care se apropiau de coliba în care stătea ea înaintea unui foc mic, împreună cu copilaşul.

Nu era copilul ei, dar cât de drag i-a devenit micuţul acesta, lipsit de orice ajutor pe lume!

Inima ei, lipsită de propriul ei copil, s-a îndreptat către acest orfan fără nume, revărsând asupra lui întreaga ei săptămâni de captivitate de pe *Kinkaid*.

Îi văzu sfârşitul aproape şi cu toate că acest gând o îngrozea, spera ca acest sfârşit să vină mai repede, ca să se termine odată cu, suferinţele micii victime.

Paşii care se auzeau afară se opriră în faţa colibei ei.

Auzi o mică discuţie în şoaptă, iar după un moment intra M’ganwazam, şeful tribului.

Jane Clayton nu îl zărise decât în treacăt, deoarece de îndată ce a intrat în sat, a fost preluată de femeile care doreau să o ajute.

Uitându-se cu atenţie la el, văzu că are o figură răutăcioasă, purtând stigmatul unei degenerări brutale. I se părea că seamănă mai mult cu o gorilă decât cu un om.

A încercat să intre în vorbă cu ea, dar fără succes, aşa că până la urmă a strigat pe cineva.

Ca răspuns la chemarea lui, un alt negru a intrat în colibă. Acesta avea un aspect total diferit de cel al lui M’ganwazam.

Jane Clayton trase concluzia că era dintr-un alt trib.

Noul sosit avea rolul de interpret. De la primele întrebări, Jane şi-a dat seama că este interogată pentru obţinerea unor informaţii utile în viitor.

I s-a părut foarte curios că era întrebată ce va face şi mai ales pe unde dorea să meargă.

Nu avea nici un motiv să păstreze secret aceste lucruri şi zise adevărul.

La întrebarea însă dacă speră să se întâlnească cu soţul ei la sfârşitul călătoriei, a dat negativ din cap.

Atunci, şeful a vorbit, prin interpret, comunicându-i adevărata intenţie a acestei vizite nocturne:

— Am aflat, de curând, de la nişte oameni care locuiesc lângă apa cea mare, că soţul tău a fost în urma ta, în susul râului Ugambi, dar a fost atacat de indigeni şi ucis. Îţi spun toate acestea ca să te cruţ să îţi mai pierzi vremea într-o călătorie lungă, la sfârşitul căreia sperai să îţi întâlneşti soţul. Dacă vrei, te vom duce spre coastă.

Jane îi mulţumi pentru bunătate, ca şi cum inima ei ar fi rămas nepăsătoare la durerea acestei noi lovituri.

Dar a îndurat atât de multe, încât nu mai putea fi atinsă nici de chinurile celor mai dureroase suferinzi, pentru că toate simţurile ei au amorţit.

Stătea cu capul aplecat, uitându-se fără să vadă figura copilaşului din poalele ei.

M’ganwazam a ieşit.

Ceva mai târziu se auzi un zgomot uşor la uşă. Intrase o altă persoană.

Una dintre femeile care şedeau de partea cealaltă a focului, a aruncat nişte vreascuri pe tăciuni.

Lemnele au izbucnit într-o flacără mare, luminând interiorul colibei.

La această lumină, Jane Clayton şi-a dat seama că micuţul murise. De cât timp, nu putea şti.

Un nod greu i s-a pus în gât şi s-a aplecat zdrobită peste scutece, strângând micul ghem cu mâinile la piept.

Câteva momente, în colibă a domnit o linişte deplină.

Un bărbat tuşi lângă Jane şi a strigat-o pe nume.

Ea a tresărit imediat şi ridicând privirea văzu figura înspăimântătoare a lui Nicolai Rokoff.

CAPITOLUL XIII
Fuga

Rânjind diabolic, Rokoff se uită lung la Jane Clayton, apoi i-a luat legătura pe care o ţinea în poală.

Jane a tras colţul unei cârpe peste faţa copilaşului, astfel că cel care nu ştia adevărul, ar fi crezut că micuţul doarme.

— Te-ai obosit degeaba, zise Rokoff, ca să aduci copilul până în acest sat. Dacă îţi vedeai de treabă, îl aduceam eu singur.

Apoi, a continuat:

— Acesta este satul în care şi eu doream să îl aduc. M’ganwazam îl va creşte ca pe propriul său fiu, făcând din el un canibal cumsecade, iar dacă tu te vei întoarce în lumea civilizată, vei avea la ce să meditezi, comparând viaţa civilizată, viaţa de lux pe care o trăieşti, cu mizeria în care este fiul tău.

Zicând acestea s-a îndreptat spre copil.

— Da, a mai spus, îţi mulţumesc că l-ai adus aici în locul meu. Acum te rog frumos să mi-l cedezi, ca să îl predau părinţilor săi adoptivi.

A întins mâinile să primească copilul, având pe figură un rânjet răutăcios.

Dar spre surpriza lui, Jane Clayton se ridică şi fără să protesteze, îi depuse mica legătură în braţe.

— Iată copilul, zise ea. Mulţumesc lui Dumnezeu, că acum îţi va fi peste putinţă să îi mai faci vreun rău.

Rokoff sesizând rostul acestor cuvinte, smulse pânza de pe faţa copilului ca să se încredinţeze de adevărul de care se temea.

Jane Clayton se uită fix în ochii lui.

Era curioasă să vadă dacă Rokoff cunoaşte adevărata identitate a copilului.

Dar dacă până acum câteva momente avusese o oarecare îndoială, aceasta a dispărut imediat ce a văzut furia oarbă a rusului, care văzând că micuţul era mort, a înţeles că răzbunarea lui fusese spulberată, de o forţă cu mult mai puternică.

Cu o mişcare bruscă, rusul a aruncat înapoi copilul în braţele lui Jane şi începu să se plimbe nervos prin colibă, bătând cu pumnii în aer şi înjurând oribil.

În cele din urmă, se opri în faţa femeii şi apropiindu-se de ea, a strigat:

— Râzi de mine? Crezi că m-ai învins? Am să îţi arăt eu, cum i-am arătat şi mizerabilei maimuţe, căreia îi zici soţ, ce înseamnă să te amesteci în planurile lui Nicolai Rokoff.

Se opri puţin, de parcă ar fi vrut ca vorbele sale să aibă o mai mare greutate, apoi a continuat:

— M-ai înşelat cu copilul. Acum nu mai pot face din el un canibal, dar voi face din mama lui, soţia unui canibal, dar numai după ce va fi şi a mea.

Dar dacă el credea că poate să smulgă de la Jane vreo amăgire, se înşelă. Creierul şi inima ei erau amorţite pentru orice ameninţare sau lovitură.

Spre marea sa uimire, un zâmbet slab apăru pe buzele ei. Se gândea cu mulţumire că micul cadavru de lângă ea nu este al fiului ei Jack şi că Rokoff nu cunoştea adevărul.

Cum ar fi vrut să îi spună acest adevăr! Nu îndrăznea însă.

Atâta timp cât Rokoff continua să creadă că acesta a fost copilul ei, atât timp Jack este în siguranţă oriunde s-ar afla.

Desigur, nu ştia deloc unde ar putea fi copilul ei, nici măcar că este viu. Dar exista o mare probabilitate ca acesta să trăiască şi să fie sănătos.

Foarte probabil că acest copil a fost înlocuit cu Jack, fără ştirea lui Rokoff, de unul dintre oamenii lui şi acum se află la adăpost cu cineva la Londra, unde erau suficienţi prieteni să îi poată plăti orice recompensă ar fi cerut răpitorii.

Se gândi la această alternativă de sute de ori, de când descoperise că micuţul pe care Andersson i l-a pus în braţe, în noaptea fugii lor de pe *Kinkaid*, nu era fiul ei.

Dar de atunci, aceste gânduri au fost singurele care i-au adus momente de fericire.

Nu, rusul nu trebuia să afle adevărul, că acesta nu fusese fiul ei.

Îşi dădea seama, că se află într-o situaţie deznădăjduită. Acum când Andersson şi soţul ei probabil sunt morţi, nu mai era nimeni pe lume să o ajute, chiar dacă ar fi ştiut unde se găseşte.

Înţelegea că ameninţarea lui Rokoff nu este o glumă.

Era sigură că va proceda aşa cum a ameninţat-o. Dar aceasta ar fi fost o scăpare, în cel mai rău caz, de toate suferinţele ei.

Trebuia negreşit să găsească o modalitate prin care să câştige timp. Timp în care să se gândească cum să se pregătească pentru ce urmează, încercând să găsească o modalitate de scăpare, dacă ar putea exista.

De viaţă nu îi prea păsa, decât numai dacă i s-ar fi dat prilejul înapoierii la copilaşul ei, dar oricât de slabă era această speranţă, nu voia să renunţe la ea, până în ultimul moment, când va fi faţă în faţă cu cruda realitate, alternativa de a alege între două soluţii: Nicolai Rokoff sau sinuciderea.

— Du-te, zise ea rusului. Du-te şi lasă-mă cu mortul meu! Mi-ai adus atâtea necazuri şi suferinţe şi acum încerci să îmi aduci altele. Eu ce rău ţi-am făcut de mă prigoneşti cu atâta înverşunare?

— Ispăşeşti păcatele maimuţei pe care ţi-ai ales-o, pe când puteai să ai dragostea unui gentleman..., a mea, a răspuns Rokoff.

Apoi a reluat:

— Dar la ce bun să mai discutăm? Vom îngropa aici copilul şi vei merge cu mine în tabăra mea. Mâine te voi

aduce aici ca să te predau noului tău soţ: drăguţul de M'ganwazam. Haide!

Întinse mâna să ia copilul. Dar Jane, care acum era deja în picioare, se dădu la o parte.

— Îl îngrop eu, zise ea. Trimite câţiva oameni să sape o groapă, afară din sat.

Rokoff dorea să termine cât mai repede cu toate acestea şi să se întoarcă în tabără cu victima sa, crezând că apatia ei înseamnă resemnare faţă de soarta care o aşteaptă.

Ieşind din colibă, îi făcu semn să îl urmeze şi după câteva clipe, plecă din sat cu oamenii lui, conducând-o pe Jane la o oarecare distanţă de sat, unde indigenii au săpat o groapă lângă un copac mare.

După ce a înfăşurat copilul într-o cârpă mai mare, Jane Clayton îl coborî uşor în groapă şi întorcându-şi capul, ca să nu vadă bulgării de pământ ce cădeau peste legătura de pânză, şopti o rugăciune lângă groapa orfanului fără nume, care a ajuns în cele mai depărtate locuri ale inimii ei.

S-a ridicat apoi, cu ochii uscaţi, dar suferind puternic şi îl urmă pe rus prin întunericul de nepătruns al junglei, pe o cărare ca o boltă de frunze, care ducea din satul lui M'ganwazam, canibalul negru, până în tabăra lui Nicolai Rokoff, demonul cel alb.

Pe lângă ei, prin tufişurile de nepătruns care străjuiau cărarea, se auzeau paşii moi de carnivore înfometate şi răsunau răcnete îngrozitoare ale leilor ieşiţi la vânătoare. Până şi pământul se cutremura de aceste zgomote teribile.

Cărăuşii au aprins torţe mari, pe care le învârteau deasupra capului într-o parte sau alta, ca să sperie fiarele de pradă.

Rokoff îi tot grăbea să meargă mai repede, iar Jane a înţeles din vocea sa tremurătoare că îi este foarte frică.

Zgomotele acestei nopţi îi aminteau, tot mai mult, de zilele şi nopţile petrecute în junglă, împreună cu zeul ei din pădure: neînvinsul şi neînfricatul Tarzan al maimuţelor.

Atunci nu simţea ce este frica, deşi jungla era ceva nou pentru ea, iar răcnetul unui leu i se părea una dintre cele mai înspăimântătoare sunete de pe întreg pământul.

Câtă deosebire ar fi acum, dacă Tarzan ar fi aici cu ea!

Într-adevăr atunci ar avea toate motivele să dorească o viaţă în sălbăticia aceea. Dar din păcate, el este mort!

I se părea de necrezut să fie aşa ceva adevărat!

Se putea oare ca moartea să se fi abătut asupra uriaşului, cu muşchii atât de puternici?

Nu ar fi crezut, dacă această ştire i-ar fi dat-o Rokoff, pentru că acesta avea toate motivele să mintă.

Dar M'ganwazam, gândea ea, nu avea nici un motiv să o înşele.

Ea nu ştia că rusul vorbise cu canibalul câteva minute mai înainte ca acesta să intre în coliba în care fusese ea adăpostită.

Au ajuns în cele din urmă la marginea taberei, în jurul căreia indigenii angajaţi de Rokoff au ridicat un gard primitiv.

Totul era în cea mai mare dezordine aici.

Ea nu a înţeles ce se întâmplase, dar îl vedea pe Rokoff foarte supărat, iar din crâmpeiele de conversaţie ce le putea prinde, a afla că în timpul cât au lipsit, alţi dezertori au fugit, luând grosul de hrană, arme şi muniţii.

După ce îşi revărsă nervii asupra oamenilor care au mai rămas, rusul s-a întors la locul unde o lăsase pe Jane, în paza a doi marinari.

A apucat-o brutal de o mână, încercând să o tragă în cortul lui. Ea s-a zbătut şi a încercat să scape, timp în care cei doi marinari râdeau de această scenă comică.

Rokoff nu a ezitat să folosească toate mijloacele pentru a duce la îndeplinire planurile sale mârşave.

Începu să o lovească pe Jane peste obraz, până ce o ameţi şi reuşi să o târască în cort.

Unul dintre negri, ordonanţă a lui Rokoff, aprinse lampa şi la o vorbă a stăpânului dispăru.

Jane se prăbuşi la pământ, în mijlocul cortului.

Simţurile ei amorţite îşi reveneau încet, iar gânduri negre o năpădeau.

Îşi roti ochii în jur, în interiorul cortului, uitându-se la fiecare obiect.

Rusul o ridică, încercând să o ducă spre patul de campanie, instalat într-un colţ.

Din cingătoare îi atârna un pistol mare, asupra căruia căzuseră privirile lui Jane şi simţea cum o mănâncă în palmă, ca să apuce cât mai repede mânerul armei.

S-a prefăcut că leşină din nou, dar cu genele întredeschise, aştepta prilejul potrivit, care se va ivi, dacă Rokoff va veni să o ridice şi să o târască în pat.

Un zgomot de la uşă îl făcu pe rus să-şi întoarcă repede capul în altă direcţie.

Arma nu era decât la două degete de mâna ei.

Dintr-o singură mişcare, ca fulgerul, smuci arma din toc, dar chiar în aceeaşi clipă Rokoff se întoarse spre ea, dându-şi seama de pericol.

Ea nu îndrăznea să tragă, de teamă că detunătura va fi auzită de alţi oameni din jur. Iar dacă Rokoff ar fi murit, ar fi căzut în mâinile altora mai răi ca el şi ar fi aşteptat-o o soartă şi mai crudă decât şi-ar fi închipuit-o chiar rusul.

Amintirea celor două brute care râdeau de ea când Rokoff o bătea, era încă vie în mintea ei.

Când rusul cu o înfăţişare cruntă, furios dar înspăimântat se întoarse către Jane, ea ridică pistolul cel greu deasupra capului lui aplicându-i o lovitură teribilă între ochi.

El se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă. Totul s-a petrecut fără nici un sunet. Un moment mai târziu, ea era lângă el, liberă, cel puţin în clipa aceea, lipsită de primejdia de a fi din nou lovită.

Se auzi din nou, afară din cort, acelaşi zgomot care atrăsese mai înainte atenţia rusului.

Nu ştia ce este, dar fiindu-i teamă ca să nu se întoarcă ordonanţa şi să i se descopere fapta, se îndreptă imediat spre masă, unde ardea lampa şi o stinse.

În întunericul complet din interior, se opri puţin, ca să îşi adune ideile şi să se gândească la ce urma să facă, adică la primul pas spre libertate.

În jur erau celelalte corturi, iar dincolo de tabără, jungla sălbatică, plină de animale feroce, mai de temut decât oamenii aceştia îngrozitori.

Avea prea puţine căi de ales, sau chiar nici o perspectivă, măcar pentru a supravieţui câteva zile.

Dar gândul că până în acel moment a trecut cu bine atâtea încercări şi că undeva în lume era un copilaş, care chiar în acele clipe ţipa după ea, se hotărî să mai facă un efort, încercând să traverseze acele ţinuturi groaznice, în căutarea drumului către ocean sau al oricărui drum care ar fi dus spre scăpare.

Cortul lui Rokoff era exact în centrul taberei. În jurul lui, erau corturile marinarilor şi mai departe adăposturile indigenilor, care apărau centrul.

Traversarea printre toate acestea părea un lucru foarte greu, cu prea multe piedici de netrecut. Dar altă cale nu era.

A rămâne în cort, până va fi descoperită, ar însemna să piardă tot ceea ce câştigase până în acel moment.

Aşadar, porni încet, atentă la toate mişcările din jur, mergând în etape, mai întâi încercând să iasă din cort.

A pipăit peste tot, dar nu a găsit ieşirea.

Atunci s-a întors către rusul care zăcea fără suflare. Pipăi şi găsi cuţitul lui de vânătoare, cu care a tăiat imediat pânza de cort, după care a ieşit afară.

Spre imensa ei uşurare, a observat că, după toate aparenţele, ceilalţi s-au culcat.

La lumina aproape stinsă a focului, a văzut o singură santinelă, un indigen, care dormea ghemuit, în partea opusă a focului.

A traversat tabăra, trecând pe lângă adăposturile negrilor, în aşa fel, încât între ea şi santinelă era întotdeauna un cort care să o protejeze de privirile lui.

A ajuns până la gardul de mărăcini.

Afară, în întunericul acelei jungle încâlcite, se auzeau urletele leilor, râsul hienelor şi nenumărate alte zgomote fără nume din junglă.

A rămas o clipă locului, însă ridicând cu curaj capul, a început să dea la o parte gardul, cu mâinile ei delicate.

Deşi s-a înţepat şi s-a zgâriat de nu mai putea opri sângele, lucra fără să se oprească, până ce şi-a croit o gaură prin care s-a putut strecura afară din tabără.

A lăsat în spate, un loc unde ar fi aşteptat-o o soartă mai rea decât moartea.

Înaintea ei, o altă soartă o aştepta, poate chiar moartea, dar o moarte rapidă, fără chinuri şi fără dezonoare.

Porni înainte, departe de acei blestemaţi, fără să-i fie frică şi fără să regrete.

După câteva clipe, jungla a înghiţit-o.

CAPITOLUL XIV
Singură în pădure

Tambudza, conducându-l pe Tarzan spre tabăra rusului, abia se mişca pe cărarea întortocheată din junglă, fiind bătrână şi cu picioarele înţepenite.

Astfel că războinicii trimişi de M'ganwazam ca să îl înştiinţeze pe Rokoff că albul uriaş va fi ucis în noaptea aceea, au ajuns în adăposturile rusului, înainte ca Tarzan şi bătrâna să fi făcut jumătate din drum.

Indigenii au găsit totul în cea mai mare dezordine. În acea dimineaţă, Rokoff a fost găsit ameţit şi plin de sânge în cortul său.

Când şi-a revenit destul ca să îşi dea seama că Jane Clayton a scăpat, l-a apucat o furie fără margini.

Luând carabina din cui, alergă încoace şi încolo, căutând să-i împuşte pe indigenii care fuseseră de santinelă şi nu au păzit aşa cum trebuie tabăra, lăsând femeia să fugă.

Dar câţiva marinari albi, care şi-au dat seama de situaţia precară în care îi aduseră numeroasele dezertări datorită cruzimii lui Rokoff, l-au prins şi l-au dezarmat.

Pe când au sosit trimişii lui M'ganwazam, care abia au apucat să îi spună rusului motivul pentru care au venit şi Rokoff făcea pregătiri pentru drum, veni un alt rând de războinici, gâfâind de oboseală, strigând de la distanţă că uriaşul cel alb a scăpat din sat şi vine să se răzbune pe duşmanii lui.

Într-o clipă, în toată tabăra s-a produs o învălmăşeală de nedescris.

Indigenii care făceau parte din cărăuşii lui Rokoff s-au îngrozit la gândul apropierii uriaşului alb care vâna în pădure cu o fioroasă armată de maimuţe şi pantere după el.

Astfel, până ce albii să-şi dea seama ce se întâmplă, temerile superstiţioase ale sălbaticilor şi-au făcut efectul, cu toţii fugind în desişul junglei.

Totuşi nu au uitat să ia cu ei, chiar în graba cea mai mare, orice obiect de valoare pe care au putut pune mâna.

Rokoff şi cei şapte marinari ai săi au rămas părăsiţi şi jefuiţi în mijlocul acelor sălbăticiuni fără seamăn.

Rusul, după cum îi era obiceiul, îşi înjură tovarăşii, aruncând vina pe ei pentru tot ce s-a întâmplat până atunci, până au ajuns în această situaţie disparată.

Dar de data asta, nimeni nu a măi răbdat să fie înjurat în acest hal.

În mijlocul potopului de ocări, unul dintre ei a scos revolverul şi a tras asupra lui.

Din întâmplare, sau poate pentru că din cauza nervilor, individul nu a ţintit bine, Rokoff a scăpat neatins, dar acest fapt l-a îngrozit peste măsură, făcându-l să fugă îngrozit spre cortul lui.

În timp ce alerga, s-a uitat din întâmplare peste gard, spre pădure şi ceea ce văzu, îi îngheţă sângele în vine de o spaimă care întrecea groaza băgată în el când cei şapte marinari furioşi au început să îşi descarce armele după el.

Ceea ce a văzut era silueta uriaşă a unui alb, pe jumătate gol, care apăruse din tufişuri.

Intrând ca o săgeată în cort, nu se opri, ci trecu mai departe prin tăietura pe care o făcuse Jane Clayton, noaptea trecută.

Rusul înfricoşat alerga ca un iepure gonit de ogari, trecând prin spărtura din gard, pe acolo pe unde scăpase propria sa victimă.

Astfel că, pe când Tarzan se apropia de tabără din partea opusă, rusul a şi apucat să dispară în codru, pe urmele fostei sale prizoniere, Jane Clayton.

La vederea lui Tarzan, care a intrat în tabără cu Tambudza, cei şapte marinari au rupt-o la fugă, dar acesta nu dorea să se răfuiască decât cu Rokoff, pe care îl credea

în cort. Îi lăsă pe ceilalţi să fugă, după ce a văzut că rusul nu era printre ei.

În legătură aceşti marinari, ştia că jungla va avea grijă de ei, făcându-i să plătească, cu vârf şi îndesat pentru toate crimele pe care le-au săvârşit. Nu a greşit, pentru că în acea zonă, alt alb nu a mai fost văzut, în afară de el.

Au găsit cortul lui Rokoff gol, iar Tarzan era gata să pornească în urmărire, când Tambudza i-a atras atenţia că plecare rusului nu putea fi decât rezultatul ştirii despre sosirea sa, dată de M'ganwazam.

— Nu avea alt motiv să plece, aşa în grabă, insistă baba. Dacă vrei să îl găseşti, trebuie să ne întoarcem imediat.

Şi pentru că şi Tarzan a avut aceeaşi idee, nu a mai pierdut vremea să caute urma rusului, ci plecă repede în direcţia satului, lăsând-o pe bătrână să vină în urma lui.

Singura lui speranţă era că Jane este cu Rokoff şi că este încă în viaţă.

În acest caz, nu ar fi fost o chestiune decât de o oră, până să o poată smulge din mâinile lui.

Acum ştia că M'ganwazam este un mişel şi fără îndoială că va trebui să folosească forţa ca să îşi recâştige soţia.

Din această cauză, simţea foarte mult lipsa lui Mugambi, Şita, Akut şi a maimuţelor, dându-şi seama că nu este o joacă să o smulgă pe Jane singur din ghearele unor ticăloşi ca M'ganwazam şi Rokoff.

Dar spre surpriza lui, nu a găsit nici un semn al prezenţei lor în sat!

Nu a mai avut încredere în spusele lui M'ganwazam şi nu a mai pierdut vremea să îl întrebe ceva, aşa că pe cât de neaşteptată i-a fost întoarcerea, pe atât de rapidă i-a fost plecarea. Aflase ce dorea şi nimeni nu îl mai putea opri.

Sărind din copac în copac, se întoarse repede în tabăra părăsită, ştiind că numai de aici putea începe urmărirea lui Rokoff şi Jane.

Sosind în tabără, cercetă totul cu multă atenţie, până a văzut o trecere prin gard, care i-a arătat locul pe unde

cineva a trecut de curând.

Mirosul său fin îi detectase pe cei doi care au fugit pe acea deschizătură, aşa că porni imediat în urma acestora.

Mai departe de el, la o distanţă apreciabilă, o tânără femeie, îngrozită până în adâncul sufletului, mergea cu paşi mărunţi, pe o cărare îngustă, temându-se ca nu cumva un animal sălbatic şi feroce sau un om sălbatic să îi iasă în cale.

În timp ce mergea aşa, fără speranţă, înspre locul unde credea ea că va găsi drumul spre râul Ugambi, a ajuns în locul pe care îl cunoştea foarte bine.

Într-o parte a cărării, lângă un copac uriaş, se afla o grămadă de crengi uscate. Acest loc i s-a întipărit în minte pentru totdeauna.

Acolo a ascuns-o Andersson şi unde acesta probabil că a fost ucis, în încercarea lui de a o scăpa de Rokoff.

La vederea acelei grămezi de crengi, şi-a amintit de carabina şi cartuşiera pe care suedezul i le-a lăsat în ultimul moment şi de care ea uitase cu desăvârşire.

În mână tot mai ţinea revolverul pe care îl smulse din cingătoarea lui Rokoff, dar care nu avea decât şase cartuşe, ceea ce nu era destul nici ca să se apere, dar nici să îşi procure hrană în lunga ei călătorie spre mare.

Cu răsuflarea reţinută, căută sub crengi, pipăind după acea comoară preţioasă, pe care spera să o găsească.

Dar spre marea ei bucurie şi uşurare, găsi numaidecât arma şi cartuşiera plină cu cartuşe.

Când îşi încinse cartuşiera şi simţi greutatea carabinei în mână, un sentiment de siguranţă a pus stăpânire pe ea.

Porni din nou la drum, cu o nouă speranţă în suflet, încredinţată că va ajunge cu bine.

Noaptea dormea în copaci, aşa cum învăţase de la Tarzan. În fiecare dimineaţă pornea voioasă la drum.

Târziu, într-o după-amiază, când era gata să pătrundă într-un luminiş, se opri locului speriată, văzând o maimuţă

enormă apărând din pădure, din partea opusă a luminişului.

Vântul bătea înspre ea, aşa că Jane nu putea fi descoperită, dar nu a stat pe gânduri, ci s-a ascuns într-un tufiş, pregătindu-şi carabina pentru apărare.

Monstrul a traversat încet luminişul, mirosind în dreapta şi în stângă, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Dar după ce acesta făcuse doar zece paşi, alte maimuţe antropoide şi-au făcut apariţia.

Erau cinci fiare enorme şi păroase, care erau în faţa bietei femei ascunse.

Spre consternarea ei, a văzut că maimuţele s-au adunat într-un loc şi priveau înapoi de parcă ar mai fi aşteptat şi pe altele.

Jane ar fi dorit să plece de acolo, cât mai repede, ştiind că în orice moment, o schimbare de vânt ar fi dat-o de gol şi atunci nu ştia cât de folositoare îi mai era arma, împotriva atâtor fiare uriaşe.

Ea se uita în toate direcţiile, de la maimuţe spre marginea luminişului, când văzu pe cei care probabil urmăreau aceste fiare.

Cel puţin asta era convingerea ei, când văzu o panteră uriaşă ieşind fără zgomot din pădure, venind înspre locul de adunare al maimuţelor.

Fiara într-adevăr porni spre maimuţe.

Jane era foarte mirată de apatia lor, dar mirarea i s-a schimbat în uluire, când văzu că fiara s-a apropiat de maimuţe, s-a aşezat în mijlocul lor şi a început să toarcă, obiceiul tuturor felinelor când simţeau plăcere.

Dar dacă uimirea femeii era uriaşă văzând fraternizarea acestor animale feroce, scena următoarea a făcut-o să se întrebe dacă era în toate minţile.

Zări un indigen uriaş şi puternic, care s-a apropiat de grupul de animale şi s-a aşezat în mijlocul lor.

În primul moment, Jane a fost convinsă că omul va fi sfârtecat în bucăţi, aşa că s-a ridicat din ascunzătoarea ei,

ducând puşca la umăr, ca să facă ceva pentru a-l scăpa pe nenorocit de acele fiare sălbatice.

Însă negrul începu să vorbească cu ele şi după toate aparenţele le dădea ordine.

După o scurtă pauză, întreaga ceată porni la drum, străbătând locul şi dispărând în junglă.

Cu o exclamaţie de uşurare şi necrezându-şi propriilor ei ochi, Jane ieşi din ascunzătoare, fugind de acea hoardă teribilă.

La un kilometru în urma ei, mergând pe acelaşi drum cu ea, o altă persoană a îngheţat de spaimă, acolo unde se ascunsese după un muşuroi de termite, în timp ce fioroasa hoardă a trecut prin apropiere.

Această persoană era Rokoff, care însă imediat i-a recunoscut pe războinicii lui Tarzan.

Deci, abia trecuseră fiarele pe lângă el, că rusul porni într-o goană nebună prin junglă, pentru a fi cât mai departe de înspăimântătoarele animale.

În acest fel, întâmplarea a făcut ca pe când Jane Clayton ajungea la malul râului, în josul căruia spera să plutească până la ocean, către un vapor care să o ducă acasă, ştiind că, Nicolai Rokoff avea să fie la o foarte mică distanţă în urma ei.

Pe malul apei, Jane a observat o barcă masivă, trasă pe jumătate la mal şi legată de un copac de pe ţărm.

— Iată, se gândi ea, problema transportului este rezolvată, numai să pot eu singură să mişc această ambarcaţiune de aici.

Dezlegând funia cu care era prinsă barca, Jane o împinse cu toată forţa din spate, dar o încercare de a împinge Alpii din loc ar fi avut acelaşi rezultat.

Era foarte obosită, când trecut prin minte să încarce partea dinspre apă a bărcii cu balast.

Mişcând barca pe urmă înspre apă, ea ar fi alunecat mai uşor.

Nu avea la îndemână pietriş, nici bolovani, dar pe mal erau suficiente lemne scoase la mal de curentul apei, pe care le puse pe marginea bărcii. Spre bucuria ei, barca s-a înclinat şi a pornit-o pe firul apei.

Dar la numai doi metri, ea s-a împotmolit din nou.

Descoperi că mergând dintr-o parte în alta a micii ambarcaţiuni, putea imprima un balans puternic, care în cele din urmă ar fi împins barca spre râu.

În timp ce planul ei se dovedi bun, iar Jane se concentra asupra deplasării bărcii, ea nu a observat apariţia unui bărbat, care s-a oprit sub un copac uriaş.

El stătea şi urmărea în tăcere munca ei istovitoare, dar pe întreaga lui figură se aşternu un zâmbet dintre cele mai crude.

În cele din urmă, barca a ajuns suficient de mult în apă, iar Jane a fost sigură că acum putea să o împingă în larg, ajutându-se de una dintre lopeţi.

Pentru a se putea deplasa, a luat o vâslă pe care a proptit-o de fundul apei, când deodată a privit în sus.

Zărindu-l pe bărbatul care şedea acolo, scoase un ţipăt de groaza.

El a alergat acum spre ea, strigând-o să îl aştepte, că altminteri va trage. Neînarmat cum era, cu greu ar fi putut face aşa ceva.

Însă Jane nu avea de unde să ştie despre toate câte i s-au întâmplat rusului, de când ea a fugit din tabără şi credea că şi tovarăşii lui sunt pe aproape.

Totuşi, de data asta nu dorea să fie prinsă prea uşor.

Prefera să moară decât să cadă prizonieră.

Încă un minut de eforturi şi barca ar fi pornit.

Odată luată de curent, va fi imposibil pentru Rokoff să o ajungă, nefiind altă barcă pe mal, iar de înotat nici nu putea fi vorba printre atâţia crocodili şi şerpi.

Pe de altă parte, Rokoff nu se gândea decât să scape. Ar fi uitat bucuros de toate planurile mârşave pentru Jane Clayton, numai ca ea să îl ia în barcă.

Ar fi fost în stare să promită orice, însă nu credea că este nevoie şi de aşa ceva.

A văzut că va ajunge la barcă înainte ca aceasta să se fi îndepărtat prea mult şi desigur nu mai era nevoie să facă atâtea promisiuni.

Nu că ar fi avut remuşcări dacă apoi şi-ar fi călcat cuvântul, dar nu îi plăcea să se roage de o persoană, care cu câteva ore fusese victima lui.

Se şi bucura de zilele şi nopţile de plăceri pe care le va gusta în compania femeii, în timp ce barca va aluneca încet spre ocean.

Jane Clayton, încercând din răsputeri să împingă barca acolo unde rusul nu ar mai fi ajuns-o, a observat că nu mai avea mult şi va reuşi, pentru că barca, săltând uşor, a fost luată de curent, tocmai când rusul a încercat să o apuce cu mâna. Câţiva centimetri au lipsit ca Rokoff să îşi atingă scopul.

Jane aproape că a leşinat din cauza încordării fizice şi nervoase din ultimele câteva minute.

În cele din urmă, slavă Domnului, era scăpată!

Dar pe când şoptea o rugăciune scurtă de mulţumire, văzu pe figura rusului o neaşteptată expresie de triumf.

Acesta s-a aruncat la pământ, apucând strâns ceva ce şerpuia prin nămol spre apă. Cu ochii plini de groază, Jane s-a cuibărit în fundul bărcii, dându-şi seama că în ultimul moment, succesul de care fusese atât de sigură, s-a transformat într-o totală nereuşită, fiind din nou prizoniera lui Rokoff.

Toate aceste nenorociri se datorau frânghiei cu care fusese ancorată barca de un copac.

CAPITOLUL XV
În josul râului Ugambi

La jumătatea drumului între râul Ugambi şi satul lui M'ganwazam, Tarzan s-a întâlnit cu ceata sa, care mergea încet, după o mai veche urmă a lui.

Lui Mugambi nu îi venea să creadă că drumul pe care a mers s-a intersectat cu drumul pe care o apucase şi soţia stăpânului său şi rusul, fiind atât de aproape de ei.

După părerea lui, era aproape de necrezut că două fiinţe omeneşti să fi trecut atât de aproape de ei, fără să fie descoperite de vreuna dintre animale.

Tarzan însă i-a arătat urmele lăsate de Jane şi Rokoff, dându-şi seama că amândoi au fost ascunşi atunci când ei au trecut pe lângă ei.

Pentru Tarzan era limpede, că Jane şi Rokoff nu mergeau împreună.

Urmele lăsate de tânăra femeie, au fost la început la o mare distanţă, de Rokoff, dar cu cât înainta pe urmele lor, devenise foarte clar că urmăritorul mergea mai repede.

La început, urmele paşilor de femeie se vedeau urmate de animale sălbatice, peste care apărea urma lui Rokoff, arătând că acesta a trecut pe acolo după ce animalele au plecat pe alte urme.

Mai târziu, urmele de animale au dispărut, rămânând doar cele ale lui Jane şi Rokoff, până când au ajuns la râu. Tarzan şi-a dat seama că rusul nu putea fi la mai mult de câteva sute de metri de Jane.

Sărind în grabă, dintr-un copac în altul, a ajuns la malul apei, exact în acelaşi loc unde Jane încercase să împingă barca cea grea la apă.

Tarzan văzu în nămolul de pe marginea apei, urmele paşilor celor pe care îi căuta, dar nu mai era nici o

persoană acolo, dar nici barca.

La prima vedere, nu putea şti unde sunt cei pe care îi urmărea.

Dar era clar că cineva a împins o barcă de indigeni, apoi s-a urcat în ea, aşa că Tarzan şi-a îndreptat privirile în josul apei şi zări în depărtare, un om stând în picioare într-o barcă dusă de curent.

Când ceata lui Tarzan a ajuns lângă râu, Mugambi şi animalele şi-a văzut stăpânul alergând în jos pe malul apei, sărind din brazdă în brazdă, peste terenul mlăştinos ce se întindea până la un mic promontoriu, care se înălţa acolo unde râul o cotea la dreapta, ascunzându-se ochiului.

Ca să îl urmeze, maimuţele grele şi neîndemânatice la mersul pe jos, au fost nevoite să facă un ocol mare. La fel şi pantera, căreia nu îi plăcea apa.

Mugambi a trebuit şi el să meargă cu ele, cât mai repede cu putinţă, pentru a-l ajunge pe Tarzan.

După o jumătate de oră de mers prin mlaştină, Tarzan a ajuns la o cotitură a râului, unde văzu în dreptul lui, în mijlocul apei, barca în care se afla Nicolai Rokoff.

Jane nu era cu el.

La vederea duşmanului său, cicatricea de pe frunte i s-a făcut roşie ca sângele, iar de pe buzele lui porni ferocele răcnet de sfidare al maimuţelor antropoide.

Rokoff s-a cutremurat din cap până în picioare, la auzul acestui teribil sunet.

Ascuns pe fundul bărcii, clănţănind din dinţi, pândea toate mişcările omului de care îi era frică mai mult decât de toate celelalte fiinţe de pe suprafaţa pământului şi pe care o vedea apropiindu-se de el.

Deşi se credea în siguranţă, numai vederea duşmanului său era suficientă să o aducă într-o stare de totală laşitate, care s-a transformat în isterie, când a văzut că uriaşul alb s-a aruncat fără frică în apele periculoase ale râului tropical.

Înotând rapid şi în forţă, Tarzan străbătea curentul de apă care îl despărţea de barca dusă încet de apă.

Rokoff a apucat una dintre lopeţi şi cu privirile pline de groază, vâslea nebuneşte, într-un ultim efort de a mări viteza bărcii.

De pe malul opus, o dungă sinistră, nevăzută de nici unul dintre ei, se apropia necontenit de înotătorul gol din apă.

Tarzan a ajuns în cele din urmă la barcă şi cu o mână întinsă s-a agăţat de margine.

Rokoff stătea îngheţat de spaimă, incapabil să mai facă vreo mişcare, privind fix la inamicul său.

Deodată, în apă s-a auzit o mişcare neaşteptată, în spatele înotătorului. Văzu dunga şi a înţeles totul.

Tarzan îşi simţi piciorul prins de nişte fălci puternice. Se zbătu să scape şi să se ridice deasupra bărcii.

Efortul lui ar fi fost încununat de succes, dacă acea întrerupere neaşteptată nu l-ar fi deconectat pe Rokoff din apatia sa, dându-i o speranţă de scăpare.

Se repezi cu iuţeala unui şarpe veninos şi îl izbi pe Tarzan cu lopata cea grea în cap. Degetele acestuia s-au desprins de pe marginea bărcii şi au dispărut.

O luptă scurtă s-a dat la suprafaţa apei, stârnind un vârtej, iar puternicul alb dispăru în adâncul respingătoarelor ape ale râului Ugambi.

Slăbit de spaimă, Rokoff căzu tremurând pe fundul bărcii.

În primele momente nu şi-a dat seama de extraordinarul noroc care a dat peste el. Tot ce mai putea vedea era silueta albului, care se zbătea, dispărând sub apa râului, către o moarte groaznică, spre nămolul alunecos de pe fundul râului.

Încet creierul lui Rokoff a realizat întreaga situaţie şi un zâmbet crud, de uşurare şi triumf îi flutură pe buze.

Dar acest zâmbet a fost de scurtă durată, pentru că pe când se felicita, simţindu-se într-o oarecare siguranţă, un

zgomot infernal de pe mal i-a atras atenţia.

Uitându-se către acea direcţie, văzu pe mal, teribila ceată care îl urmărea cu ură, pantera înconjurată de maimuţe hidoase, iar în fruntea lor un războinic negru uriaş, care îl ameninţa cu pumnul, făgăduindu-i o moarte cumplită.

Rokoff porni mai departe în josul râului, cu hoarda fioroasă pe urmele sale, care mergea paralel cu el, ziua şi noaptea. Uneori urmăritorii dispăreau, ca apoi să reapară mai teribili şi feroce.

Rusul, deşi era un bărbat puternic şi echilibrat, se transformă într-o fiinţă slăbită şi încărunţită, numai în câteva zile.

Trecu pe lângă sate cu o populaţie numeroasă, unde războinicii de îndată ce îl vedeau lansau bărci pentru a-l prinde, dar de îndată ce fioroasa hordă de animale apărea, toţi fugeau înspăimântaţi, dispărând în junglă.

Nicăieri, în drumul lui, nu o mai văzu pe Jane. Nu a mai văzut-o de când a apucat funia care ţinuse barca ei. Crezuse atunci că va putea captura acea barcă, dar de îndată ce a vrut să se urce, Jane a luat o carabină din fundul bărcii, ochind drept spre pieptul său.

Atunci a dat drumul funiei şi o văzu îndepărtându-se.

Apoi, a alergat în susul râului, spre un mic afluent al acestuia, unde şi-a adus aminte că ascunsese barca cu care au venit în urmărirea lui Andersson şi Jane.

Dar unde era doamna de Greystoke?

După părerea rusului, nu era nici o îndoială că fusese prinsă de războinicii din satele pe lângă care a trebuit să treacă până să ajungă la ocean.

Scăpase în acest fel de majoritatea duşmanilor săi de rasă umană.

Dar bucuros i-ar fi înviat pe toţi, dacă ar fi fost cu putinţă, numai să scape de primejdia urmării acelor fiinţe groaznice, care mergea aproape de el, neîncetat, urlând şi mârâind, ori de câte ori îl vedeau.

Dintre acestea, pantera îi inspira cea mai teribilă groază. Aceasta alerga cu ochii aprinşi, cu gura întredeschisă şi colţii scoşi. Ochii ei străluceau noaptea, peste apă.

Ajungând la gurile râului, Rokoff văzu plin de speranţă vasul *Kinkaid*, ancorat în apele tulburi ale golfului.

El trimisese cu multe zile în urmă pe Paulvitch să aprovizioneze vasul cu cărbuni, pe când el era ocupat în expediţia sa prin junglă.

Acum că vedea vaporul din nou, reîntors ca să îl salveze, îi venea să urle de bucurie.

Începu să vâslească mai în forţă, strigând în acelaşi timp, ca să atragă atenţia celor de pe bord.

Dar oricât de tare ar fi strigat, nimeni nu răspundea.

Pe mal însă, bestiile hidoase erau tot acolo.

S-a înfiorat la vederea animalelor, dar se gândi că cei de pe vapor le-ar putea alunga cu armele lor de foc.

Dar oare ce s-a întâmplat cu cei pe care îi lăsase pe *Kinkaid*?

Unde era Paulvitch?

Nu cumva vaporul a fost părăsit, iar el era blestemat să fie ajuns de acele animale înfiorătoare, care l-au urmărit zi şi noapte?

S-a cutremurat de parcă moartea l-ar fi atins cu mâna sa rece pe frunte.

Cu toate aceste gânduri, nu a încetat să vâslească nebuneşte către vapor, dar acele câteva minute i s-au părut o veşnicie.

Pe una dintre laturile vaporului, găsi o scară portabilă, dar când s-a agăţat de prima treaptă, auzi o voce. Uitându-se în sus, văzu ţeava rece a unei carabine îndreptată spre el.

După ce Jane Clayton a reuşit să scape de Rokoff, datorită inspiraţiei de a îndrepta arma către el şi să îl ţină la distanţă, ea a luat o vâslă şi a început să vâslească cu

forţă, pentru a duce barca spre mijlocul râului, unde curentul era mai puternic.

În timpul zilelor şi nopţilor lungi şi obositoare, ea menţinu direcţia bărcii pe unde apa era mai iute şi numai câteva ore pe zi sau noapte când se întindea pe fundul bărcii pentru odihnă, lăsa barca în voia curentului.

Numai în aceste momente se putea odihni, pentru că în rest vâslea cu putere, ca să mărească viteza ambarcaţiunii indigene, care este greu de manevrat.

În acest timp, Rokoff nu folosea aceeaşi tactică de deplasare rapidă pe mijlocul apei, pentru că trebuia să se apropie mai mult de malul opus datorită teribilei cete care îl urmărea, ameninţându-l cu moartea.

De aceea, cu toate că Jane avea un avans doar de câteva minute la început, ea a ajuns înaintea lui cu trei ore la vapor.

Văzu vasul ancorat şi citi numele de pe babord: *Kinkaid*. Bucuria ei s-a transformat într-o vagă teamă şi îngrijorare.

Dar acum era prea târziu să se mai întoarcă, curentul ducând-o spre vapor cu putere.

Nu mai putea cârmi înapoi contra curentului, iar tot ce i-a mai rămas, era să încerce să se îndrepte spre mal, fără să fie observată de pe *Kinkaid*. Mai rămânea alternativa de a se lăsa prinsă de cei de pe vapor, sau mai grav, să fie dusă de un curent puternic şi să fie împinsă în larg, la o moarte sigură.

Ştia foarte bine că pe vas o aşteptau multe primejdii, dar şi pe mal, în apropierea junglei lucrurile nu prezentau o siguranţă mai mare.

Dar în lipsa lui Rokoff de pe vas, mai rămânea posibilitatea de a oferi marinarilor o sumă imensă de bani, ca să îi câştige de partea ei, apoi să fie dusă într-un port, unde să ia un vapor spre caisă.

Oricum, această alternativă părea să aibă şanse de reuşită.

Curentul o purta cu mare repeziciune şi îşi dete seama că va trebui să facă mari eforturi ca să îndrepte barca spre vapor, pentru a evita intrarea în largul oceanului.

Odată cu hotărârea luată pentru a se îndrepta spre vapor, spera să găsească pe cineva la bord, care să fie dispus să îi dea o mână de ajutor, dar spre marea ei mirare, puntea părea părăsită şi pe întreg vaporul nu se vedea ţipenie de om.

Barca s-a apropiat foarte mult de marginea vasului, dar nu a fost zărită de nimeni.

Îngrozită, Jane a văzut că va fi târâtă mai departe în larg, dacă nu va fi salvată de pe vapor, oceanul fiind chiar la flux.

Strigă după ajutor, dar nu primi nici un răspuns, în afară de urletele sălbatice ale fiarelor din pădure.

Jane Clayton începu să vâslească din toate puterile, ca să ducă barca înapoi spre vapor.

La început, a avut impresia că va trece de vapor la numai doi sau trei metri. Dar în cele din urmă, cu un ultim efort s-a agăţat de lanţul ancorei.

Barca a fost smulsă de sub ea de forţa curentului.

Acum trebuia să rezolve o altă situaţie dificilă. Cum să ajungă la scara portabilă care se găsea la numai un metru de ancoră?

Dacă ar fi lăsat din mână lanţul, în încercarea de a ajunge la scară, ar fi alunecat spre larg, pierzând ultima şansă de a se urca pe vapor.

Disperată strigă din nou, în speranţa că va atrage cuiva atenţia. Rezultatul a fost acelaşi. Nimeni nu a auzit-o.

Zări atunci funia care atârna de barcă şi legând-o de lanţ, lăsă barca să alunece încet, până a ajuns sub scară.

După această manevră nu a avut nevoie decât de un singur minut ca să urce pe vapor, înarmată cu carabina şi încinsă cu cartuşiera.

Sus pe punte, nu era nimeni. Prima ei grijă a fost să exploreze vaporul, ţinând carabina pregătită, fiind hotărâtă

să tragă la orice atac din partea celor din echipajul de pe *Kinkaid*.

Nu a trecut multă vreme şi a descoperit cauza aparenţei de vas părăsit al vaporului. Într-una dintre cabine, găsi câţiva marinari, care fuseseră lăsaţi de pază, dormind adânc, ameţiţi de băutură.

Cutremurându-se de această privelişte, a ieşit de acolo, închizând uşa cu cheia.

Apoi a coborât în bucătărie, ca să mănânce ceva. După ce şi-a potolit foamea, a urcat pe punte, unde s-a aşezat pe un scăunel, aproape de scara pe care urcase, hotărâtă să nu lase pe nimeni să urce, până nu va accepta propunerile ei.

Mai bine de o oră nu s-a întâmplat nimic. Pe apă nu se vedea încă nimic care să se apropie de vapor. Peste câteva minute de veghe, apăru în sfârşit pe râu o barcă, în care afla o singură persoană.

Când barca s-a apropiat mai mult de ea, recunoscu figura palidă a lui Rokoff, care încercând să se urce pe vapor, a fost întâmpinat de ţeava ameninţătoare a carabinei.

De îndată ce a observat cine îl ameninţă, s-a înfuriat şi a început să înjure şi să ameninţe. Văzând că această tactică nu are succes, iar Jane nici nu se sperie, dar nici nu se lasă înduplecată, începu să se roage de ea, promiţându-i câte în lună şi în stele.

Însă Jane nu avea decât un singur răspuns la toate acestea: nimic în lume nu o va îndupleca să îl lase la bord, pe acelaşi vapor cu ea.

În cele din urmă, Rokoff s-a convins că nu are de ales şi că ea l-ar împuşca, dacă ar mai face un pas.

Rusul coborî în barca lui şi cu riscul de a fi târât în larg, reuşi până la urmă să ajungă pe mal, în partea opusă cetei de animale care mârâiau şi îl urmăreau.

Acum, Jane Clayton nu se mai temea de vreun atac din partea lui, ştiind că singur şi fără ajutor, nu mai era în stare

să aducă barca în apropierea vaporului.

Despre animalele de pe mal, credea că sunt aceleaşi pe care le văzuse cu câteva zile în urmă în susul râului Ugambi, pentru că era de necrezut să existe două hoarde sălbatice cu aceleaşi animale care fraternizaseră.

Nu îşi închipuia însă, cum au ajuns ele atât de departe de locul unde i-a întâlnit.

Spre seară, a fost alarmată de strigătele rusului, care se auzeau pe malul opus.

Uitându-se în acea direcţie, a rămas mută de spaimă, văzând că se apropie din susul râului, o barcă a vaporului, în care desigur că nu puteau fi alţii decât cei din echipaj: bandiţi fără inimă şi duşmanii ei neîmpăcaţi.

CAPITOLUL XVI
În întunericul nopţii

Când Tarzan şi: a dat seama că a fost prins de puternicele fălci ale crocodilului, nu a reacţionat aşa cum ar fi făcut orice altă fiinţă umană, adică să piardă orice speranţă.

Dimpotrivă, şi-a umplut plămânii cu aer, înainte ca enorma reptilă să-l fi tras sub apă şi a încercat să se zbată ca să scape de puternica strânsoare.

Dar nefiind în elementul lui obişnuit, nu a putut face altceva decât să aţâţe animalul, care a început să se mişte mai repede.

Crocodilul îşi târa după el victima.

Tarzan simţea nevoia să respire aer curat. Ştia că nu va putea trăi, dacă nu respira, aşa că s-a gândit că dacă moare, să face tot ce putea pentru a-şi răzbuna moartea.

În timp ce era tras prin apă, a încercat să împlânte cuţitul său de cremene, printre solzii animalului, înainte ca acesta să îl ducă în vizuină şi să îl devoreze.

Eforturile sale nu au dus decât la mărirea vitezei crocodilului, iar când se simţea la capătul rezistenţei sale, se simţi dus peste un strat de nămol, reuşind să tragă o gură de aer.

A fost tras într-un loc întunecos. Un moment a rămas nemişcat, trăgând aer în piept, pipăind prin nămol.

Alături de el se afla animalul cu solzi ca de fier, care încerca şi el să respire.

Au stat în linişte câteva clipe, după care, animalul s-a zvârcolit puternic, rămânând apoi ţeapăn.

Tarzan s-a ridicat în genunchi, lângă crocodil.

Spre marea sa uimire, a observat că fiara este moartă. Cuţitul lui subţire lovise o parte vulnerabilă sub armătura

de solzi.

Reuşi să se ridice în picioare, apoi începu să cerceteze locul unde era.

Descoperi că era închis într-o încăpere subterană, destul de largă ca să încapă cam zece sau cincisprezece animale enorme ca acela care îl târâse până acolo.

Şi-a dat seama că se află în cuibul ascuns al animalului, undeva sub malul apei şi că desigur, singura cale de ieşire era deschiderea prin care intraseră.

Primul lui gând a fost să iasă repede de acolo, dar ca să ajungă apoi la suprafaţa apei, era un lucru mult prea greu.

Se putea ca trecătoarea să aibă mai multe cotituri, iar Tarzan se temea că ar putea să întâlnească şi alţi locuitori ai acestor vizuini.

Şi chiar dacă ar fi ajuns cu bine afară, mai era primejdia de a fi atacat din nou, mai înainte de a ieşi teafăr la mal.

Totuşi, nu era nici o altă soluţie. Umflându-şi plămânii cu aerul stricat al subteranei, s-a scufundat în apa murdară, intrând prin culoarul întunecos, unde se deplasa pipăind cu mâinile pereţii.

Piciorul pe care îl prinsese crocodilul între fălcile sale era sfâşiat, însă nu avea nici un os sau vreun tendon rupt.

Îl durea îngrozitor, doar atât.

Tarzan era deprins cu durerea şi nu s-a mai gândit la picior, după ce s-a convins că rana nu este foarte gravă şi se putea folosi de picior foarte bine.

A înotat repede prin trecătoare îngustă, care avea multe ocolişuri. Ieşi la suprafaţa apei, la câţiva metri de mal.

Ajungând la suprafaţa apei, zări capetele a doi crocodili mari, la o foarte mică distanţă de el.

Amândoi monştri au pornit spre el, dar Tarzan, cu un efort supraomenesc, s-a ridicat din apă şi s-a prins de creanga unui copac care creştea pe mal.

Era şi timpul. Abia a apucat să se tragă în sus, când auzi sub el, clănţănitul puternic a două perechi de fălci, care s-au închis puternic.

S-a odihnit câteva minute în copacul de pe mal, care i-a oferit mijlocul de a se salva.

În acest timp, a scrutat cu privirea întinderea râului, dar nu a zărit nici o urmă a lui Rokoff.

După câteva minute de odihnă, necesare mai ales din cauza piciorului rănit, a pornit în urmărirea bărcii.

Era acum pe malul opus, dar pentru că urmărea pe cineva pe cursul apei, acest detaliu nu l-a deranjat.

Spre marea lui dezamăgire, a observat că de la un timp, piciorul lui rănit începe să îl împiedice la mers.

Numai cu mare greutate reuşea să se deplaseze mai repede decât un om obişnuit, iar deplasarea prin copaci îi întârzia şi mai mult mersul înainte. A continuat să meargă pe jos, cu multă atenţie.

A aflat de la bătrâna negresă, ceva care l-a pus pe gânduri.

Când baba povestise despre moartea copilului, a mai adăugat că femeia cea albă, deşi zdrobită de durere, i-a spus că acel băieţel nu era al ei.

Tarzan nu avea nici un motiv să creadă că Jane ar fi încercat să ascundă identitatea copilului.

Singura explicaţie care putea să o dea enigmei, era că femeia care îi însoţise pe suedez nu a fost Jane.

Cu cât se gândea mai mult la acest amănunt, cu atât se convingea mai mult că micuţul murise, iar soţia lui era la Londra, neştiind nimic de teribila soartă a copilului ei.

Deci, interpretarea pe care o dăduse insinuărilor rusului erau greşite şi purtase în suflet, fără să fie nevoie, două necazuri..., cel puţin aşa credea.

Din aceste gânduri, a tras concluzia că moartea fiului său era de fapt o uşurare pentru el.

La gândul morţii fiului său s-a cutremurat, gândind că cel care murise, fusese un copil nevinovat.

În timp ce înainta anevoios spre coastă, se gândea la oribilele fapte ale lui Rokoff, comise împotriva lui şi a celor dragi lui.

Cicatricea de pe fruntea sa se înroşise, semn de mare supărare.

Unde se oprea, izbucnea, fără să vrea, în răcnete nervoase, făcând ca celelalte animale să se ascundă de frică.

Dacă ar putea pune mâna pe Rokoff!

De două ori, i-au ieşit în drum războinici, care au încercat să îl împiedice să continue urmărirea. Aceştia însă imediat fugeau speriaţi de răcnetele sălbatice ale uriaşului alb.

Deşi părerea lui era că merge încet, pentru că întotdeauna se compara cu păsările sau animalele pădurii, adevărul era că se deplasase cu aceeaşi viteză ca şi barca lui Rokoff.

A ajuns la gurile râului tocmai când se întuneca, în aceeaşi zi în care Rokoff şi Jane au ajuns în aceleaşi locuri.

Noaptea s-a lăsat repede, iar Tarzan, deşi deprins cu drumurile nocturne, nu distingea nimic în jurul lui.

A avut intenţia să cerceteze întreg malul, ca să descopere vreo urmă a rusului sau a acelei femei, care desigur că a luat-o pe acelaşi drum, în jos pe râul Ugambi.

Cât despre *Kinkaid*, sau orice alt vapor, nici prin vis nu îi trecea că ar putea veni, deşi vaporul se găsea la numai o sută de metri de el, neavând însă aprinsă nici o lumină.

În timp ce făcea cercetări pe mal, atenţia i-a fost atrasă de un zgomot neaşteptat pe care nu îl auzise mai înainte: mişcări discrete de vâslă, chiar în dreptul locului unde se afla el.

A rămas nemişcat ca o statuie, ascultând acel sunet slab.

Sunetul a încetat, dar a fost urmat de un altul, pe care urechile sale sensibile, obişnuite cu zgomotele pădurii, l-au interpretat ca venind de la urcarea unor picioare încălţate cu ghete pe treptele scării mobile ale unui vapor.

Cu toate aceste constatări, nu putea vedea nici un vapor şi nici nu se putea gândi că ar putea fi aşa ceva în apă.

Deodată a auzit de foarte aproape, dinspre apă, un schimb de focuri de armă şi ţipătul sfâşietor al unei femei.

Deşi era rănit şi era sub impresia primejdiei prin care trecuse, Tarzan nu a mai stat pe gânduri şi a mers până la mal unde dintr-o săritură a fost în apă şi cu mişcări în forţă a mers în direcţia din care auzise zgomotul.

Barca care atrăsese atenţia lui Jane, în timp ce ea stătea de veghe pe puntea vasului *Kinkaid*, fusese văzută şi de Rokoff, de pe malul celălalt, dar şi de Mugambi şi hoarda lui.

Strigătele rusului au făcut ca barca să se îndrepte spre el, apoi după o scurtă pauză de discuţii, porni spre *Kinkaid*. Dar când a ajuns la jumătatea distanţei dintre mal şi vapor, se auzi o detunătură de armă de pe bord, iar unul dintre marinari s-a prăbuşit în apă.

Au mai mers puţin, dar din nou, carabina de pe vapor mai nimeri pe unul dintre ei. Barca s-a retras atunci la mal.

Hoarda de animale sălbatice, condusă de Mugambi, urmărea cu interes, tot ce se întâmpla pe apă. Conducătorul acestei haite era singurul care cunoştea cine este prieten sau duşman al lui Tarzan.

Norocul celor din barcă era că se găseau pe apă, altminteri fiarele i-ar fi sfâşiat fără prea multe discuţii.

Mugambi cunoştea o parte din aventurile lui Tarzan înaintea abandonării sale pe acea insulă unde s-au întâlnit.

Ştia de asemenea că stăpânul lor îşi căuta soţia şi copilul, care fuseseră furaţi de infernalul alb pe care îl urmăriseră în interiorul continentului şi acum înapoi în josul râului Ugambi.

Mai credea că acelaşi om l-a ucis şi pe Tarzan, pentru care Mugambi avea un respect deosebit.

De aceea, în sufletul lui încolţise hotărârea fermă să ajungă la rus şi să răzbune moartea uriaşului alb.

Când îl văzu pe Rokoff urcându-se în barcă, împreună cu marinarii de pe *Kinkaid*, şi-a dat seama imediat că dacă ar

avea şi el o barcă, ar putea porni cu fiarele lui şi să cadă în spatele duşmanului.

Aceasta a fost cauza pentru care, înainte ca Jane să fi tras primul foc de armă asupra bărcii în care se afla Rokoff, ei au dispărut în junglă.

După ce rusul şi cei din barcă, care nu erau alţii decât Paulvitch şi ceilalţi marinari lăsaţi pe vas să ajute la încărcarea cărbunelui, s-au retras în faţa împuşcăturilor, Jane Clayton a înţeles că era doar retragere strategică de aşteptare.

Era hotărâtă să se apere împotriva tuturor celor care ar fi dorit să îi facă vreun rău.

După ce i-a îndepărtat pe duşmani, a coborât la cei doi marinari pe care i-a închis într-o cabină.

Dorea ca ei să fie de acord cu planurile ei, iar dacă s-ar fi împotrivi, era hotărâtă să îi ameninţe cu arma, până o vor asculta.

Cu revolverul gata de atac, i-a eliberat şi în timp ce stăteau cu mâinile sus, pe cap, i-a percheziţionat cu grijă, ca nu cumva să aibă arme asupra lor.

După ce s-a convins că sunt neînarmaţi, i-a pus să desfacă lanţul ancorei.

Planul ei era simplu: să plece în larg, să plutească în voia curenţilor, lăsându-se în grija naturii, care nu era aşa de nemiloasă ca Rokoff.

Mai era şi posibilitatea de a fi zărită de un vapor în trecere şi pentru că vaporul era bine aprovizionat cu alimente şi apă, cei doi marinari au asigurat-o de asta, iar sezonul furtunilor trecuse de mult, avea toate motivele să spere într-un eventual succes al drumului spre civilizaţie.

Cerul era acoperit de nori groşi, care în întunericul nopţii, parcă se uneau cu malurile. Dinspre apus doar, se vedea o rază de lumină, acolo unde luna pătrundea printre norii mai puţin deşi.

Era o vreme potrivită pentru izbânda planurilor ei.

Duşmanii ei nu ar fi putut observa mişcarea vasului, nici să observe că acesta era purtat de curentul puternic al râului care ieşea în ocean.

Până nu se lumina de ziuă, credea Jane, *Kinkaid* va fi departe, poate chiar în curentul Benguela, care trecea mai la nord. Vântul începuse să sufle dinspre sud, aşa că existau toate condiţiile ca vaporul să se îndepărteze, mai înainte ca Rokoff să fi observat dispariţia vasului.

Stând în picioare lângă cei doi marinari care îşi vedeau de treabă, tânăra femeie a scos un suspin de uşurare, când ei au terminat trasul ancorei, ştiind din acel moment că vaporul este gata să părăsească gura râului Ugambi.

Ţinând marinarii sub ameninţarea carabinei, le-a ordonat să se urce din nou pe punte, unde avea intenţia să îi închidă într-o cabină.

S-a lăsat totuşi înduplecată de promisiunile lor de supunere şi de argumentul că este de lucru pe punte, până vaporul să intre în ocean.

Timp de câteva minute, *Kinkaid* a plutit cu repeziciune, dusă de curent, însă după câteva minute, s-a oprit după o puternică zdruncinătură.

Vaporul se lovise de un banc de nisip, care împărţea canalul în două, cam la vreo cinci sute de metri de ocean.

După câteva clipe însă, împinsă de puternicul curent de apă, s-a mişcat din nou, continuându-şi plutirea necontrolată.

În acelaşi moment, tocmai când Jane Clayton se bucura că vaporul a pornit-o din nou, auzi din locul unde fusese ancorat vaporul, mai multe împuşcături şi un ţipăt ascuţit de femeie.

La auzul împuşcăturilor, marinarii au fost convinşi că le sosesc stăpânii şi cum nu se împăcau cu gândul de a merge cu Jane, care i-ar fi dus cu vaporul plutind aiurea, s-au înţeles, în şoaptă, asupra unui plan, cum să o dezarmeze şi să îi cheme pe ceilalţi la bord.

Părea că soarta le este favorabilă, pentru că la auzul împuşcăturilor, atenţia femeii fusese distrasă de la gândul de a-i păzi pe cei doi. În loc să stea atentă la fiecare mişcare a lor, Jane a alergat la proră, unde a încercat să pătrundă în întunericul nopţii, scrutând neantul în direcţia de unde veniseră zgomotele înspăimântătoare.

Fiind nepăziţi, cei doi au început să se furişeze în apropierea ei.

Unul însă s-a lovit de ceva, producând un zgomot uşor, atrăgând atenţia femeii, care imediat şi-a dat seama că este în primejdie.

Deşi era întuneric şi târziu, în momentul când cei doi marinari au sărit asupra lui Jane, trântind-o la pământ, ea a zărit silueta unui alt om care venea de la marginea vasului.

Aşadar, cu toate eforturile ei pentru a se elibera, vedea că nu a reuşit în tentativa ei de a merge spre libertate. Suspină deznădăjduită şi abandonă lupta inegală.

CAPITOLUL XVII
Din nou pe bordul vaporului *Kinkaid*

Când Mugambi s-a întors către junglă, avea în minte un plan exact.

Plecase să facă rost de o barcă cu care să se ducă, împreună cu animalele, pe puntea vaporului.

Nu a avut nevoie de multă căutare.

La o oarecare distanţă a găsit o barcă, trasă la mal, la intrarea într-un mic afluent al lui Ugambi.

Fără să mai stea pe gânduri, şi-a îngrămădit înspăimântătoarea ceată în barcă şi o împinse către larg.

În marea grabă de a pune stăpânire pe acea barcă, nu a observat că mai era cineva cu ei.

Forma ghemuită cart dormea în barcă i-a scăpat din vedere, în întunericul adânc al nopţii.

Dar abia au apucat să plutească vreo câţiva metri, că un mârâit furios al unei maimuţe i-a atras atenţia. Una dintre maimuţele antropoide era gata să sfâşie o fiinţă omenească ce încerca să se apere.

Spre marea sa uimire, Mugambi a văzut o femeie indigenă.

Cu mare greutate, a reuşit să oprească animalul să nu o sfâşie şi făcând mari eforturi reuşi să potolească spaima femeii.

După spusele ei, Mugambi a aflat că fugise din sat, unde a fost obligată să se mărite cu un bătrân de care îi era scârbă şi s-a ascuns de frica sătenilor, în acea barcă.

Mugambi nu ar fi dorit ca ea să meargă cu ei, dar nu avea de ales, pentru că ar fi pierdut timp preţios.

Au înaintat prin întuneric, în josul râului Ugambi, spre *Kinkaid*, cât de repede puteau vâsli maimuţele neîndemânatice.

Cu mare greutate, Mugambi a reuşit să distingă silueta întunecoasă a vaporului. Dar tocmai când a reuşit să îşi obişnuiască ochii cu întunericul şi cu siluetele care se reflectau în apă, a observat forma întunecată a unei bărci, la vreo trei sute de metri de ei.

În acelaşi moment, cei din barcă au văzut că sunt aproape de ambarcaţiunea lui Mugambi, dar nu au recunoscut restul îngrozitorului echipaj.

Cineva din acea barcă le-a strigat să fie atenţi că se vor ciocni şi să nu meargă atât de aproape de ei.

Drept răspuns, se auzi mârâitura panterei, iar marinarul care strigase se trezi fixat de doi ochi aprinşi de panteră, care se ridicase pe labele din spate pe marginea bărcii, gata să sară asupra marinarilor.

Rokoff şi-a dat imediat cine se găseşte în barca aceea şi a intuit imediat primejdia în care se găseau.

Întorcându-se spre marinari, le-a ordonat să tragă asupra celor din cealaltă barcă şi acestea au fost zgomotele auzite de Tarzan: salva de arme de foc şi ţipătul femeii înspăimântate. Aceste zgomote au fost auzite şi de Jane.

Până ce vâslaşii neîndemânatici ai lui Mugambi să poată profita de deruta marinarilor şi să sară asupra lor, echipajul lui Rokoff a schimbat repede direcţia bărcii lor, vâslind din răsputeri spre *Kinkaid*, pe care îl vedeau acum foarte aproape.

Vaporul, după ce se izbise de bancul de nisip, s-a răsucit puţin în loc, întrând într-un curent slab, care la gura râului Ugambi, se întoarce spre interior, făcând un circuit cu râul care se varsă în ocean.

În acest fel, *Kinkaid* se întorcea înapoi, aducând-o pe Jane mai aproape de duşmanii ei.

Toate acestea se petreceau în momentul când Tarzan sărise în apă. Nu avea cum să vadă vaporul şi nici nu îşi închipuia că în timp ce înota, o barcă s-ar fi apropiat de el. Mergea după zgomotul care i-a atras atenţia.

Înota în forţă, în timp ce se gândea la clipele de groază în timp ce înotase pe râul Ugambi, amintire ce îl făcu să se cutremure din cap până în picioare.

Simţise de două ori că ceva se freacă de picioarele lui, dar nu fusese prins de nimic din adâncul apei.

Deodată a uitat de toate văzând spre marea lui mirare o masă enormă întunecată apărând înaintea lui, acolo unde credea că este doar râul care se varsă în ocean.

A grăbit ritmul şi atinse cu mâna marginea vaporului.

S-a căţărat pe punte, iar urechile sale sensibile au auzit zgomotul unei lupte surde.

A străbătut acea distanţă, care îl despărţea de combatanţi, într-o singură clipă.

Luna răsărise şi cu toate că cerul era acoperit de nori groşi, puntea vaporului nu era chiar atât de întunecată să nu distingă ce se petrecea.

Văzu siluetele a doi bărbaţi, care se luptau cu o femeie.

Nu ştia că era femeia care l-a însoţit pe Andersson, dar bănuia că este vorba de ea. De un lucru era însă sigur: ajunsese pe puntea lui *Kinkaid*.

Nu mai pierdu vremea cu alte cercetări şi se repezi la cei doi. Atacul asupra unei femei era un motiv suficient ca să intervină fără prea multă vorbă.

Cei doi marinari şi-au dat repede seama că au fost înhăţaţi de o mână puternică, de parcă ar fi fost prinşi de strânsoarea unei maşinării.

— Ce înseamnă asta? auziseră ei o voce puternică şi ameninţătoare.

Nu au avut vreme să mai răspundă, pentru că la auzul acestei voci, tânăra femeie sări în picioare şi cu un ţipăt uşor se repezi la cel care îi atacase pe marinari.

— Tarzan! strigă ea.

El îi azvârli pe cei doi cât mai departe şi o strânse pe Jane la piept, nevenindu-i să creadă că este în lumea realului.

Revederea le-a fost însă de scurtă durată.

Abia au reuşit să se strângă în braţe, că pe vas au apărut şase siluete în frunte cu Rokoff.

Când acesta a observat, în lumina lunii ecuatoriale, că înaintea sa se află lordul de Greystoke, a început să dea ordine isterice oamenilor, să tragă asupra celor doi soţi.

Tarzan, cu o singură mişcare, a împins-o pe Jane în spatele unei cabine şi dintr-o săritură a fost lângă Rokoff.

Dintre oamenii din spatele rusului, vreo doi care erau mai aproape, au ridicat armele şi au tras asupra lui Tarzan, dar cei din spate, s-au trezit atacaţi de o fioroasă hoardă de animale, care tocmai se căţărase pe punte.

Din spate veneau cinci maimuţoi, nişte animale enorme, cu colţii ameninţători, cu fălcile căscate, iar după ei un războinic negru, uriaş, cu suliţa grea sclipind în lumina luni.

În urma lor venea o creatură, care i-a înfricoşat mai mult ca oricare din hoarda animalelor: Şita, pantera, cu ochii aprinşi de ură şi sete de sânge.

Focurile trase asupra lui Tarzan şi-au greşit ţinta, iar el l-ar fi prins pe Rokoff într-o clipă, dacă acesta nu s-ar fi dat înapoi printre doi marinari şi nu ar fi alergat îngrozit către cabine.

Atenţia lui Tarzan i-a fost atrasă de cei doi, aşa că nu l-a putut urmări pe rus.

În jurul lui, maimuţoii şi Mugambi se luptau cu ceilalţi marinari.

În faţa ferocităţii îngrozitoarelor animale, oamenii au fugit imediat, răspândindu-se în toate direcţiile, desigur cei care au mai rămas în viaţă, pentru că maimuţele lui Akut şi Şita făcuseră deja mai multe victime.

Însă patru dintre marinari au scăpat, dispărând în cabinele din spate, unde sperau să se poată baricada.

Aici ei l-au găsit pe Rokoff şi furioşi că i-a părăsit tocmai când primejdia a fost mai mare, doreau să se răzbune pentru toate câte au suferit din cauza brutalităţii lui.

Cu toate rugăminţile lui, l-au împins afară pe punte, predându-l fiarelor de care abia scăpaseră.

Tarzan l-a văzut ieşind din cabină. Îşi recunoscu duşmanul de moarte. Dar în afară de Tarzan, altcineva pusese ochii pe rus, Şita, cu colţii ameninţători, se îndreptă repede şi în tăcere spre Rokoff, care încremenise de groază.

La vederea primejdiei care îl ameninţa, rusul izbucni în strigăte de ajutor şi rămase ţintit locului.

Genunchii îi tremurau, de parcă era cuprins de un acces de friguri.

Moartea era lângă el.

Tarzan a făcut un pas spre rus, cu sângele în fierbere din cauza furiei răzbunării.

În sfârşit, avea la discreţia lui pe ucigaşul fiului său.

Al lui era dreptul de răzbunare.

Odată, de mult, Jane îl oprise când a vrut să aplice legea pe care o cunoştea el, pedepsindu-l pe Rokoff după cum ar fi meritat. Acum nu îl mai împiedica nimeni.

În timp ce se apropia de rus, ca o fiară furioasă, degetele i se încleştau şi se descleştau în continuu.

Văzând însă pantera gata să atace, gata să îi fure prada.

Dădu atunci o comandă scurtă şi aspră. Cuvintele sale parcă l-au deşteptat pe rus din amorţeală, punându-l deodată în mişcare.

Cu un strigăt puternic, acesta se întoarse şi fugi spre cabina căpitanului, care se afla sus, pe pasarelă.

Şita alergă după el, fără să mai ţină cont de porunca stăpânului.

Tarzan se pregătea să îi urmărească, când o atingere uşoară de braţ îl opri. Întoarse capul şi o văzu pe Jane.

— Nu mă lăsa singură, mi-e teamă! şopti ea.

Tarzan privi în jur.

Acolo se aflau maimuţele lui Akut. Vreo doi dintre ei se apropiau de ea cu priviri ameninţătoare şi cu mârâituri furioase.

Tarzan strigă la ei să se dea înapoi. Uitase pentru un moment, că ei nu erau decât nişte animale care nu puteau să deosebească duşmanii stăpânului, de prietenii lui.

Firea lor sălbatică fusese stârnită de lupta împotriva marinarilor şi Jane era considerată ca făcând parte din ceata duşmanilor.

Tarzan se întoarse din nou în direcţia în care fugise Rokoff, întristat de gândul că va trebui să se lipsească de plăcerea unei răzbunări drepte.

Numai dacă Şita nu l-a ajuns şi a făcut ce dorea el să facă...

Privind mai atent, văzu că rusul nu mai avea nici o speranţă.

Acesta se retrăsese până la capătul balustradelor, unde stătea tremurând, privind cu ochii holbaţi către fiara care se apropia încet, dar ameninţător.

Pantera se târa pe burtă, frecându-se de podea, scoţând nişte răgete scurte şi fioroase.

Se apropia foarte încet de Rokoff, care stătea împietrit, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura căscată şi cu fruntea acoperită de broboane mari de transpiraţie rece.

Dedesubtul lui erau maimuţele antropoide teribile şi nu îndrăznea să se refugieze acolo.

Oricum, nu avea rost să coboare, văzând una dintre brutele acelea păroase, căţărându-se pe un stâlp al pasarelei. În faţa sa era pantera, gata de atac.

Nu se mai putea mişca. Genunchii îi tremurau. Vocea i s-a stins, ne izbutind să mai scoată nici un sunet articulat.

Suspină, gemând sfâşietor şi căzu în genunchi... Şita sări asupra lui.

Se azvârli drept spre pieptul rusului, trântindu-l pe spate.

Când colţii puternici ai felinei au început să sfâşie gâtul şi pieptul omului, Jane Clayton şi-a întors capul cu groază. Nu acelaşi lucru l-a făcut însă şi Tarzan.

Un zâmbet rece de satisfacţie i-a fluturat atunci pe buze, iar cicatricea de pe frunte, care i se înroşise ca sângele, dispăru, revenind la culoare sa normală de piele albă, arsă de soare.

Rokoff se zbătu furios, dar zadarnic.

Îşi primea pedeapsa pentru nenumăratele sale crime, iar moartea îl chema.

După ce luptele de pe bord au încetat, Tarzan, la rugămintea soţiei lui, s-a apropiat să scoată corpul neînsufleţit din ghearele panterei şi să îi ofere o înmormântare creştinească, decentă.

Însă felina enormă s-a ridicat de pe cadavru şi a început să mârâie şi să-l ameninţe chiar pe Tarzan, pe care îl iubea în felul ei sălbatic şi nu a permis nimănui să se apropie de prada sa.

Toată noaptea, Şita a stat culcată peste cadavrul sfâşiat al celui care a fost Nicolai Rokoff, până cu câteva ore mai devreme.

Pasarela de pe *Kinkaid* devenise alunecoasă de sângele care a curs.

Sub razele sclipitoare ale lunii, fiara s-a ospătat, iar a doua zi, la răsăritul soarelui, din temutul duşman al lui Tarzan nu a rămas decât o mână de oase roase.

Tarzan porni apoi să îi caute pe cei ascunşi. Au mai rămas doar patru marinari în viaţă, ascunşi în cabinele de sub punte, restul erau morţi. Paulvitch însă dispăruse.

Cu ajutorul celor care au rămas în viaţă, Tarzan a pus vaporul sub presiune, ordonând secundului, care spre norocul lui a scăpat, să îndrepte vaporul în direcţia insulei pe care fusese abandonat.

Tocmai când au încercat să o ia din loc, o furtună puternică a pornit ca din senin, făcând ca valurile să crească mult, împiedicând deplasarea vasului.

Toată ziua cât a durat furtuna, vaporul a stat în golful de la vărsarea râului Ugambi. După ce s-a lăsat noaptea, cu

toate că vântul s-a mai domolit, Tarzan a socotit că este mai bine să aştepte până se luminează de ziuă.

Bancurile ascunse de nisipul adus de râul Ugambi, puteau să le împiedice ieşirea în larg.

Ceata de animale a fost lăsată în voie pe punte, înţelegând cele spuse de Tarzan şi Mugambi, că nu trebuie să mai atace pe nimeni de pe vapor. Însă pentru o mai mare siguranţă, noaptea au stat închise într-una dintre cabinele mai spaţioase.

Bucuria lui Tarzan a fost fără margini când a aflat că micuţul care murise în satul lui M'ganwazam nu fusese fiul lor.

Cine a fost acel copilaş, sau de unde venise, nu se putea afla. Singurii care puteau da relaţii, Rokoff şi Paulvitch nu erau la îndemână.

Se simţeau uşuraţi, trăind acum cu speranţa, că nu aveau nici o dovadă că fiul lor ar fi în primejdie.

Cert era că micuţul Jack nu fusese adus pe *Kinkaid*. Andersson ar fi ştiut asta, dacă ar fi fost aşa, dar el o asigurase pe Jane, de nenumărate ori, că micuţul pe care îl luaseră cu ei, fusese singurul copilaş pe bordul vaporului, de când au plecat din Dover.

CAPITOLUL XVIII
Răzbunarea lui Paulvitch

În timp ce Tarzan stătea de vorbă cu soţia lui pe puntea vaporului, povestindu-şi unul altuia peripeţiile prin care au trecut, începând de la despărţirea lor de la Londra, pe malul apei îi pândea un om cu priviri răutăcioase, cu sprâncenele încruntate.

Prin mintea acestui om se perindau planuri prin care ar fi putut împiedica plecarea englezului şi a soţiei lui. Atâta vreme cât în creierul răzbunător al lui Paulvitch era o scânteie de viaţă, nici unul dintre cei pe care îi ura nu era în siguranţă.

Rusul făcea plan după plan, dar le respingea tot el, socotindu-le nepractice sau fără valoare, faţă de răzbunarea care se cuvenea celor care i-au făcut atâtea rele.

Mintea criminală a locotenentului lui Rokoff era atât de stăpânită de o judecată greşită, încât nu putea să înţeleagă adevărata situaţie a celor petrecute. Nu îşi dădea seama că principalul vinovat în toate era Rokoff şi nu Tarzan.

Respingând fiecare plan nou, Paulvitch ajungea la aceeaşi concluzie: nu putea întreprinde nimic, atâta timp cât între el şi obiectul urii sale era jumătate din lăţimea marelui râu Ugambi.

Dar cum să treacă el apa aceea, în care mişunau crocodili fioroşi?

Nu se găsea nici o barcă prin apropiere, decât în satul Mosula, dar Paulvitch nu avea certitudinea că va mai găsi vaporul ancorat în golf, până să reuşească să facă rost de un mijloc de a ajunge pe *Kinkaid*.

Şi totuşi, altă soluţie nu era. Era convins că numai în acest fel putea ajunge la duşmanii lui. Se îndepărtă de mal,

după ce aruncă o privire plină de ură spre cele două persoane, care stătea de vorbă pe punte.

Mergând în grabă prin jungla deasă, cu mintea concentrată numai asupra unui singur fapt, răzbunare, a uitat cu desăvârşire până şi teribilul pericol al unei asemenea plimbări printre animalele sălbatice.

Învins de data aceasta, fiind obişnuit să câştige întotdeauna prin comploturi mârşave, era orbit să se răzbune, uitând de planurile lui Rokoff şi ale lui, care i-au dus pe amândoi la acest deznodământ; pe el abandonat în junglă, iar pe Rokoff să îşi găsească moartea printre colţii şi ghearele unei fioroase pantere.

În timp ce mergea grăbit spre satul de indigeni, în mintea sa era deja conturat un plan de răzbunare, care părea mai simplu decât oricare la care se gândise.

Se gândea că va putea să se apropie de vapor în timpul nopţii şi să ia legătura cu marinarii, cu cei care au scăpat de teribila hoardă de animale ale acelui echipaj fioros.

Va încerca să smulgă comanda vasului de la Tarzan cu ajutorul supravieţuitorilor măcelului.

În cabina lui mai erau multe arme, iar într-un sertar secret era ascunsă o bombă puternică, aşezată într-o cutie neagră.

Construcţia acestei maşini infernale îi luase destul de mult timp, pe când se bucura de încrederea nihiliştilor din Rusia, ţara lui natală.

Pe aceştia însă, până la urmă i-a denunţat, pentru a scăpa el însuşi de pedeapsă, ba mai şi primise o mică sumă de bani, drept recompensă.

Se cutremură la amintirea blestemului care ieşise pe buzele unui fost camarad, când i s-a dat voie să vorbească pentru ultima oară, înainte de a fi spânzurat.

Îndepărtă aceste gânduri, concentrându-se asupra modului cum va folosi explozibilul.

Câte ar fi putut face, dacă ar fi avut la îndemână acea puternică armă!

Acea cutie mică şi neagră, ascunsă în masa din cabina lui de pe *Kinkaid* avea suficientă putere să îi distrugă pe toţi duşmanii lui de pe punte, într-o singură clipă.

Îşi lingea buzele de plăcere, gândindu-se la momentul în care va gusta plăcerea victoriei. Aceste gânduri îl făceau să se grăbească, pentru a nu pierde vaporul.

Totul depindea însă de ora plecării vasului. Rusul îşi dădea seama că Tarzan nu va pleca decât pe ziuă.

Pentru ca să se poată apropia de vapor, trebuia să acţioneze pe întuneric. Altfel, ar fi fost văzut de Tarzan sau de lady Greystoke, care nu i-ar fi permis să urce la bord.

Pe bună dreptate socotea că întârzierea se datora furtunii din larg.

Dacă furtuna ar fi durat până în noapte, situaţia îi era favorabilă, ştiind că era imposibil de navigat pe întuneric prin apele puţin adânci ale golfului, datorită bancurilor de nisip şi micilor insule care împânzeau toată lăţimea ieşirii râului Ugambi în ocean.

Pe la orele amiezii, Paulvitch a ajuns în satul care se afla pe malul unui mic afluent al râului Ugambi.

Şeful localnic îl primi bănuitor şi fără să îi arate prietenie, deoarece toţi cei care au avut legături cu Rokoff şi Paulvitch, au avut de suferit, într-un fel sau altul de pe urma lăcomiei şi cruzimii celor doi ruşi.

Când Paulvitch a cerut să i se împrumute sau să i se vândă o barcă, şeful s-a încruntat, refuzând mânios, dându-i de înţeles să părăsească satul cât mai repede.

Înconjurat de războinici furioşi, care păreau că nu aşteaptă decât un pretext ca să îl străpungă cu suliţele lor, rusul nu a avut de ales şi s-a îndepărtat.

Vreo doisprezece războinici l-au condus până la o plantaţie din afara satului, unde l-au lăsat singur, spunându-i să nu mai calce în acele locuri, sau în vecinătatea satului lor, niciodată în viaţa lui.

Stăpânindu-şi cu greu furia, Paulvitch s-a afundat în junglă, dar de îndată ce a ieşit din raza vizuală a

războinicilor, s-a oprit şi a început să asculte cu atenţie.

Putea auzi vocile celor din escortă care se întorceau în sat şi s-au asigurat că nu îl urmăreşte nimeni. S-a strecurat până pe malul râului, fiind hotărât să facă rost de o barcă, cu orice preţ.

Chiar propria lui viaţă depindea de reuşita efortului său de a ajunge pe *Kinkaid* şi să se asigure de serviciile echipajului. Pentru că odată abandonat în pădurea africană, unde localnicii au prins o ură teribilă pe el, ar fi fost condamnat la moarte sigură.

Dar şi dorinţa de răzbunare era un imbold tot atât de puternic ca să înfrunte toate primejdiile până la îndeplinirea planurilor.

Era într-o situaţie disperată şi stătea ascuns printre tufişurile de pe malul râului, căutând cu privirea vreo barcă, pe care să o poată manevra singur, cu o singură vâslă.

Întâmplarea a făcut să nu aştepte prea mult. Văzu o barcă mică pe râu, una din care indigenii o folosesc la deplasări scurte.

Un tânăr negru vâslea leneş spre mijlocul apei, în dreptul satului. Ajungând unde dorea, a lăsat să fie dus de curent, iar el s-a tolănit pe fundul bărcii.

Habar nu avea că a fost reperat de un duşman nevăzut de pe mal. Fluiera vesel o melodie monotonă.

Paulvitch îl urmărea din pădure, de-a lungul malului.

Cam după vreo doi kilometri, negrul s-a sculat şi a îndreptat barca spre mal.

Paulvitch era încântat de această întâmplare. Numai că tânărul şi-a schimbat gândurile şi a tras barca pe malul opus, ascunzând ambarcaţiunea într-un tufiş.

După o foarte scurtă vreme, tânărul s-a întors, a tras barca din tufiş şi a început traversarea râului, pe malul unde era Paulvitch.

Acesta îşi reveni imediat din amorţeală şi ieşi din ascunzătoare, ca un şarpe flămând.

În creierul lui, toate planurile au început să se contureze din nou. Pentru nimic în lume, nu ar fi dorit să intre din nou în conflict cu localnicii.

Avea acum prilejul să facă rost de o barcă şi să ajungă pe *Kinkaid*.

— Ce are de gând tânărul acesta? se întreba el. De ce nu mai pleacă de lângă barca aceea?

Începea să devină nerăbdător.

Tânărul negru căsca prelung. Apoi s-a întins în barcă. După câteva momente, s-a sculat cu o încetineală care l-a scos pe Paulvitch din minţi. Şi-a verificat săgeţile din tolbă şi a încercat coarda arcului.

S-a uitat dacă mai are cuţitul la el şi a încercat muchia cu degetul. A pus cuţitul înapoi la brâu mulţumit.

Din nou s-a întins pe fundul bărcii, privind spre apă, dând din umeri. S-a aşezat să doarmă. Probabil dorea să se odihnească înainte de a porni la vânătoare.

Paulvitch s-a sculat din ascunzişul său, cu muşchii încordaţi, uitându-se ţintă la victima sa, care nu bănuia nimic.

Pleoapele tânărului războinic erau nemişcate şi ochii îi erau închişi. După câteva momente, a început să respire liniştit, adânc, semn că adormise într-un somn fără griji.

În sfârşit, putea să acţioneze!

Rusul s-a furişat încet spre tânărul războinic negru care adormise într-un somn adânc. O creangă a trosnit sub piciorul lui Paulvitch, iar tânărul s-a mişcat în somn.

Rusul şi-a scos revolverul şi a îndreptat ţeava spre tânărul negru. A rămas câteva clipe nemişcat ca o stană de piatră, până ce negrul a adormit din nou.

Albul s-a apropiat şi mai mult. Nu putea să rişte un foc tras aiurea. În cele din urmă a ajuns chiar lângă barcă.

Ţeava rece a armei din mâna sa se apropia de pieptul băiatului cu o încetineală înspăimântătoare.

Îşi opri mâna la numai doi centimetri de pieptul în care bătea regulat inima tânărului.

Acum, numai o singură mişcare de deget îl mai despărţeau de lumea eternă.

Obrajii lui negri-bruni erau plini de aer tineresc, iar buzele se ondulau într-un zâmbet uşor, nevinovat.

Oare mâna rusului vor opri viaţa din acest trup tânăr şi fericit?

Conştiinţa lui Paulvitch oare nu îl mustra pentru această fărădelege?

Zadarnică speranţă! Alexandr Paulvitch era imun la asemenea gânduri.

Buza lui răutăcioasă s-a destins într-un zâmbet de satisfacţie, când degetul lui apăsător a tras trăgaciul revolverului.

Se auzi o detunătură, iar deasupra inimii tânărului apăru o mică gaură, în jurul căreia era un mic cerc negru de piele arsă de praful de puşcă.

Tânărul corp, cu câteva clipe mai înainte plin de viaţă, s-a încovoiat din mijloc. Buzele, care mai adineaori zâmbeau fericit, se crispaseră într-o agonie cutremurătoare.

Căzu pe spate, în cel mai adânc somn, din care nimeni nu se deşteaptă.

Criminalul a sărit imediat în barcă, lângă cadavrul victimei sale. După câţiva metri de mers pe apă, a apucat brutal corpul neînsufleţit şi l-a ridicat deasupra marginii bărcii.

Apoi, cu o mişcare scurtă, a vâslit uşor. Vâsla sa a creat câteva cercuri concentrice pe luciul apei. Aceste cercuri pe apă au fost imediat tulburate de corpul tânărului negru, care a fost azvârlit brutal în râu. Cadavrul sărmanului negru a început să plutească uşor.

Barca mult dorită a ajuns în stăpânirea albului, mai sălbatic decât negrul căruia îi luase viaţa.

A tăiat apoi funia cu care fusese legată barca şi apucând mai cu putere vâsla, se puse cu înverşunare pe vâslit, în josul râului Ugambi. Dorea să meargă cât putea el mai repede.

S-a întunecat de-a binelea când a ajuns în curentul care merge spre larg, Paulvitch se străduia să cerceteze întunericul ca să zărească mai repede vaporul, ca să poată lua direcţia cea mai bună.

Oare *Kinkaid* mai era în apele râului, sau a plecat în larg odată cu trecerea furtunii?

Acestea întrebări şi le punea rusul în timp ce vâslea în josul râului. Întrebările acestea îl turburau foarte mult, ştiind că numai *Kinkaid* îi putea oferi un viitor pentru supravieţuire.

Altminteri era la discreţia ororilor nemiloasei păduri şi a ţinuturilor acestea sălbatice.

În întuneric, în timp ce vâslea puternic, avea impresia că zboară cu barca sa. Dar începea să se convingă că vaporul a ridicat ancora, iar el a trecut de mult de locul vechi de ancorare.

După un cot al râului, i-a apărut deodată o lumină tremurătoare. Era un felinar de pe *Kinkaid*.

A scos o exclamaţie de triumf. Vaporul nu a plecat. Viaţa lui era salvată şi răzbunarea era foarte aproape.

Se opri din vâslit de îndată ce a zărit lumina de pe vas.

A lăsat barca să lunece încet pe apele tăcute ale râului Ugambi, vâslind foarte rar, doar pentru a da o direcţie cât mai bună micii ambarcaţiuni, care plutea în voia curentului.

Vedea cum se apropie de gigantul de fier, care stătea nemişcat în întunericul nopţii.

De pe punte nu răzbătea nici un sunet, iar Paulvitch plutea fără să fie observat de cineva.

Singurul zgomot a fost acela al atingerii bărcii de masivul corp al vaporului.

Tremurând din cauza tensiunii nervoase, rusul a stat nemişcat câteva clipe. Nu auzea nici un zgomot pe vas, care să-i fi arătat că a fost descoperit.

Şi-a condus uşor barca până a găsit locul unde trebuia să fie scara portabilă. Însă aceasta dispăruse.

Trebuia să se întoarcă pe partea cealaltă a vaporului pe unde se încărca marfa sau cărbunele şi să găsească cele două tampoane puternice, legate cu frânghii groase.

Se agăţă de una dintre aceste frânghii şi peste câteva clipe a fost sus pe punte, unde din nou a rămas nemişcat mai multe minute.

În tot acest timp se gândea cu groază la hoarda de animale sălbatice şi îl treceau fiori reci.

Dar pentru că viaţa îi era în pericol şi acum totul depindea de succesul acestei încercări era hotărât să înfrunte orice primejdie i s-ar fi arătat.

Pe punte nu era nimeni de pază, aşa că s-a furişat până la cabinele marinarilor, care se aflau în partea de jos a vasului.

Peste tot domnea o linişte deplină.

Uşa cabinei principale era întredeschisă şi privind înăuntru văzu pe unul dintre marinari citind, la lumina slabă a unei lămpi care fumega, atârnând de tavan.

Rusul îl cunoştea foarte bine pe acest individ. Era un criminal fără scrupule, pe care se putea bizui mai mult decât pe oricare dintre ceilalţi, pentru a-şi duce la bun sfârşit planul pe care îl concepuse.

Coborî încet treptele care duceau spre cabine, fixându-l pe marinar cu privirea, gata să îi facă semn să tacă, dacă ar fi simţit ceva mişcându-se afară.

Marinarul era însă cufundat în lectură şi nu l-a observat, nici chiar când rusul era chiar lângă el.

Paulvitch s-a aplecat uşor, şoptindu-i numele. Omul a ridicat ochii de pe carte. Privirile lui au arătat nedumerire la început când l-a observat pe adjunctul lui Rokoff, dar imediat ochii lui au redevenit mici, într-o privire răutăcioasă.

— La naiba! mârâi el. De unde ai mai apărut şi tu? Am crezut că am scăpat şi de tine şi te-ai dus acolo unde meritai. Înălţimea sa lordul va fi foarte încântat să te vadă.

Paulvitch se grăbi să se apropie de marinar şi pe buzele lui flutura un zâmbet prietenesc. Întinse mâna dreaptă ca să i-o strângă pe a marinarului semn de bucurie a revederii.

Marinarul a ignorat cu desăvârşire mâna întinsă a rusului şi nu i-a întors zâmbetul mieros.

— Sunt aici ca să vă ajut, îi explică rusul. Doresc să îmi dau toată silinţa să vă ajut să scăpaţi de englez şi de animalele sale înfiorătoare. Nu vom avea de suferit de pe urma legilor, când vom ajunge în ţările civilizate.

Marinarul nu l-a întrerupt. Paulvitch a continuat:

— Ne vom strecura spre ei când dorm. Vreau să spun către Greystoke, soţia lui şi banditul negru. Pe urmă ne va fi foarte uşor să ne descotorosim de animale. Unde sunt?

— Sunt jos, îi răspunse marinarul. Trebuie să îţi spun însă ceva, Paulvitch. Pe noi nu ne mai poţi trimite împotriva lordului englez. Am avut foarte mult de suferit din cauza ta şi a nebunului celălalt. Acum el este mort, dar nădăjduiesc să ai şi tu aceeaşi soartă, cât de curând. Ne-aţi tratat ca pe nişte câini, iar dacă tu crezi că mai avem vreun sentiment faţă de tine, mai bine lasă-te păgubaş.

— Adică vrei să spui că acum toţi sunteţi împotriva mea? întrebă Paulvitch.

— Da! răspunse scurt marinarul.

După o pauză, în care parcă i-a venit o idee salvatoare, a adăugat:

— Numai dacă nu mă poţi „convinge” să te las să pleci de pe vapor, până nu vine englezul să termine şi cu tine.

— Nu vrei să mă trimiţi înapoi în junglă, sper, zise speriat Paulvitch. Acolo ştii că nu aş putea supravieţui, nici măcar o săptămână.

— Acolo mai ai o speranţă, răspunse marinarul. Aici nu ai niciuna. Uite, ca să te conving, îi chem pe ceilalţi. Te vor spinteca imediat. Norocul că m-ai găsit pe mine deştept, în locul altuia dintre marinari.

— Eşti nebun de legat! exclamă Paulvitch. Nu ştii că englezul vă va trimite la spânzurătoare de îndată ce veţi

ajunge undeva unde să vă înhaţe cei cu legea?

— Nu, nu va face aşa ceva, replică marinarul. Ne-a spus el nouă că nimeni nu este vinovat de câte s-au întâmplat decât Rokoff şi cu tine. Restul, adică noi, am fost doar uneltele nemerniciei voastre. Vezi acum cum stau lucrurile?

Paulvitch a stat o jumătate de oră pe capul marinarului, rugându-l sau ameninţându-l, după toane.

Uneori se prefăcea că plânge, alteori promitea averi fabuloase sau pedeapsa pe care marinarul ar merita-o. Acesta însă rămânea neînduplecat, spunându-i categoric că nu are decât două alternative: sau să consimtă să fie predat lordului de Greystoke, sau să plătească marinarului, ca preţ al învoirii că acesta îl lasă să plece de pe vapor, cu tot ce are de valoare sau bani.

— Trebuie să te decizi mai repede, pentru că vreau să mai şi dorm. Hai, alege, pădurea africană sau lordul englez!

— Îţi va pare rău, mârâi Paulvitch.

— Lasă vorba! se răsti marinarul. Vezi numai să nu mă răzgândesc şi să te leg aici.

Paulvitch nu era deloc dispus să cadă în mâinile lui Tarzan, din moment ce mai avea o şansă de scăpare.

Deşi jungla îl înspăimânta, totuşi era o alternativă cu mult mai acceptabilă decât moartea sigură pe care ştia că o merită din partea lui Tarzan.

— Doarme cineva în cabina mea? întrebă el.

Marinarul a dat negativ din cap.

— Nu. Lordul şi lady de Greystoke ocupă cabina căpitanului.

— Merg atunci să îţi aduc tot ce am acolo de valoare, îi spuse Paulvitch.

— Merg şi eu cu tine, ca nu cumva să încerci să faci ceva mârşav, zise marinarul luându-se după rus.

La intrarea cabinei, se opri să păzească, lăsându-l pe Paulvitch să intre singur.

Acesta a adunat la un loc tot ce îi aparţinea şi cu care trebuia să îşi cumpere libertatea de la un individ care i-a

pus nişte condiţii care nu intraseră în planurile sale.

Şi în timp ce stătea privind grămada de lucruri de pe masă, îşi chinuia creierul, într-o succesiune de gânduri fugare, cum să născocească un plan ca să îl ajute să se răzbune pe duşmanii lui, dându-i în acelaşi timp şi lui, o posibilitate de a scăpa.

Deodată îşi aminti de cutia neagră, ascunsă sub masă, într-un sertar fals. Tocmai se rezema de acea masă, în acel moment.

Pipăi sub masă şi figura lui s-a luminat de o rază sinistră şi o satisfacţie răutăcioasă.

O clipă mai târziu, scotea de sub masă obiectul mult dorit.

În timp ce îşi adunase lucrurile, aprinsese lampa care atârna de tavan. La lumina aceea, examina acum cutia, mai aproape de lampă, căutând să o deschidă.

După ce a ridicat capacul, s-a uitat înăuntru, la cele două despărţituri aproape egale în dimensiuni.

Într-o parte era un mecanism care semăna cu un ceasornic simplu.

Tot acolo era şi o baterie electrică mică uscată prinsă de perete.

De la mecanismul de ceasornic pornea o sârmă, care era în contact cu unul dintre polii bateriei, iar la celălalt pol era o altă sârmă, care trecea în al doilea compartiment al cutiei, întorcându-se apoi la mecanism.

În al doilea compartiment, care era acoperit cu o pânză impermeabilă, era un material necunoscut, fixat în ceară.

În fundul cutiei, lângă mecanism, se afla o cheie, pe care Paulvitch a scos-o şi fixând-o de un şurub, a început să o rotească.

Ascunse cutia sub haină pentru a nu se auzi afară zgomotul produs de arc.

În acelaşi timp, asculta cu atenţia încordată, dacă nu se aude vreun zgomot în exterior.

Trebuia să fie atent, ca nu cumva marinarul, sau altcineva de pe vapor, să intre tocmai acum, când îşi desăvârşea opera de răzbunare.

După ce a rotit arcul până la refuz, a fixat un arătător pe un cadran mic, de lângă mecanism.

A închis cutia la loc, aşezând-o de unde o luase.

Un zâmbet sinistru îi apăru pe buze, când şi-a strâns obiectele.

Stinse lampa şi ieşi, ducându-se către marinarul care aştepta.

— Uite lucrurile mele, zise el.

Privi speriat în jur. Adăugă:

— Lasă-mă acum să plec liniştit.

— Să mă uit şi prin buzunarele tale, obiectă marinarul. Să nu fi uitat ceva să îmi laşi, care desigur că nu ţi-ar folosi la nimic în junglă, dar care ar fi util unui amărât marinar din Londra!

După câteva clipe a exclamat:

— Ah! Tocmai de asta m-am temut. Ce, credeai că sunt prost?

Scoase un teanc de bancnote din buzunarul de la piept al hainei lui Paulvitch.

Rusul mârâi furios, trase o înjurătură şi îl rugă să îi lase ceva din bani.

Văzând însă că nu are cu cine discuta, s-a împăcat şi cu această pierdere.

Ştia bine că marinarul nu va ajunge niciodată la Londra ca să îşi cheltuiască banii.

Cu multă greutate s-a abţinut să nu facă o aluzie la cele ce se vor întâmpla, atât cu el, cât şi cu toţi ceilalţi de pe *Kinkaid*.

Însă teama de a stârni vreo bănuială în legătură cu explozibilul, l-a oprit.

A străbătut puntea vaporului şi a coborât fără nici o vorbă în barcă.

După câteva momente, vâslea spre mal.

A fost înghiţit de întunericul nopţii.

Dacă ar fi ştiut că îl aşteaptă ani mulţi până să iasă în civilizaţie, ar fi preferat să moară de mâna lui Tarzan.

Marinarul, după ce s-a asigurat că Paulvitch a plecat, s-a întors în cabina lui.

A ascuns prada şi s-a culcat.

În acest timp, în cabina rusului, ticăia, în tăcerea nopţii, mecanismul de ceasornic din cutia mică, neagră, care conţinea răzbunarea rusului pentru toţi cei de pe *Kinkaid*.

CAPITOLUL XIX
Ultimele ore pe Kinkaid

Când s-a luminat de ziuă, Tarzan a ieşit pe punte, ca să vadă dacă timpul era favorabil călătoriei pe ocean. Vântul se potolise, iar cerul nu avea nici un nor pe întinderea sa albastră.

Era vremea ideală pentru a merge spre insula unde trebuiau să lase animalele.

Apoi, urma drumul către casă...

Tarzan s-a dus să îl scoale pe secund, dându-i instrucţiuni pentru ca vaporul să ridice ancora cât mai repede.

Restul echipajului, fiind asiguraţi de lordul de Greystoke că nu vor fi daţi în judecată pentru crimele celor doi ruşi, foarte binevoitori, s-au grăbit să îşi îndeplinească fiecare datoria pe care o avea pe vapor.

Animalele, eliberate din cabinele unde au fost închise pentru noapte, cutreierau puntea în lung şi în lat, spre marea neplăcere a marinarilor, în a căror memorie era încă vie scena sălbatică a luptei dintre aceste fiare şi cei care au pierit sub colţii lor.

Şi acum se părea că aceste animale ar aştepta doar o nesemnificativă provocare pentru a se înfrupta din carnea moale şi gustoasă a altor victime.

Sub atentele priviri ale lui Tarzan şi Mugambi, atât Şita cât şi maimuţele lui Akut, şi-au înfrânt poftele. Oamenii au putut lucra liniştiţi pe vas, într-o siguranţă cu mult mai mare decât şi-ar fi închipuit-o.

În cele din urmă, *Kinkaid* porni în josul râului Ugambi, ieşind foarte curând în apele Oceanului Atlantic.

Tarzan şi Jane Clayton priveau ţărmul îmbrăcat în verdeaţă, care se depărta şi pentru întâia oară, Tarzan

părăsea pământul pe care a crescut, fără nici o urmă de regret.

Nu ar fi existat pe lume, nici un vapor destul de rapid, ca să îl poată îndepărta de Africa şi să îl apropie de casă, de locul unde ar fi putut afla ce s-a întâmplat de fapt cu fiul lui.

Deşi vaporul înainta repede, i se părea că stă pe loc. După o vreme, dealurile joase ale acelei părţi din Africa de vest, au dispărut la orizont.

În cabina lui Paulvitch, mecanismul de sub masă ticăia, ticăia mereu, cu o monotonie care, după toate aparenţele, părea să nu aibă sfârşit.

Şi totuşi, secundă după secundă, o limbă de ceas, se apropia de o altă limbă de ceas, care se afla pe acelaşi cadran din cutie.

Când aceste două micuţe bucăţi de metal se vor atinge, ticăitul ceasului va înceta...

Tarzan şi Jane stăteau sus pe punte, privind spre insulă. Toţi ceilalţi se aflau în preajma lor, în partea din spate a vaporului, uitându-se cum apare pământul, de parcă ar fi răsărit din ocean.

Fiarele erau tolănite sub un acoperiş improvizat. Dormitau liniştite. Domnea o tăcere, atât pe vapor, cât şi pe apă.

Deodată, fără nici un avertisment, acoperişul cabinelor sări în aer, iar un nor gros de fum s-a ridicat de pe *Kinkaid*. O altă explozie izbucni imediat, zguduind vaporul.

Parcă iadul se deschisese sub vas.

Maimuţele alergau speriate şi furioase.

Şita sărea încolo şi încoace, scoţând sunete teribile, care îngheţau inimile marinarilor.

Până şi curajosul Mugambi a fost cuprins de panică. Numai Tarzan şi soţia lui şi-au păstrat sângele rece.

După ce exploziile au încetat, Tarzan a sărit în mijlocul animalelor speriate, încercând prin vorbă să calmeze

hoarda înspăimântată. I-a mângâiat asigurându-i că pericolul a trecut.

După ce au cercetat rezultatul dezastrului, au văzut că a izbucnit un incendiu, care începea să se întindă peste întreaga construcţie lemnoasă a cabinelor. Printr-o spărtură, au ieşit flăcări care au aprins şi puntea.

Ca prin minune, nimeni nu fusese nici măcar rănit, iar originea exploziei a constituit un mister pentru toţi.

Numai unul avea o bănuială: marinarul pe care Paulvitch îl întâlnise noaptea şi care i-a permis să intre în cabina lui.

El ghicise adevărul, dar nu avea de ales. Trebuia să tacă.

— Desigur, gândea el, cel care a îngăduit ca acel mişel să pună piciorul aici, ar fi aspru pedepsit. Mai ales că după vizita lui, s-a dovedit că a pus o maşină infernală în funcţiune.

Hotărâse să păstreze pentru sine această taină, care a provocat dezastrul.

Flăcările înaintau repede, iar după câteva minute Tarzan a observat că ceea ce produsese explozia a împrăştiat o materie foarte inflamabilă pe lemne. Apa nu putea să stingă flăcările. Se părea că flăcărilor le prieşte să fie udate.

La un sfert de oră după explozie, nori groşi de fum se ridicau din toată partea din faţă a vaporului, care era menit să piară în flăcări.

Focul a ajuns până la oameni şi animale, iar vaporul nu mai putea fi dirijat.

Soarta ei era pecetluită.

— Este zadarnic să încercăm să mai facem ceva şi să rămânem aici, zise Tarzan secundului. Pe lângă că nu putem salva vasul, s-ar putea ca alte explozii să izbucnească, dacă flăcările dau de material inflamabil sub punte.

Apoi a venit cu propunerea salvatoare:

— Cel mai bine ar fi să ne îmbarcăm în bărcile de salvare şi să mergem la mal.

Desigur că aceasta era soluţia, dar a fost greu acceptată.

Doar marinarii au putut să îşi mai ia câte ceva din lucruri pentru că numai cabinele lor mai erau întregi.

Au coborât două bărci mari, în care au încăput cu toţi: oameni şi animale.

În timp ce bărcile se apropiau de ţărm, animalele nerăbdătoare adulmecau aerul binecunoscut lor, al insulei lor natale.

Abia au ajuns pe uscat că Şita şi maimuţele lui Akut au sărit vesele, alergând spre pădure.

Un zâmbet trist a fluturat atunci pe buzele lui Tarzan, la vederea dispariţiei lor.

— Adio, prieteni, a murmurat el. Aţi fost buni şi credincioşi şi îmi va fi dor de voi.

— Se vor mai întoarce la noi, nu-i aşa, dragă? întrebă Jane Clayton, care se afla lângă el.

— Poate că da, poate că nu, răspunse Tarzan.

Apoi, a adăugat:

— Erau foarte stingherite de când au fost obligate să accepte atâtea fiinţe omeneşti lângă ele. Eu şi Mugambi nu le deranjam, fiind mai demult cu ele şi mai apropiate lor. Însă tu şi echipajul sunteţi fiinţe prea civilizate pentru fiarele mele. Mai ales de tine fug.

— Da? întrebă Jane surprinsă.

— Fără nici o îndoială. Ele simţeau că abia se pot abţine lângă o carne atât de gustoasă ca a ta, dar ştiau că sunt în primejdie chiar şi pentru o mică muşcătură doar.

Jane Clayton râse cu poftă şi răspunse:

— Eu cred că mai degrabă au fugit de tine. Tu eşti cel care le interzice ba una, ba alta, fără motiv, după părerea lor. Ca şi copiii mici, sunt acum încântaţi că au prilejul să iasă de sub tutela părinţilor severi.

Pe urmă, a mai spus:

— Dar dacă se întorc, mi-ar face plăcere să îi văd ziua.

— Dar dacă se întorc tot flămânde? râse Tarzan.

Timp de mai multe ore, naufragiaţii de pe mal au urmărit spectacolul ce îl prezenta vaporul incendiat. După

aceea, au auzit o bubuitură îndepărtată a unei alte explozii, iar *Kinkaid* a început să se scufunde.

Peste câteva minute, pe luciul apei nu se mai zărea nimic.

Cauza celei de a doua explozii se datora cazanelor cu aburi care s-au încins din cauza căldurii. Secundul le-a explicat cum s-au întâmplat lucrurile. Dar cauzele primei explozii nu au fost elucidate şi au fost subiectul discuţiilor şi presupunerilor încă foarte multă vreme.

CAPITOLUL XX
Aventuri pe insulă

Prima grijă a celor debarcaţi de pe *Kinkaid* a fost să găsească apă de băut şi să-şi construiască o tabără. Nimeni nu ştia cât vor sta pe acea insulă. Şederea lor se putea prelungi luni sau chiar ani.

Tarzan ştia de unde se putea lua apă şi au pornit-o cu toţii în acea direcţie.

Oamenii au început să construiască adăposturi cu mobilă rudimentară. Jane a rămas cu Mugambi şi femeia pe care o găsiseră în barcă. Tarzan nu avea încredere ca paza soţiei lui să fie asigurată de vreunul dintre marinari.

Lady Greystoke suferea cumplit, pentru că speranţele ei au dispărut odată cu acest naufragiu. Se gândea că nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu fiul ei.

Şi nici nu putea să facă ceva pentru el, acum că se afla pe această insulă nelocuită şi în afara obişnuitelor trasee maritime.

Au trecut două săptămâni, iar fiecare dintre ei avea câte ceva de făcut.

În timpul zilei, aveau în permanenţă pe cineva, care stătea pe un deal din apropiere, cu vedere foarte bună spre ocean. Această persoană observa orizontul, dacă nu cumva apare vreun vapor.

În locul de pază, era pregătită o grămadă mare de vreascuri, care puteau fi aprinse imediat, pentru a semnala că este cineva pe insulă. Pe vârful unei prăjini, flutura un steag, croit din cămaşa roşie a secundului de pe *Kinkaid*.

Însă nici un vapor nu a fost observat, nici o pânză de catarg şi nici un fum de pe coşul unui vas cu aburi.

În cele din urmă, Tarzan a venit cu ideea construirii unei ambarcaţiuni, care ar putea să îi ducă înapoi pe continent.

Le-a arătat cum să îşi confecţioneze unelte primitive, iar pregătirile au început de îndată ce şi-au dat seama cu toţi, că asta le era ultima şansă.

Cu cât trecea timpul, rezultatul muncii lua o formă concretă. Însă oboseala şi nervii care cedau foarte des, duceau la certuri foarte neplăcute.

Mai mult ca oricând Tarzan se temea să o lase pe Jane singură cu aceste brute de pe *Kinkaid*.

Totuşi, trebuia să meargă la vânătoare, pentru că nimeni altul nu putea să vâneze în junglă mai bine ca el şi cu atâta uşurinţă şi rapiditate.

Uneori Mugambi se lua la întrecere cu el. Dar suliţa săgeţile negrului nu dădeau niciodată rezultate atât de sigure ca funia şi cuţitul lui Tarzan.

În cele din urmă însă, oamenii s-au plictisit să lucreze, plecând, doi câte doi prin junglă, ca să cunoască regiunea şi să vâneze singuri.

În tot acest timp, cei din tabără nu au mai întâlnit animalele din ceata lui Tarzan, însă Tarzan i-a văzut de mai multe ori în timp ce vâna.

Dar în timp ce în tabăra naufragiaţilor de pe coasta de răsărit, starea de lucruri se înrăutăţea vizibil, o altă tabără se construia pe coasta nordică.

Aici, într-un mic golf, se găsea corabia *Cowrie*. Puntea acestui vas a fost înroşită de sângele ofiţerilor ei şi ai celor care le-au fost credincioşi, doar cu câteva zile în urmă.

Acestea s-au întâmplat, pentru că vasul *Cowrie* a trecut printre cele mai negre zile ale ei, de când pe punte au apărut oameni ca Gust, suedezul, Momulla, maurul şi teribilul criminal Kai-Shang din Faşan.

Cu ei mai erau vreo zece, drojdia porturilor din mările de sud. Dar Gust, Momulla şi Kai-Shang erau creierul acestei bande de criminali.

Ei au fost cei care au pornit revolta, cu intenţia de a pune mâna pe recolta de perle, care constituia averea de pe *Cowrie*.

Căpitanul vasului a fost omorât în timp ce dormea, de către Kai-Shang, iar Momulla, maurul, condusese atacul împotriva ofiţerului de cart.

Gust, după obiceiul lui, găsise mijlocul să dea ordine ca alţii să omoare în locul lui.

Nu că nu ar fi putut face el aşa ceva, dar nu se simţea în siguranţă să comită el crima, când avea subordonaţi pentru astfel de acţiuni.

Pentru fiecare criminal există un dram de risc, pentru că victimele nu se lasă omorâte de bună voie.

Se întâmplă uneori, ca ei să fie bărbaţi puternici şi vigilenţi, care ar putea schimba în favoarea lor un atac mişelesc.

Gust prefera să evite o asemenea alternativă deloc plăcută.

Acum însă, după ce totul s-a terminat, suedezul aspira la funcţii înalte printre cei chemaţi să comande.

A mers până acolo încât şi-a însuşit câteva dintre bunurile căpitanului de pe *Cowrie*: îmbrăcăminte mai ales, care îi schimbau imediat înfăţişarea, dându-i un aer autoritar.

Pe Kai-Shang însă, această atitudine arogantă îl deranja cumplit.

Nu îi plăcea ca cineva să îi comande. Nu avea de gând să accepte ordine de la un marinar simplu.

Astfel, sămânţa nemulţumirii era adânc înfiptă printre răsculaţii de pe *Cowrie*, care tocmai se instalau în partea de nord a insulei.

Totuşi, Kai-Shang îşi dădea seama că nu este cazul de noi lupte, pentru că Gust poseda cunoştinţele cele mai preţioase privind navigaţia, din întreaga ceată de nemernici.

El era singurul, care putea să îi conducă prin Oceanul Atlantic, apoi să ocolească Capul Bunei Speranţe şi să îi ducă în porturi sigure.

Acolo, ei doreau să îşi vândă marfa dobândită prin crimă, fără să fie întrebaţi de originea perlelor.

Cu o zi înainte de a debarca pe insulă şi să fi acostat în golf, marinarul de veghe din vârful catargului, a zărit, departe spre sud, fumul şi coşurile unui vas de război.

Cum celor de pe corabie nu le surâdea ideea de a fi opriţi şi verificaţi, au încercat să se ascundă câteva zile, până ce lucrurile se liniştesc.

Gust nu mai dorea să iasă acum în larg, pentru nimic în lume.

— Nimeni nu mă poate asigura, insista el, că vaporul pe care l-am văzut nu a venit intenţionat să ne caute pe noi.

Kai-Shang i-a demonstrat că aşa ceva era imposibil, pentru că nu era fiinţă pe pământ să ştie ce se întâmplase pe *Cowrie*, în afară de ei.

Gust nu se lăsa convins. În mintea lui încolţise un plan, ca să îl ducă în posesia unei mai mari părţi din pradă, decât ce s-a hotărât înainte.

Fiind deci singurul capabil să conducă vaporul, ceilalţi nu se puteau lipsi de el. Însă nimic nu l-ar fi împiedicat pe el, să fugă cu patru sau cinci marinari, de îndată ce ar fi apărut un prilej favorabil unei astfel de acţiuni.

Şi tocmai un asemenea prilej aştepta Gust. Trebuia ca într-o zi, Kai-Shang, Momulla şi alţi marinari să lipsească din tabără, plecaţi sau la vânătoare sau să cerceteze locurile din jurul golfului.

Suedezul se frământa în alcătuirea unui plan pentru îndepărtarea acestora de vaporul ancorat în golf.

Organiza dese vânători, dar întotdeauna se părea că demonul suspiciunii a intrat în sufletul lui Kai-Shang, pentru că acest ticălos de chinez nu voia să vâneze decât însoţit de Gust suedezul.

Într-una din zile, îi spunea lui Momulla că are toate motivele să îl suspecteze pe Gust, pentru intenţia acestuia de a pleca separat de ei.

Momulla a şi hotărât că nu este cazul să mai aştepte prea mult şi să îi împlânte suedezului în piept cuţitul lui cel lung.

Kai-Shang nu avea altă dovadă decât simţul lui de criminal înnăscut, închipuindu-l pe Gust făcând ce şi el ar fi făcut foarte bucuros, dacă ar fi avut toate mijloacele la îndemână.

Acum însă, nu îndrăznea să îl lase pe Momulla să îl ucidă pe marinar. Toţi depindeau de cunoştinţele acestuia privind navigaţia pe ocean, iar numai el putea să îi ducă la destinaţie.

S-au gândit însă că nu ar strica să îl sperie puţin, pentru a-l sili să se supună lor orbeşte. Astfel că Momulla s-a dus să discute cu Gust.

Suedezul însă nici nu a vrut să audă de o plecare în grabă, punând aceleaşi condiţii, ca mai înainte. Se temea că vasul de război patrula prin apropiere şi probabil a pornit spre sud, aşteptând ca ei să treacă spre Capul Bunei Speranţe.

Momulla îşi bătu joc de el, spunându-i din nou, că nimeni nu ştie de revolta lor, aşa că nu exista nici un motiv de bănuială.

— Dar, zise Gust, iată unde greşiţi voi toţi! Norocul vostru că aveţi printre voi un om deştept şi educat, care vă sfătuieşte, gândindu-se la binele vostru.

După aceea a continuat:

— Eşti un negru ignorant, Momulla, pentru că nu ai auzit în viaţa ta de telegraf.

Maurul sări în picioare, punând ameninţător mâna pe mânerul cuţitului.

— Nu sunt negru! strigă el furios.

— Am glumit, se grăbi să explice suedezul. Suntem prieteni vechi, Momulla şi nu trebuie să ne certăm, mai ales acum când Kai-Shang complotează să ne fure perlele. Toată această discuţie porneşte de la el care are un plan ca să scape de noi şi să fugă cu prada.

— Ce este cu telegraful acela? întrebă Momulla. Ce legătură are cu noi?

— Da, da! răspunse Gust, scărpinându-se la ceafă, întrebându-se dacă maurul este chiar aşa de tâmpit ca să creadă o minciună cum avea el intenţia să spună.

A continuat ideea:

— Uite, fiecare vapor de război este echipat cu un aparat pe care ei îl numesc telegraf fără fir. Cu ajutorul lui, ei pot comunica cu alte vapoare, la sute de kilometri depărtare şi să asculte ce se întâmplă pe alte vapoare.

A mai făcut o pauză. Pe urmă, a spus:

— Tu ştii foarte bine că în timp ce i-aţi omorât pe cei de pe *Cowrie*, aţi strigat şi aţi vorbit tare. Vasul de război, care se găsea la sud de noi, a ascultat tot ce ce petrece pe vaporul nostru.

S-a oprit să vadă reacţia maurului. A continuat:

— Desigur că nu au avut de unde să ştie numele vaporului, dar au auzit suficient să înţeleagă că pe un oarecare vapor, echipajul s-a răsculat şi i-a ucis pe ofiţeri. După cum vezi, acum stau şi cercetează fiecare vapor pe care îl văd. Se poate ca să nici nu fie prea departe de aici.

Terminând povestea sa, a încercat să ia un aer cât se poate de serios, ca să nu stârnească nici o bănuială asupra adevărului privind afirmaţiile sale.

Momulla a rămas tăcut câteva clipe, privindu-l pe Gust cu mare atenţie. În cele din urmă, s-a sculat şi a început să vorbească răspicat:

— Eşti un mare mincinos. Daca până mâine, pe vremea asta, nu porneşti cu noi la drum, nu vei mai avea prilejul de a spune atâtea minciuni. Am auzit că doi dintre marinari doresc să te spintece, dacă îi mai ţii mult pe insula asta. Sunt sigur că vor face asta.

— Du-te şi vorbeşte cu Kai-Shang. Întreabă-l de telegrafia fără fir, replică Gust. El îţi va spune că aşa ceva există şi că vapoarele pot comunica între ele la sute de kilometri depărtare unul de celălalt. După aceea, du-te şi

spune celor doi nerăbdători, care vor să mă omoare, că dacă fac aşa ceva, le vor putrezi oasele pe această insulă, pentru că sunt singurul în stare să îi duc spre un port civilizat.

Momulla s-a dus la Kai-Shang şi l-a întrebat dacă există aparate de telegrafie fără fir, cu care vapoarele pot comunica între ele la distanţe foarte mari.

Kai-Shang i-a spus că astfel de aparate există pe multe vapoare.

Momulla a rămas foarte nedumerit, însă dorea să părăsească insula cât mai repede. Era în stare să rişte orice, numai să scape de locul acela blestemat.

— Numai de am avea pe cineva care să se priceapă la navigaţie! se văita Kai-Shang.

După-masa, Momulla a plecat la vânătoare împreună cu alţi doi mauri. Au luat-o spre sud, dar nu s-a îndepărtat prea mult de golf şi au auzit voci omeneşti în junglă.

Erau convinşi că insula nu era locuită şi ştiind că restul echipajului este în tabără, au crezut că au halucinaţii, dorind să fugă de acolo cât mai repede.

Credeau că insula este locuită de stafii; poate chiar stafiile celor ucişi pe *Cowrie*.

Însă Momulla era foarte curios şi nu atât de superstiţios ca şi ceilalţi. Nu a dorit să fugă de acolo.

Le-a făcut semn celorlalţi să îl urmeze şi se lăsă pe brânci, începând să se furişeze, cu inima cât un purice. Au pornit încet în direcţia de unde veniseră acele sunete.

După puţină vreme, au ajuns la o poiană, unde s-au oprit şi au dat drumul la nişte suspine de uşurare, zărind doi oameni în carne şi oase, şezând pe o buturugă, discutând aprins.

Unul dintre ei era Schneider, secundul de pe *Kinkaid*, iar celălalt era Schmidt, un marinar de pe acelaşi vas.

— Eu cred că vom reuşi, Schmidt, zicea Schneider. O barcă solidă nu este greu de construit şi trei inşi pot vâsli până pe continent, într-o singură zi, dacă vântul ne este

favorabil, iar marea este liniştită. Nu este necesar să aşteptăm până se construieşte o ambarcaţiune mare, în care să încapă toţi. Şi aşa sunt foarte mulţi nemulţumiţi care zic că trag ca robii toată ziua. Şi nu este nici treaba noastră să îl salvăm pe englez. Sunt de părere să-şi vadă singur de problemele lui!

Se opri o clipă, uitându-se la celălalt şi să vadă ce efect au aceste cuvinte asupra lui. A continuat:

— Am putea totuşi lua femeia cu noi. Ar fi o ruşine să lăsăm o bucăţică atât de bună pe insula asta pustie şi uitată de Dumnezeu.

Schmidt se uită la el, apoi zâmbi:

— Aşa stau lucrurile? Întrebă el. De ce nu ai spus asta la început? Dar eu ce primesc dacă te ajut?

— Ne vor plăti o răscumpărare mare pentru ea, dacă o ducem în lumea civilizată, explică Schneider. Dar uite la ce m-am gândit: împart în două cu cei doi care vor dori să mă ajute.

A stat pe gânduri şi a mai zis:

— Eu iau o jumătate, iar cealaltă jumătate va fi a ta şi a celuilalt cu care vrei să vii. M-am cam plictisit să stau aici. Vreau să plec repede. Ce zici?

— Îmi convine, răspunse Schmidt. Eu nu ştiu nimic despre navigaţie, iar dintre ceilalţi de asemenea nu cunosc pe vreunul să se priceapă. Tu eşti singurul care cunoaşte navigaţie şi sunt hotărât să mă asociez cu tine.

Maurul Momulla îşi ciuli urechile. Cunoştea multe limbi şi cum fusese de mai multe ori angajat pe vase britanice, înţelegea engleza. A priceput tot ce au discutat Schmidt şi Schneider, din momentul când s-au apropiat de ei.

S-a ridicat şi a intrat în poiană. Schneider şi celălalt au tresărit, de parcă ar fi văzut o fantomă în faţa lor.

Schneider scoase revolverul şi era gata să tragă, dar Momulla îşi ridică mâna dreapta în aer, cu palma deschisă, semn că are intenţii paşnice.

— Sunt prieten, zise el. V-am auzit vorbind, dar nu trebuie să vă fie teamă, nu voi dezvălui nimănui discuţia voastră. Eu vă pot ajuta, dar şi voi, la rândul vostru, mă puteţi ajuta.

Apoi s-a adresat direct lui Schneider:

— Dumneata te pricepi la navigaţie, dar nu ai vapor. Noi avem vapor, dar nu avem cine să îl conducă. Dacă vii cu noi şi nu te interesează afacerile noastre, te lăsăm să duci vaporul unde vrei, dacă mai întâi ne duci pe noi într-un port pe care îl vom alege la timpul potrivit.

S-a oprit puţin să vadă reacţie celuilalt, apoi a continuat ideea:

— Poţi să iei şi femeia de care ai amintit şi nici noi nu ne interesăm de afacerile voastre. Vrei aşa?

Schneider ceru şi alte lămuriri, dar Momulla a spus numai câteva detalii nesemnificative. A hotărât însă că ar trebui să se sfătuiască cu Kai-Shang.

Cei doi marinari de pe *Kinkaid*, i-au urmat pe cei trei până în apropierea taberei.

Aici, Momulla i-a ascuns şi i-a instruit pe cei doi mauri să îi păzească pe marinari, ca nu cumva să se răzgândească şi să plece.

S-a dus să îl caute pe Kai-Shang.

Schmidt şi Schneider erau, fără să ştie, prizonieri în toată regula.

După puţină vreme, Momulla s-a întors cu Kai-Shang, căruia i-a relatat pe scurt amănuntele norocului care a dat peste ei.

Chinezul a discutat amănunţit şi îndelung cu Schneider, până când şi-a dat seama şi are în faţă un blestemat la fel de mare ca şi el. Pe de altă parte toţi doreau să plece cât mai repede de pe acea insulă.

Odată condiţiile fiind acceptate, nu mai încăpea nici o îndoială că Schneider putea fi sigur că i se va încredinţa vaporul *Cowrie*.

Kai-Shang la rândul lui, era capabil să găsească suficiente mijloace de constrângere ca să îl silească să conducă vasul.

Când Schmidt şi Schneider s-au despărţit de cei de pe *Cowrie* şi au pornit spre tabăra lor, erau cu feţe senine şi fericite, aşa cum nu au avut în ultimele zile.

În cele din urmă, vedeau acum un mijloc de a pleca de pe insulă cu un vas şi nu cu o ambarcaţiune improvizată.

Nu va mai fi necesară o muncă grea de a construi un vas.

Nu mai era nici riscul de a traversa o parte de ocean cu un vas primitiv, cu care probabil s-ar fi înecat cu toţii, decât să ajungă teferi pe continent.

La fel, vor primi ajutoare pentru răpirea femeilor, pentru că Momulla auzind de existenţa unei negrese în tabăra cealaltă a insistat să fie luată şi aceasta împreună cu femeia albă.

Când Kai-Shang şi Momulla au ajuns în tabără, erau convinşi că de acum încolo nu mai au nevoie de Gust.

S-au îndreptat deci spre cortul acestuia şi se aşteptau ca acesta să fie acolo.

Deşi ar fi fost foarte comod ca fiecare dintre ei să rămână pe vapor, au socotit că este mai sănătos să stea pe uscat într-o tabără.

Fiecare dintre ei era conştient că în inima celorlalţi se găsea suficient simţ al trădării pentru a-l opri pe unul dintre ei, sau pe mai mulţi să se urce pe vapor şi să plece singuri pe mare.

Astfel că niciodată nu lăsau pe vapor mai mulţi de doi sau trei marinari, decât atunci când întreg echipajul era adunat împreună pe bord.

Pe când chinezul şi maurul mergeau spre cortul suedezului, Momulla pipăia muchia cuţitului său lung.

Desigur că Gust nu s-ar fi simţit în apele lui văzând acest gest, sau dacă şi-ar fi dat seama ce se petrece în capul acestui criminal.

Totuşi s-a întâmplat ca Gust să se afle în acel moment în cortul bucătarului. Cortul acestuia era doar la câţiva paşi de al suedezului.

Auzi paşii lui Kai-Shang şi ai lui Momulla, dar nici prin minte nu i-a trecut că ei au intenţii agresive.

Ieşi din cortul bucătarului tocmai când Kai-Shang şi maurul erau gata să intre în cortul lui.

A observat ceva suspect în felul lor de a se mişca, care nu prea se potrivea cu gesturile unor oameni care fac o simplă vizită. Când cei doi au intrat în cort a zărit şi cuţitul pe care Momulla, maurul, îl ţinea ascuns la spate.

Ochii i s-au mărit, iar la rădăcina părului a avut o senzaţie de furnicături. Faţa lui arsă de soare se făcu albă ca varul.

S-a îndepărtat atunci de cortul bucătarului. Nu mai avea nevoie de altceva să se convingă de intenţiile celor doi. Lucrurile îi erau foarte clare.

Ştia că cei doi au complotat de la început împotriva lui, iar acum au venit să îl omoare.

Până acum siguranţa că era singurul capabil să conducă vaporul *Cowrie* îi dăduse destule garanţii. Evident că s-a întâmplat ceva, despre care el habar nu avea, dar acel ceva îi conducea pe cei doi să rişte să îl ucidă.

Fără să se gândească, Gust trecu ca o săgeată prin tabără şi s-a afundat în junglă.

Îi era frică de junglă, ce-i drept, mai ales de acele zgomote înfiorătoare şi necunoscute care se auzeau din vegetaţia încâlcită a acestui ţinut misterios care se întindea de la mare spre interior.

Dar dacă îi era frică de această pădure africană, cu atât mai tare se temea de Kai-Shang şi Momulla.

Primejdiile junglei nu erau chestiuni palpabile acum, dar ameninţarea celor doi era cât se poate de evidentă, concretizată prin muchia ascuţită şi rece a cuţitului sau prin laţul frânghiei de mătase.

Mai văzuse el scene de luptă când Kai-Shang l-a sugrumat cu frânghia pe un individ la Pai-Sha, pe o alee întunecată, în dosul unui local deocheat din Loo-Kotai.

Gust se temea de frânghia de mătase, mai mult decât de cuţitul maurului. Dar se temea de amândouă prea mult ca să mai stea în preajma acestor bestii.

A ales deci jungla.

CAPITOLUL XXI
Legea junglei

În tabăra lui Tarzan, după multe ameninţări şi făgăduieli, naufragiaţii au reuşit, în cele din urmă, să construiască o barcă destul de mare şi de încăpătoare.

Tarzan şi cu Mugambi au muncit cel mai mult, cu propriile lor mâini, pe lângă faptul că şi de vânat tot ei s-au ocupat pentru a aproviziona tabăra cu hrană destulă.

Schneider, secundul, mormăia de dimineaţa până seara şi în cele din urmă, nu a mai dorit să lucreze deloc, plecând în pădure împreună cu Schmidt, pentru ca să vâneze ce dorea el.

A motivat că dorea să se mai odihnească, iar Tarzan ca să nu mărească tensiunile care au făcut ca viaţa în tabără să devină insuportabilă, i-a lăsat să plece fără să obiecteze cu ceva împotriva dorinţei lor.

Cu toate acestea, a doua zi, Schneider şi-a schimbat gândul de a mai pleca din nou în interiorul insulei şi s-a apucat cu multă râvnă de lucru, plin de bunăvoinţă.

Schmidt a lucrat şi el cu foarte multă tragere de inimă.

Tarzan era bucuros că în cele din urmă, toţi şi-au dat seama de necesitatea de a munci, de datoria pe care o aveau unul faţă de celălalt.

Cu sufletul plin de mulţumire şi mai bucuros decât oricând în acele câteva zile de după naufragiu, porni pe la prânz să vâneze în pădure. Văzuse o turmă de căprioare şi era hotărât să aducă multă carne pentru masa de seară din acea zi plină de satisfacţii.

Căprioarele au fost văzute şi de Schneider, care a spus că le-a văzut fugind spre sud-vest. Tarzan porni deci în acea direcţie, sărind dintr-un copac în altul, prin vegetaţia deasă a junglei.

În timp ce el se depărta de tabără, mergând cu rapiditatea lui cunoscută, şase indivizi veneau dinspre nord.

Ei veneau tiptil ca şi cei care vin cu gânduri necurate.

Aceştia credeau că nu sunt observaţi de nimeni, dar în spatele lor, un om înalt a început să îi urmărească.

În ochii acestuia, pe lângă ură şi teamă se citea şi o mare curiozitate.

Pentru ce plecau Kai-Shang, Momulla şi ceilalţi spre sud şi pe furiş? Ce sperau ei să găsească acolo?

Gust clătină din cap, dar era hotărât să afle ce se petrece. S-a gândit că îi va urmări să le descopere intenţiile. Dacă îi putea împiedica în vreun plan, desigur că nu va sta mult pe gânduri şi va acţiona.

La început, a crezut că îl căutau pe el. S-a convins însă că greşea: ei şi-au atins scopul prin dispariţia lui din tabără.

Nici Kai-Shang şi nici Momulla nu şi-ar fi dat osteneala să îl omoare, fie pe el, fie pe altul, decât dacă după o astfel de fărădelege, nu s-ar fi ales cu o mulţime de bani. Gust nu avea bani.

Era evident că scopul plecării lor era altul.

După o scurtă vreme, ceata pe care Gust o urmărea, a făcut un scurt popas, ascunzându-se toţi în frunzişul de pe marginea cărării. Probabil că auziseră un sunet sau zgomot care i-a alertat.

După câteva momente a apărut un alb necunoscut, care la fel venea pe furiş dinspre sud.

La vederea noului sosit, Kai-Shang şi Momulla au ieşit din ascunzătoare şi l-au întâmpinat cu multă bucurie.

Gust nu auzea ce vorbesc, dar după câteva minute, străinul s-a întors înapoi, în direcţia de unde venise.

Era Schneider. Apropiindu-se de tabăra sa, făcu un ocol până în partea opusă, după care a alergat spre Mugambi, abia răsuflând şi plin de groază.

— Vai! strigă el. Maimuţele voastre l-au prins pe Schmidt şi îl vor omorî, dacă nu vii să îl scapi. Eşti singurul care îi

poţi îmblânzi. Să meargă cu tine Jones şi Sullivan, poate îţi vor fi de folos.

Se opri să îşi tragă respiraţia.

— Dar grăbeşte-te. Eu rămân aici. Mi-a ieşit sufletul până am alergat după tine.

Zicând acestea, secundul de pe *Kinkaid* se trânti jos pe pământ, răsuflând greu, sfârşit de oboseală.

Mugambi însă a ezitat. A fost lăsat acolo de Tarzan ca să asigure paza. Acum nu ştia ce să facă. Jane Clayton, care auzise cele spuse de Schneider, l-a rugat să meargă să îl ajute pe bietul om.

— Nu întârzia, Mugambi! Nu se va întâmpla nimic. Uite, rămâne cu noi domnul Schneider. Pleacă şi salvează-l pe bietul Schmidt.

Schmidt care stătea ascuns în tufiş, la marginea taberei, începu să zâmbească, auzind-o pe Jane Clayton rugându-l pe negru să se grăbească să îl salveze.

Mugambi ascultând de sfatul soţiei stăpânului, deşi se îndoia dacă făcea bine sau rău, porni spre sud, urmat de Jones şi Sullivan.

Dar nu a dispărut bine, că Schmidt s-a sculat din ascunzătoare şi a plecat cu repeziciune spre nord.

După câteva minute a apărut cu criminalul de Kai-Shang.

La vederea lui, Schneider i-a făcut semn că totul este în ordine.

Jane Clayton şedea la uşa cortului ei, împreună cu negresa din Mosula, fiind întoarsă cu spatele spre bandiţii care se apropiau pe nesimţite.

Nu simţi prezenţa străinilor în tabără, decât atunci când aceştia s-au apropiat foarte aproape de ele.

— Hai! zise Kai-Shang, făcând semn celor două femei să se ridice şi să îl urmeze.

Jane sări în picioare şi îl căută cu privirea pe Schneider. Îl văzu alături de cei şase bandiţi zdrenţăroşi, zâmbind răutăcios. Lângă el se afla şi Schmidt.

A înţeles imediat că a fost victima unei conspiraţii diabolice.

— Ce înseamnă asta? strigă ea, adresându-se secundului.

— Înseamnă că am găsit un vapor şi putem pleca de pe această insulă blestemată, răspunse acesta.

— Dar de ce i-ai trimis pe Mugambi şi ceilalţi în pădure? Mai întrebă Jane.

— Ei nu vin cu noi. Numai pentru noi este loc eu, dumneata şi negresa.

— Mişcaţi-vă! se enervă Kai-Shang, prinzând-o pe Jane de încheietura mâinii.

Unul dintre mauri a apucat-o pe negresă de un braţ, iar când femeia a vrut să strige după ajutor a lovit-o cu dosul palmei peste gură.

În acest timp, Mugambi alerga prin junglă, spre sud, lăsându-i pe Jones şi pe Sullivan, mult mai în spate.

A înaintat astfel vreo doi kilometri, dar nu a dat de urma lui Schmidt, dar nici de careva dintre cei din ceata lui Akut.

Atunci s-a oprit şi a dat drumul la un strigăt, îndreptându-se în mai multe direcţii. Era chemarea pe care el şi Tarzan o foloseau ca să adune animalele. A mai mers un kilometru, mergând şi strigând în acelaşi timp.

În cele din urmă şi-a dat seama că a fost victima unui complot mârşav. S-a întors şi a început să fugă înapoi spre tabără.

Aici nu a avut nevoie decât de o clipă să se convingă de temerile pe care le-a avut.

Lady Greystoke şi negresa din Mosula dispăruseră. La fel şi Schneider.

Când Jones şi Sullivan l-au ajuns din urmă, Mugambi era gata să îi omoare pe amândoi, pentru că în furia lui credea că şi aceştia au luat parte la complot.

Marinarii au reuşit să îl convingă de nevinovăţia lor în timp ce Mugambi se întreba unde ar putea fi ceilalţi din

tabără, precum şi ce scop ar fi avut Schneider să ia femeile de acolo, Tarzan sări uşor dintr-un copac, venind spre ei.

Cu o privire ageră a descoperit imediat că s-a petrecut ceva neobişnuit acolo. Mugambi i-a povestit ce s-a întâmplat, iar faţa i s-a schimbat într-o atitudine plină de furie şi dorinţă de răzbunare.

Nu îi venea să creadă că acel individ ar putea fi atât de prost. Deodată o idee i-a trecut prin minte ca fulgerul.

Schneider nu ar fi comis o astfel de acţiune, decât dacă ar fi existat un mijloc de a părăsi insula împreună cu prizonierele.

Dar ce l-a determinat să o ia şi pe negresă? Trebuie să fi fost şi alţii care au pus ochii pe ea.

— Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să pornesc în urmărirea lor.

Nu a terminat bine ceea ce a spus, că apăru din pădure, dinspre nord, silueta înaltă a unui om murdar şi zdrenţăros, care venea drept spre cei patru din tabără.

Era un individ străin, pe care nu îl cunoşteau. Dar nici prin vis nu le-a trecut ideea că ar mai exista alte fiinţe omeneşti pe acea insulă în afară de cei din tabăra lor.

Omul era Gust. Acesta fără nici o introducere a intrat direct în subiect.

— Femeile voastre au fost furate, zise el. Dacă vreţi să le mai vedeţi vreodată, veniţi repede după mine! Dacă nu vă grăbiţi, *Cowrie* va ridica ancora!

— Cine eşti tu? întrebă Tarzan. Ce ştii tu de răpirea soţiei mele şi a negresei?

— I-am auzit pe Kai-Shang şi Momulla complotând împreună cu doi marinari din tabăra voastră. Ei m-au gonit pe mine mai demult şi m-ar fi ucis dacă aveau ocazia. Vreau să mă răfuiesc cu ei. Veniţi!

Au pornit cu toţi spre nord, în pas alergător.

Îşi puneau mereu întrebarea dacă nu vor ajunge prea târziu. Peste câteva minute vor avea răspunsul dat la această întrebare.

În cele din urmă, au străbătut şi ultimul rând de tufişuri care separa jungla de tabăra celor de pe *Cowrie*.

Şi-au dat seama că soarta a fost foarte crudă cu ei, observând că vaporul ieşea în larg în acel moment, cu pânzele umflate de vântul prielnic, care îi ducea departe de insulă.

Ce mai puteau ei face acum?

Tarzan respira greu în urma efortului pe care l-a făcut ca să ajungă mai repede în tabără.

Se părea că a primit lovitura de graţie. Dacă vreodată în viaţa lui i-a fost dat să nu mai aibă nici o speranţă, această clipă sosise.

Privea la corabia care se îndepărta şi care o ducea pe soţia lui departe de el.

A rămas cu ochii ţintă la vas, urmărind cum dispare la orizont. A văzut că o coteşte spre răsărit dispărând după o înălţime, plecând, cine ştie în ce direcţie.

Se trânti la pământ, zdrobit de durere, cu mâinile acoperindu-şi faţa.

S-a înnoptat când cei cinci au ajuns înapoi la tabăra din răsăritul insulei.

Era o noapte foarte caldă. nici o adiere nu se mai simţea. Doar o uşoară briză bătea pe malul oceanului.

Niciodată nu văzuse Tarzan marele şi nesfârşitul Ocean Atlantic într-o linişte atât de sinistră.

Stătea în picioare, pe margine plajei, privind spre apă, în direcţia continentului, cuprins de gânduri triste şi de deznădejde.

Auzi în spate, dinspre junglă, mârâitul fioros al unei pantere.

Era un sunet cunoscut, care l-a făcut pe Tarzan să întoarcă uşor capul. A răspuns mecanic la acea chemare sălbatică.

Peste câteva clipe, forma felinei de culoarea galben închis a ieşit din pădure. Şita a apărut la slaba lumină a lunii. Cerul strălucea de stele multe.

Fiara sălbatică s-a apropiat de Tarzan. De multă vreme nu s-au văzut, iar torsul ei uşor, l-a asigurat pe om că animalul nu a uitat vechile legături din trecut.

Tarzan a mângâiat blana moale a animalului, iar Şita s-a frecat de piciorul lui. Amândoi priveau nesfârşita întindere de apă.

Tarzan a tresărit cu putere.

Văzuse ceva şi se străduia să desluşească lumina aceea slabă din larg.

— Jones, Sullivan! Strigă el, chemându-i pe marinarii care fumau întinşi pe nişte pături.

Cei doi au venit cu Mugambi în frunte. Numai Gust nu s-a înghesuit să vină văzând noul prieten al lui Tarzan.

— Priviţi! Striga el. O lumină! Lumina de pe un vas! Trebuie să fie *Cowrie* care stă pe loc. Nu are vânt pentru ca să îi umfle pânzele.

S-a întors către ceilalţi cu ochii plini de speranţe.

— Ştiţi că putem ajunge la ei? Barca ne va ajuta să îi prindem din urmă.

Gust stătea la îndoială.

— Ei sunt foarte bine înarmaţi. Cam greu vom reuşi doar noi cinci.

— Suntem şase acum, răspunse Tarzan arătând spre Şita, dar într-o jumătate de oră vom avea o ceată puternică. Se vede treaba că nu ştii cine sunt prietenii mei.

Zicând acestea, se întoarse spre pădure şi dădu drumul la strigătul înspăimântător al maimuţei antropoide care îşi cheamă ceata în ajutor.

După foarte puţină vreme, se auzi un strigăt asemănător de departe, din junglă.

Gust s-a cutremurat de frică.

Printre ce fiinţe a nimerit el? Nu era mai bine să fi rămas în mâinile lui Kai-Shang sau Momulla, decât cu acest uriaş alb, care mângâie o panteră fioroasă şi cheamă alte fiare din pădure, care îi mai şi răspund.

După câteva minute, se auzi ceata lui Akut mai îndeaproape. Veneau rupând crengi şi au apărut chiar când cei cinci încercau să împingă barca la apă. Cu ajutorul maimuţelor au reuşit imediat.

Vâslele de pe *Kinkaid*, de la cele două bărci care au fost duse de flux chiar din prima noapte, le-au luat de unde serviseră altui scop. Era suporturi pentru pânzele de cort.

S-au adunat cu toţi într-un loc, gata de plecare.

Era acelaşi fioros echipaj care a răspuns din nou la chemarea lui Tarzan.

Cei patru oameni, au început să vâslească. Doar patru pentru că Gust nu a putut fi convins să îi însoţească.

Chiar şi unele maimuţe au ajutat la vâslit, aşa că într-un timp foarte scurt au ajuns la vapor.

Un marinar somnoros era de veghe pe coverta caşului, iar într-una dintre cabine Schneider discuta aprins cu Jane Clayton.

Ea găsise un revolver într-un sertar şi acum îl ţinea la distanţă pe fostul secund de pe *Kinkaid*.

Negresa din satul Mosula stătea în genunchi lângă ea. Iar Schneider se plimba furios, prin faţa uşii.

Deodată s-au auzit o împuşcătură şi un strigăt de alarmă.

Jane Clayton şi-a întors repede capul în acea direcţie, dar simultan cu mişcare ei, Schneider s-a năpustit asupra ei.

Marinarul de pe *Cowrie*, care nici nu visa că ar exista vreun vapor la o mie de kilometri în jur, nu a observat nimic, până nu a văzut capul unui om, apărând de după balustradă.

Marinarul a sărit imediat în picioare şi a îndreptat arma spre cel care urca. Strigătul lui şi detunătura armei sale au fost zgomotele care au atras atenţia celor din cabină.

Pe punte, locul liniştei de dinainte a fost luat de zgomotul unor lupte sălbatice.

Echipajul de pe *Cowrie* a ieşit pe punte, toţi înarmaţi cu revolvere, săbii sau cuţite lungi, fiecare cu ce era deprins să lupte.

Alarma însă a fost dată prea târziu, căci Tarzan şi fiarele sale erau deja pe punte, împreună cu ceilalţi.

În faţa acestor animale sălbatice, curajul răsculaţilor de pe *Cowrie*, s-a înmuiat şi a dispărut.

Cei care au fost înarmaţi cu revolvere au tras câteva focuri la nimereală, după care au fugit să se ascundă, fiecare pe unde putea.

Unii s-au suit pe catarge, dar maimuţele lui Akut, specialiste în căţărat i-au tras jos. Cu toate ţipetele lor de groază au fost sfârtecaţi de fioroasele antropoide.

Animalele au fost pierdute de sub orice control, mai ales că Tarzan a pornit să o caute pe Jane. Animalele furioase erau dezlănţuite.

Şita se ocupa de despărţirea în bucăţi mici şi comestibile dintr-un răsculat, când îl zări pe Kai-Shang sărind de pe o scară, încercând să se furişeze în cabina lui de sub punte.

Cu un urlet prelung, pantera se repezi spre acesta, care la rândul lui a scos un urlet de groază.

Chinezul a ajuns la cabina lui şi a încercat să trântească uşa.

Prea târziu...

Corpul enorm al panterei deja se strecurase pe uşă, înainte ca uşa să fie bine închisă.

Chinezul a sărit spre colţ, încercând să se refugieze în patul de sus, de lângă tavan.

Şita sări cu uşurinţă, după victima sa, iar Kai-Shang deveni foarte repede o nouă delicatesă pentru panteră.

Nu au trecut decât câteva clipe de când Schneider s-a aruncat asupra soţiei lui Tarzan, pentru a-i smulge arma, când uşa cabinei s-a deschis cu zgomot şi a apărut un uriaş alb, aproape gol.

Fără să spună ceva, a străbătut încăperea dintr-un singur salt şi Schneider a simţit că nişte degete de oţel l-au

înhăţat de gât.

S-a întors să vadă mai bine cine l-a atacat, dar nu a mai reacţionat în nici un fel, ca să se apere.

A încercat să strige, să se roage, fără însă să poată articula un sunet. Ochii îi ieşeau din orbite în încercarea lui de a scăpa de teribila strânsoare.

Jane Clayton a încercat să îi desfacă mâinile lui Tarzan, dar acesta a dat supărat din cap.

— Nu, draga mea, a zis el calm. De data asta nu se poate. Am lăsat şi alţi mizerabili să trăiască, iar noi am avut numai de suferit din cauza bunăvoinţei noastre. Trebuie să fiu sigur că măcar acest individ nu va mai încerca să îmi facă rău.

Cu o mişcare rapidă, a răsucit gâtul mârşavului secund. Se auzi o pocnitură seacă şi corpul acestuia a rămas moale şi nemişcat în mâinile lui Tarzan.

Cu o mişcare plină de dezgust, a aruncat la o parte cadavrul, după care s-a urcat pe punte, urmat de Jane şi negresă.

Lupta se terminase. Numai Schmidt, Momulla şi încă doi au mai rămas în viaţă din tot echipajul de pe *Cowrie*.

Ceilalţi au avut parte de o moarte oribilă, după cum au meritat: mutilaţi de ghearele şi colţii fiarelor.

Din nou, puntea vasului *Cowrie* era plină de sânge, dar de data asta nu de sângele ofiţerilor nevinovaţi, ci de sângele răsculaţilor, care şi-au primit pedeapsa.

Pe supravieţuitori, Tarzan i-a pus la lucru, fără prea multe promisiuni de libertate şi îndurare. Singura alternativă era moartea.

Vântul a început să bată, iar pânzele de pe *Cowrie* s-au umflat din nou. Vasul s-a îndreptat spre insulă pentru a-l lua pe Gust şi pentru a lăsa animalele din nou pe insula lor natală.

Tarzan şi-a luat rămas bun de la Şita şi de la maimuţele lui Akut.

Animalele trebuiau să fie duse înapoi în mediul în care au crescut. Fără nici o altă manifestare de simpatie au dispărut în jungla deasă..

Nu putea nimeni să ştie dacă şi-au dat seama că Tarzan pleacă într-o lungă călătorie şi poate nu îl vor mai vedea niciodată.

Doar Akut, care era mai inteligent decât toţi, a rămas pe plajă, până când corabia a dispărut în zare.

Jane şi Tarzan au rămas pe punte până când insula a dispărut cu totul la orizont, având pe plajă un maimuţoi antropoid uriaş şi păros care stătea nemişcat pe mal.

La trei zile după aceste evenimente, *Cowrie* s-a întâlnit cu vaporul de război *Shorewater*, sub pavilion britanic, iar lordul de Greystoke a luat legătura cu Londra, cu ajutorul telegrafului.

A aflat vestea care l-a umplut de bucurie. Micuţul Jack era în siguranţă la Londra, în reşedinţa lor.

După ce au ajuns acasă, au aflat amănuntele care au dezvăluit adevărul despre tot ce se întâmplase cu Jack.

Au aflat că Rokoff, temându-se să ducă copilul în miezul zilei pe vapor, l-a ascuns într-un azil mizerabil, unde erau daţi spre ocrotire, copii părăsiţi şi fără nume. Intenţiona să îl ia de acolo, când întunericul se va fi lăsat.

Paulvitch, într-un acces de grandomanie, a dezvăluit identitatea micuţului Jack, iar împreună cu o îngrijitoare a alcătuit pe moment un plan. Ştia bine că Rokoff nu şi-ar fi dat seama că micuţul a fost schimbat. A convenit cu femeia ca aceasta să păstreze copilul până se întoarce el din expediţie.

Îngrijitoarea la rândul ei, fără să mai stea pe gânduri, s-a gândit la un câştig facil, intrând în tratative cu reprezentaţii legali ai lordului de Greystoke.

Esmeralda, bătrâna dădacă negresă a lui Jane, a venit din America şi a identificat copilul ca fiind Jack de Greystoke.

Avocaţii au plătit răscumpărarea şi la numai zece zile de la răpirea sa, viitorul lord a fost adus acasă.

Astfel că planurile nemernicului Rokoff nu şi-au atins scopul, ba mai mult, el şi-a găsit moartea în complicatele lui planuri de răzbunare.

De soarta lui Paulvitch nu ştia nimeni nimic precis, dar existau toate şansele ca el să fi murit în jungla neiertătoare.

Deci cei care au dorit să îl lovească mişeleşte pe Tarzan au dispărut cu desăvârşire.

Întreaga familie s-a adunat fericită în casa lorzilor de Greystoke.

(Va urma)

Ballantine/Novel/24161/$1.25

#3

THE BEASTS OF
Tarzan
EDGAR RICE BURROUGHS
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

